

tình ca cho Nick và Norah

Rachel
Cohn

David
Levithan

"Lãng mạn cuồng nhiệt... Người đọc sẽ xúc động trước lời kể chuyện dường như thô ráp nhưng thông minh, đầy kích thích này... và sự khao khát nguyên sơ của các nhân vật về tình yêu, về âm nhạc, tất cả đều chân thành và đầy sức mạnh." ■ [Booklist](#)

nh

nhà nam NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Tên eBook: Tình
Ca Cho Nick và
Norah

Tác giả: Rachel
Cohn, David
Levithan

**Thể loại: Tiểu
thuyết, Lãng
mạn, Văn học
phương Tây**

**Công ty phát
hành: Nhã Nam**

Nhà xuất bản:

NXB Văn Học

**Trọng lượng vận
chuyển (gram):**

320

Kích thước:

13×20.5 cm

**Dịch Giả: Thái
Hà**

Số trang: 276

**Ngày xuất bản:
09-2010**

Giá bìa: 49.000 đ

**Hình thức: Bìa
mềm**

**Ebook: Đào Tiểu
Vũ eBook -
www.dtv-
ebook.com**

Giới thiệu:

Chạm trán bạn gái

cũ. Bạn gái cũ đã
có bạn trai mới.
Bất chợt đề nghị
cô gái đứng kế
bên làm bạn gái
của mình trong
năm phút. Hôn cô
ấy và sau đó là
một cuộc phiêu
lưu đầy bất trắc

nơi những người
trong cuộc cũng
không chắc về bản
thân. Tất cả những
điều đó Nick đã
trải qua trong chỉ
một đêm. Cùng
Norah.

Nụ hôn bất ngờ và

nồng nhiệt hơn dự
định ấy đã đưa
cặp đôi năm phút
khởi hành một
chuyến phiêu lưu
cảm xúc vô tiền
khoáng hậu xuyên
đêm *Manhattan*,
và cái gọi là
“cuộc hẹn đầu

tiên” đã trở thành
một đêm rực rỡ
của những khoảnh
khắc chênh vênh
trên trên ranh giới
thảm họa và tình
yêu, giữa âm
nhạc, tiếng cười,
những cảm xúc
dâng tràn hơn

mức trái tim có
thể dung chứa, bồi
rối và đam mê,
như một bản danh
sách các khúc ca
bất tận mà có lẽ
chẳng mấy ai
được trải nghiệm
lần thứ hai trong
đời.

Cuốn sách hay
nhất trong năm do
Kirkus Reviews
bình chọn

Cuốn sách hay
nhất cho độc giả
trẻ do Hiệp hội
Thư viện Mỹ bình

chọn

Nằm trong top 10
cuốn sách do
Hiệp hội Thư
viện Mỹ lựa chọn

Mời các bạn đón
đọc *Tình ca cho
Nick và Norah*

của tác giả
*Rachel Cohn &
David Levithan.*

Rachel Cohn
và David
Levithan không
phải Nick và
Norah, dù Rachel
viết phần về

Norah và
David
viết phần
về Nick.

Cả hai
đều là
những

cây bút nổi tiếng
viết cho độc giả
trẻ, và *Tình ca*

*cho Nick và
Norah* là sản
phẩm hợp tác đầu
tiên giữa họ.

Trước đó,
Rachel đã viết
nhiều cuốn sách
khác trong đó có
Gingerbread,
đoạt giải Tác

phẩm Xuất sắc
dành cho độc giả
trẻ của Hiệp hội
Thư viện Mỹ
(ALA), được
*Publishers
weekly và School
Library Journal*
chọn là cuốn sách
xuất sắc của năm.

Cuốn *Shrimp* của
cô cũng đạt được
nhiều thành tích,
trong đó có giải
Bình chọn của
Biên tập viên tờ
Kirkus Reviews
và giải Sách dành
cho tuổi thiếu niên
của Thư viện

Công cộng New
York. Ngoài ra,
*Cupcake và You
Know Where to
Find Me* cũng là
những đầu sách
nổi tiếnq khác.

David cũng
từng xuất bản
nhiều tác phẩm

trong đó có *Boy
Meet Boys* và *The
Rmim of
Possibility*, cả hai
đều từng lọt vào
top 10 cuốn sách
dành cho độc giả
trẻ theo đánh giá
của Hiệp hội Thư
viện Mỹ. Thư

viện Cộng cộng
New York cũng
bình chọn *Are We
There Yet* là cuốn
sách xuất sắc
dành cho tuổi
thiếu niên. Ngoài
ra *Wide Awake,
How They Met
and Other Stories*

cũng là những cái
tên hay được nhắc
tới.

Năm 2008,
Tình ca cho Nick
và *Norah* đã
được dựng thành
phim với phần
sound track tuyệt
vời, nhận được

nhiều đề cử về
mặt nghệ thuật và
thành công về
thương mại.

Hiện Rachel
đang sống ở New
York còn David,
cũng như Nick,
sống ở Hoboken,
New Jersey.

Website của họ:
www.rachelcohn.com
và
www.davilevithar.com
được liên kết với
nhau, và liên kết
với website của
Nick và Norah:
www.nickandnorah.com

Danh sách bài hát thay lời cảm ơn

1. Tina Turner
- "*The Best* -
*Điều tốt đẹp
nhất*" (gửi đến
Jennifer Rudolph

Walsh, Lisa
Grubka và Kathie
Glick)

2. Ray
Charles - "*You
Are My Sunshine*
- *Bạn là ánh mặt
trời của tôi*"
(dành cho Alicia
Gordon và Bari

Zibrak)

3. Lucinda
William - "*2 Kool*
2 B 4-Gotten -
Quá tuyệt vời để
lãng quên" (dành
cho Lorene
Scafaria)

4. Belle &
Sebastian -

*"Wrapped Up in
Books - Gói trọn
trong sách"* (dành
cho Jack Martin)

5. Prince -
*"Nothing
compares 2 U -
Không gì sánh
được với anh"*
(dành cho Joe

Monti)

6 . Elvis
Costello -
"Alison" (dành
cho Allison
Wortche)

7. The Cure -
*"Pictures of You -
Những tấm hình
của em"* (Melissa

Nelson và Isabel
Warren- Lynch)

8. Louis
Armstrong - "*A
Kiss to Build a
Dream On* - Một
nụ hôn để xây
dựng giấc mơ"
(dành cho tất cả
những con người

tuyệt vời ở NXB
Knopf)

9. The Beatles
- *"Paperback
Writer - Nhà văn
viết sách bìa
mềm"* (dành cho
những người bạn
cùng làm nghề
viết yêu quý của

chúng tôi)

10. Julie

Andrews - "*The Sound of Music* - Âm thanh của âm nhạc" (tặng gia đình thân yêu của chúng tôi)

11. Rufus và

Chaka Khan -

*"You Got the
Love - Bạn có
tình yêu" (gửi tới
Stephanie và Al)*

12. Kylie
Minogue - *"Can't
Get You Out of
My Head - Không
thể thôi nghĩ về
anh" (dành cho*

Billy và
Nicolicious)

13. Jens
Lekman - "*You
are the Light (By
Which I Travel
into This and
That)* - Anh là
ánh sáng (đưa tôi
đi khắp nơi)"

(tặng Nick)

14. Kelly
Clarkson - "*Miss
Independent - Cô
nàng độc lập*"
(dành cho Anna)

15. Q and Not
U - "*Wonderful
People - Những
người tuyệt vời*"

(dành tặng
Martha)

16. The
Magnetic Fields -
*"How Fucking
Romantic - Lãng
mạn chết đi
được"* (dành tặng
Nancy)

Tặng Martha và

Nick ngoài đời

MỤC LỤC

Về tác giả

Danh sách bài
hát thay lời cảm
ơn

1. Nick

2. Norah

3. Nick

4. Norah

5. Nick

6. Norah

7. Nick

8. Norah

9. Nick

10. Norah

11. Nick

12. Norah

13. Nick

14. Norah

15. Nick

16. Norah

17. Nick

18. Norah

19. Nick

20. Norah

1. Nick

Ngày bắt đầu
từ nửa đêm. Tôi
chẳng chú ý đến
cái gì ngoài cây
bass trong tay,
tiếng ồn trong tai.
Dev thì đang gào,

Thom thì đang
lắc, và tôi làm
người giữ nhịp,
tôi là cái đồng hồ,
tôi là người phối
hợp cái thứ gọi là
âm nhạc này với
cái thứ gọi là thời
gian kia. Tôi là
tiếng tích tắc, tôi

là phách nhịp, tôi
chìm dưới tất cả
mọi góc cạnh của
phút giây này.

Chúng tôi không
có tay trống. Dev
đã cởi phăng áo,
Thom đang ngả
người phiêu khi
tiếng mic rít lên,

còn tôi ở phía sau
họ, tôi là cái máy
phát điện. Tôi
đang nghe và tôi
cũng chẳng đang
nghe gì cả vì tôi
không nghĩ đến
thứ mình đang
chơi, tôi cảm nhận
nó. Mọi cặp mắt

đều đổ dồn về
phía chúng tôi.
Hay ít nhất đó
cũng là thứ tôi
tưởng tượng khi
đang đứng trên
sân khấu. Đó là
một khán phòng
nhỏ, trong đó
chúng tôi là những

tiếng ồn lớn và tôi
là tay bass không
đồng tính trong
một ban nhạc rất
những thành viên
đồng tính đang lấp
đầy căn phòng
những âm thanh
trầm đục mỗi khi
Dev vừa hát vừa

gào, *Fuck the
man/ Fuck the
man/ I really
want to/ Fuck the
man (Vui vẻ với
anh ta/ Vui vẻ với
anh ta/ Tôi thực
sự muốn/ Vui vẻ
với anh ta)*. Tôi
ngắt nhịp, xuyên

thùng và phang
mình vào khoảng
không trong khi
những ngón tay
vẫn ấn mạnh vào
dây đàn. Mồ hôi,
tà ý và cơn đói
túa ra từ người
tôi. Đây là sự giải
thoát, hay có lẽ

chỉ là lời thỉnh
cầu được giải
thoát. Dev giờ
đang rên rỉ, Thom
đang vẫy mạnh
ghì ta tạo âm chát
chúa, và dù chân
không hề nhúc
nhích tôi vẫn đang
chuyển động rất

nhieu. Tôi nhìn
qua ánh đèn và
thấy người ta lắc
lư, người ta nhẩy
chồm chồm,
người ta xem Dev
gí micro vào
miệng mà tiếp tục
gào thét mấy từ
ngữ đó. Tôi ném

vào họ những hợp
âm, tôi nhấn họ
chìm trong sóng
âm thanh, tôi tăng
nhịp bass lớn đến
nỗi họ buộc phải
nghe thấy. Tôi
mạnh mẽ hơn lời
bài hát và to lớn
hơn cả cái hộp

đêm đang chứa
tôi, và rồi tôi nhìn
thấy cô trong đám
đông và tôi tan
nát.

Tôi đã bảo
với cô ấy là
không được đến
rồi. Trong khi cô
ấy đang bận xé tôi

ra thành từng
mảnh nhỏ, đây
chính là mảnh tôi
đã van xin được
giữ lại. *Làm ơn
đừng đến buổi
diễn. Tôi không
muốn thấy em ở
đó. Và cô đã nói
vâng, và lúc đó*

nó đâu phải lời
nói dối. Nhưng nó
đã thành một lời
nói dối vào lúc
nào đó, bởi vì giờ
cô ấy đang ở đây,
và những ngón tay
của tôi đang rời
vị trí, và những
âm thanh tôi tạo

ra đang mất đi sự
sắc bén vốn có,
và mọi thứ quanh
tôi đang chuyển từ
gào thét dữ dội
sang chỉ la hét
xoàng xoàng -
ngay khi tôi nhìn
thấy đường nét bờ
môi cô ấy. Và rồi

tôi nhìn thấy - ôi,
khốn kiếp, không -
cô ấy không chỉ
có một mình, cô
ấy đang đi cùng
một gã nào đó, và
thể nào cô ấy cũng
sẽ bảo là đến để
xem tôi diễn, tôi
chẳng nghi ngờ gì

cái chuyện thực ra
cô ấy đến để cho
tôi xem cảnh cô
ấy và gã kia. *Hết*
rồi, cô ấy đã nói
thế, nhưng chẳng
phải đó vẫn là lời
nói dối khủng
khiếp nhất mọi
thời đại sao? Tôi

vấp nót liên tục
trong khi Dev sắp
sửa sang khúc
tiếp theo, Thom
thì đang chơi
nhanh hơn mức
cần thiết. Tôi phải
bắt kịp họ, giữa
cảnh cô ấy ngã
người vào gã đi

cùng và lắc đầu
như thể tôi chỉ
chơi nhạc cho
mình cô nghe, dù
thực tế là nếu có
thể thì tôi đã tung
hê hết mà quảng
cho cô sự tĩnh
lặng nhiều không
kém gì nỗi đau cô

đã tặng cho tôi.

Tôi cố theo
kịp Dev và Thom.
Đêm nay chúng
tôi có tên là The
Fuck Offs (Cút
Xéo), nhưng đó là
một cái tên mới
và nó sẽ chỉ tồn
tại được trong ba

hợp đồng biểu
diễn trước khi
Dev lại nghĩ ra
một cái tên nào
khác thôi. Chúng
tôi đã từng có tên
là Khiêu Dâm Tối
Qua, Khăn Tay
Đen, Thợ Làm
Đầu Thù Hận, và

Không Phải Việc
Của Mày. Tôi
thực ra không mấy
khi dùng đến lá
phiếu của mình,
trừ khi để kéo
Dev ra khỏi mấy
ý tưởng quá điên
rồ. (“Chiến hữu
này,” tôi phải nói

với cậu ta thế,
“chẳng ai muốn
đến xem một ban
nhạc có tên là
Đau Chim đau.”)
Dev luôn thích
vui vẻ với dân
nhiều khuyên hay
xăm trổ, và luôn
kiếm được mấy

đồng chí mê punk,
những kẻ đến xem
chúng tôi biểu
diễn mà không
biết rằng cuối
cùng mình sẽ
muốn quậy tung
bùng với tay
rocker cứ gào lên
thách thức vào

mic *How big is
your cocker
spaniel? (Con
giống của bạn to
đến cỡ nào?)* ấy.
Dev quê ở một thị
trấn tại Jersey có
tên là Lodi, điều
này khiến cho mọi
chuyện trở nên

cực kỳ dễ hiểu, vì
thế có nghĩa là
cậu ta chẳng thể
làm gì khác ngoài
một thần tượng
biến thái⁽¹⁾. Thom
quê ở South
Orange, và mới
có chữ “h” trong
tên mình được độ

hai tháng. Tôi quê
ở Hoboken, đủ
gần thành phố mà
không cần phải
thực sự ở trong
thành phố. Vào
những đêm như
thế này, với cơ
hội được biểu
diễn không chỉ

trước bạn bè
mình, để đến
được một câu lạc
bộ giống như cái
động này thì có
phải bơi qua sông
Hudson tôi cũng
bơi. Ít nhất cho
tới khi Tris xuất
hiện và tôi thấy

mình chảy máu vô
hình lên khắp sân
khấu.

*Take the
power/ Fuck the
man/ Take the
power/ And fuck
the man. (Chiếm
lấy thế thượng
phong/ Vui vẻ với*

*anh ta/ Chiếm lấy
thế thượng
phong/ Và vui vẻ
với anh ta). Dev
đang đưa bài hát
đến một nơi nó
chưa từng đặt
chân tới: phút thứ
tư. Tôi oải quá
rồi, chỉ chực đợi*

giải lao. Có vẻ
như Thom sắp hát
solo đến nơi, điều
chưa từng là sở
trường của cậu ấy.
Tôi di chuyển,
quay lưng lại cô,
cố giả vờ như cô
không ở đó, trò lơ
khôn kiếp nhất

từng không làm
tôi cười. Tôi cố
kéo sự chú ý của
Dev ra khỏi đám
đông, nhưng cậu
ấy bận lau mồ hôi
trên ngực đến nỗi
chẳng thèm để ý.
Cuối cùng thì, cậu
ta cũng kiếm đủ

năng lượng để kết
thúc việc đó. Cậu
ta dang tay ra và
hú lên, rồi tôi đưa
cả ban lên đỉnh
điểm bằng một cú
lắc người cuối
cùng. Đám đông
đáp lại chúng tôi
bằng tiếng ầm ĩ

của chính họ. Tôi
cố nghe giọng cô,
cố phân biệt giọng
nữ cao ấy trong số
những tiếng hò hét
và vỗ tay. Nhưng
cô đã biến khỏi
tôi y như cái đêm
tôi đã khóc mà cô
chẳng thèm quay

lại xem tôi có ổn
không. Ba tuần,
hai ngày và hai
mười ba tiếng
đồng hồ trước. Và
cô đã đi ngay
được với thằng
khác rồi.

Ban nhạc tiếp
theo đã đứng sẵn

ở rìa sân khấu.
Chủ câu lạc bộ
đang ra hiệu thời
gian của chúng tôi
hết rồi. Tôi không
quá mất hồn đến
độ không thấy
mãn nguyện trước
những tiếng gọi
hát thêm nữa,

những tiếng thờ
dài thất vọng khi
ánh đèn hắt lên
soi đường cho
đám đông quay lại
chỗ quây bar. Tôi
là thằng cu li lo
thiết bị cho buổi
biểu diễn, vì thế
trong khi Dev

nhảy vào đám
đông để tìm người
hâm mộ cậu ta
nhiệt tình nhất và
Thom ngượng
ngùng về lại chỗ
anh bạn trai rất
biết-thông-cảm-
nhưng-đa-cảm, tôi
phải lập tức đi

chất đồ lên xe.

Tôi dọn hết từ dây
đàn đến dây điện,
từ âm li đến loa.

Một gã của nhóm
nhạc sắp lên biểu
diễn đã tử tế giúp
tôi khuôn hết đồng
kệ ở góc sau sân
khấu đi. Nhưng

tôi là người duy
nhất được động
vào nhạc cụ, cần
thận đưa chúng đi
ngủ. Rồi tôi đề
nghị nhóm nhạc
kia cho mình
được giúp đỡ đồ,
và sung sướng khi
họ đồng ý để tôi

có thể giúp họ
chỉnh bả^{ng} điều
khi^ển âm thanh
thay vì dành toàn
bộ năng lự^ợng cố
kìm nén tình cảm
dành cho cô.

Mất tôi vẫn
quen với việc
luôn tìm ki^ểm cô

trong đám đông.
Hơi thở của tôi
vẫn quen với việc
nín lại mỗi khi tôi
nhìn thấy cô và
ánh sáng liên
được chĩnh đúng
góc. Cơ thể tôi
vẫn quen với việc
có cơ thể cô

chuyển động bên
mình. Vì thế
khoảng cách - tất
cả những gì thiếu
đi sự va chạm và
liên hệ - đều là sự
từ khước kiên trì.
Chúng tôi bên
nhau được sáu
tháng, và trong

mỗi tháng đó khao
khát của tôi luôn
tìm được cách
mới để bùng lên
trước cô. *Hết rồi*
không thể khiến
nó lụi tàn. Tất cả
những lời ca tôi
viết trong đầu đều
dành cho cô, và

giờ tôi không thể
bắt chúng ngừng
vang lên. Cái thứ
nhạc phim nhạt
nhẽo này. *Em*
chán, cô nói thế,
và tôi đáp lại với
cô rằng tôi cũng
chán, rằng tôi
cũng muốn có

chút thời gian
rảnh rỗi của riêng
hai người. Và rồi
cô nói, *Không,*
em chán anh, vậy
là tôi liền trượt
vào cái vũ trụ
không-tưởng-
nhưng-rất-thật nơi
chúng tôi đã kết

thức còn tôi thì
chưa. Cô không
còn là bất cứ kiểu
hiện thực nào mà
tôi có thể chạm
tới nữa.

Tôi quay lưng
lại đám đông
trong lúc cất nhạc
cụ và thiết bị vào

nơi an toàn. Rồi
cũng đến lúc tôi
không thể xoay
lưng lại thêm chút
nào nữa, vì bạn
chẳng thể cứ nhìn
chằm chằm vào
bức tường mãi mà
không cảm thấy
mình như một

thằng ngu. Tôi đã
được ban nhạc
sắp trình diễn
cứu, cái ban nhạc
vận volume thậm
chí còn to hơn
chúng tôi lúc
trước và chẳng
mấy chốc đã nuốt
chửng tất cả trong

một sự hỗn loạn
tuyệt đẹp. Họ có
tên là Are You
Randy? (Bạn Có
Dâm Đãng
Không?) và ca sĩ
hát chính đã thực
sự hát chứ không
chỉ tru tréo và eo
éo. Tôi liều liếc

vào đám đông một
cái nhưng không
thấy cô ở đó nữa.
Tôi không nhìn
thấy nhiều cô lắm
- cả một biển anh
đang chen lấn xô
đẩy khi ca sĩ
chính vừa hát
những bài ca bất

hủ, đập tan thành
từng mảnh nhỏ “I
Want You To Want
Me”, “Blue
Moon” và “All
Apologies” (“Anh
muốn em muốn
anh”, “Mặt trăng
buồn” và “Mọi
lời xin lỗi”) vừa

phiêu theo vũ điệu
Salome của riêng
mình.

Tôi nghĩ Tris
sẽ thích ban nhạc
này, và chuyện tôi
biết điều đó lại
như một nhát dao
đâm vào tim tôi,
vì tất cả tri thức

về việc cô thích
gì giờ đã trở nên
hoàn toàn vô
dụng. Tôi không
biết tay bồ mới là
ai. Tôi không biết
có phải hai người
bọn họ đã biết
nhau được ba tuần
và ba ngày rồi

không. Tôi thấy
mừng đã không
nhìn thấy gã vì
nếu thế thì tôi sẽ
lại mừng tượng
ra cảnh họ không
mặc gì. Giờ tôi
chỉ nghĩ đến cảnh
cô không mặc gì,
và đó là một kỷ

ức sống động đến
nỗi những ngón
tay của tôi thực sự
đã vươn ra định
chạm vào nó. Tôi
quay đầu lại, như
thể tôi thực sự
đang nhìn thấy cô,
và nhìn thấy Thom
đang hôn gã bạn

trai Scot của cậu
ấy theo điệu nhạc
với cái cách vũ-
trụ-này-là-của-
riêng-ta. Dev vẫn
đang trong quây
bar biểu diễn, tôi
đoán vậy. Chúng
tôi vẫn chưa đủ
tuổi, nhưng ở đây

chuyện đó chẳng
quan trọng. Khán
giả hầu hết đều
lớn tuổi hơn
chúng tôi - đại
học hoặc lẽ-ra-
đã-vào-đại học -
và tôi nhận ra
mình không hợp
với chỗ này lắm.

Vài gã già dặn
trong đám đông
săm soi tôi, gật
đầu với tôi một
cái. Không phải là
tôi đeo Huy hiệu
Không Đồng Tính
hay cái gì tương
tự. Tôi thỉnh
thoảng gật đầu lại,

khi tôi nghĩ đó là
sự hưởng ứng
theo điệu nhạc
chứ không phải
lời gạ gẫm. Tôi
luôn chuyển động.

Tôi tìm thấy
Dev chỗ quây bar,
cậu ta đang nói
chuyện với một

đưa trạc tuổi
chúng tôi, trông
quen quen theo
đúng kiểu mấy
chàng loại đó.
Khi đến chỗ họ,
tôi được giới
thiệu là “thần
bass, Nick,” và
anh ta được giới

thiệu là, “Thợ Săn
giỏi nhất trong
các Thợ Săn.”

Dev cảm ơn tôi vì
đã coi sóc thiết
bị, và xét qua cái
kiểu cuộc nói
chuyện chẳng tiến
được thêm bước
nào thì tôi biết

rằng mình đang
phá quấy. Nếu đó
là Thom, sự bực
bội của tôi sẽ bị
nhận ra ngay.

Nhưng Dev luôn
cần ta phải nói rõ
ra mới hiểu, mà
ngay lúc này thì
tôi chẳng có tâm

trạng nào để làm
thế. Thế là tôi chỉ
nói cho cậu ta chỗ
tôi đã để đồ đạc
và giả vờ rằng tôi
phải đi tìm một
chỗ trống trong
quầy bar để dễ
gọi người phục
vụ. Và một khi đã

giả vờ đó là sự
thật, tôi nghĩ nó
cũng có rất nhiều
khả năng sẽ là sự
thật. Tôi vẫn chưa
thấy Tris đâu cả,
và có một phần
nhỏ trong tôi đang
băn khoăn không
biết liệu thật ra

người trong đám
đông khán giả đó
có phải là cô
không. Có thể chỉ
là ai đó trông
giống cô, nếu vậy
thì có thể giải
thích tại sao tay
bò trông chẳng
giống ai cả.

Are You
Randy? lần lượt
ngừng chơi nhạc,
cho tới khi ca sĩ
hát chính nhẹ
nhàng cất câu cuối
cùng, không có
nhạc đệm. Tôi
ước gì có thể nói
rằng cả câu lạc bộ

đã lặn đi vì họ,
nhưng sự thật thì
nửa bầu không khí
là những cuộc
chuyện trò. Tuy
thế nó vẫn khá
hơn mức bình
thường, và ban
nhạc vẫn được
một tràng pháo tay

cổ vũ. Tôi cũng
vỗ tay và để ý
thấy cô gái bên
cạnh mình đang
cho hai ngón tay
vào miệng huýt
sáo theo kiểu cổ.
Âm thanh trong
trẻo và mạnh mẽ,
làm tôi nghĩ đến

giải bóng chày
thiếu nhi Little
League. Cô mặc
áo vải len, và tôi
không thể biết
được cô mặc thế
là vì đang cố đưa
kiểu quần áo duy
nhất chưa được
hồi sinh của thập

niên năm mươi
quay lại hay vì
mặc chiếc áo ấy
rất thoải mái nữa.
Da cô rất sáng và
kiểu đầu thì đúng
vị *nữ sinh trường*
tư dù cô đã cố
làm nó rối bù lên
để che đậy. Ban

nhạc tiếp theo là
nhóm Con Hồ,
diễn đêm cuối
cùng trong chuyến
lưu diễn của họ,
và tôi đoán rằng
cô gái này đến
đây để xem họ.
Nếu tôi là loại
con trai khác thì

có lẽ tôi đã thử
bắt chuyện, chỉ để
làm bạn, tôi không
biết nữa. Nhưng
tôi cảm thấy nếu
lúc này tôi nói
chuyện với một ai
khác thì tất cả
những gì tôi có
thể làm chỉ là trút

bầu tâm sự.

Có lẽ Thom
và Scot sẽ sẵn
sàng rời đi nếu tôi
muốn, nhưng tôi
khá tin chắc rằng
Dev vẫn chưa
quyết định rõ liệu
cậu ta có định
quay lại với

chúng tôi hay
không, nên tôi sẽ
là một thằng khốn
nếu ra trước mặt
cậu ấy mà hỏi.
Thế là tôi kẹt
không biết phải
làm gì và tôi biết
thế, và đó là khi
tôi nhìn sang bên

phải thì thấy Tris
cùng tay bồ mới
đang tiến lại chỗ
quầy bar vương
vãi bia để gọi một
chầu nữa. Đó
chắc chắn là cô,
và tôi chắc chắn
đã bị mắc kẹt, vì
sau khi ban nhạc

kia vừa kết thúc
biểu diễn đám
khán giả liền túa
ra đâm bổ về phía
tôi, và nếu muốn
bỏ đi tôi sẽ phải
rẽ lỏi mà ra, mà
nếu tôi phải rẽ lỏi
mà ra, cô sẽ nhìn
thấy tôi đang cố

trốn chạy và biết
chắc là tôi không
thể chịu đựng
được - dù cho đó
đúng là một sự
thật đáng nguyên
rũa thì tôi cũng
không muốn cô có
được bằng chứng
xác thực về nó.

Cô trông thật nóng
bỏng còn lòng tôi
thấy quá lạnh lẽo,
và gã đi cùng
đang đặt bàn tay
lên cánh tay cô
theo cái kiểu
người bạn đồng
tính sẽ không bao
giờ, không bao

giờ có thể nghĩ
tới, và có lẽ đó là
bằng chứng tôi
cần. Tôi là tập cũ
rồi còn đây là tập
mới. Tôi có thể
bỏ cả năm trời
chăm chút luyện
bass mà chẳng có
gì, hoàn toàn

chẳng có gì thay
đổi.

Cô nhìn thấy
tôi. Cô không thể
giả bộ ngạc nhiên
khi thấy tôi ở đây,
bởi dĩ nhiên cô
biết rất rõ là tôi
sẽ ở đây. Thế là
cô cố nặn một nụ

cười và thì thầm
gì đó vào tai bồ
mới và tôi có thể
nhìn qua nét mặt
của cô mà nói
được rằng sau khi
uống xong món đồ
uống giờ-đã-rót
kia họ sẽ tiến lại
chỗ tôi mà nói *xin*

*chào và buổi biểu
diễn thật tuyệt và*
- liệu cô có thể
ngu ngốc và độc
ác đến thế không
nhỉ? - *anh có
khỏe không?* Tôi
không thể chịu nổi
cái ý nghĩ đó. Tôi
hiểu hết và tôi

biết mình phải
làm gì đó - bất cứ
cái gì - để dừng
việc này lại.

Thế là tôi, một
tay bass tầm
thường trong một
nhóm nhạc đồng
tính trung bình, đã
quay sang phía cô

gái mặc áo vải len
mà tôi còn chẳng
hề biết là ai và
nói:

“Tôi biết điều
này nghe sẽ rất kỳ
cục, nhưng liệu
cậu có thể làm
bạn gái của tôi
trong năm phút tới

được không?”

2. Norah

Randy trong
nhóm Are You
Randy? khẳng
khăng nói rằng tay
bass trong nhóm
đồng tính đó là
một tên ái, nhưng

tôi đã bảo anh ta
là Không, cậu trai
đó hoàn toàn bình
thường. Cậu ta có
phải là người viết
cái lời nhạc rác
rưởi cho ban nhạc
ấy hay không thì
tôi không biết
(*Vui vẻ với anh*

ta/ Vui vẻ với anh
ta - thứ nhố nhăng
ấy là cái gì vậy?),
nhưng cậu ta
không ái. Tin tôi
đi. Có những thứ
mà con gái chẳng
đưa nào không
biết, ví dụ như là
đề một bài punk

kéo dài tới tận
bốn phút là một ý
tưởng rất, rất tồi,
hay không đời nào
một tay bass
người Jersey với
kiểu đầu bình dân,
mặc quần bò đen
mài bạc phếch te
tua và áo phông

đen cũ xỉn phun
chữ vàng cam *Khi*
tôi nói Jesus, cậu
nói Christ, đang
lắc lư giữa hai
người đồng tính
kia lại là một tên
ái; cậu ta bắt
chước gã punk
thích mai mĩa

Jonny Cash giống
đến thế thì làm
sao có thể là ái
được. Có lẽ cậu
ta có hơi chút đa
cảm, tôi nói với
Randy, nhưng cậu
ta trông không
giống một di tích
tiêu tụy của ban

Whitesnake như
tất cả những
người trong nhóm
của anh không có
nghĩa cậu ta hiển
nhiên là dân đồng
tính.

Nhưng chuyện
Không Ái tình còn
là người bình

thường không có
nghĩa là tôi muốn
làm bạn gái năm
phút của cậu ta,
như thể tôi là một
bến đỗ thoáng qua
của con tàu hư
hỏng là cậu ta ấy.
Chỉ vì tôi là kẻ
thất bại duy nhất ở

đây vẫn chưa mất
hết trí khôn do bia
rượu, chất kích
thích hay hoóc
môn giới tính nên
tôi mới còn chút
lý trí để ghìm cái
ý định ban đầu
của mình - là gào
lên “ĐIÊN À,

KHÔNG!” để đáp lại lời đề nghị của Không Ái.

Tôi phải nghĩ tới Caroline. Tôi lúc nào cũng phải nghĩ tới Caroline.

Tôi để ý thấy Không Ái đang cất thiết bị sau

buổi biểu diễn
trong khi bạn cùng
ban nhạc đã bỏ
rơi cậu ta để đi
kiếm chút trò vui.
Tôi hiểu cái cảnh
đó. Tôi là cái
cảnh đó, suốt ngày
phải đi dọn đồng
lộn xộn của người

khác.

Không Ái ăn
mặc tẻ quá - cậu
ta hẳn phải từ
Jersey đến. Và
nếu Chàng Jersey
là một đứa lo
dụng cụ, cậu ta sẽ
có một cái xe tải.
Cái xe tải có lẽ

chỉ là một mẫu
kim loại vút đi
với bộ chế hòa
khí rò nước liên
tục, tuy không đến
nồi bị xìt lớp hay
hết xăng ở giữa
đường hầm
Lincoln nhưng nếu
phải chui vào nó

thì cũng mạo hiểm
phết. Ai đó phải
đưa Caroline về
nhà. Cô say quá
nên không thể tự
bò đi bắt xe buýt.
Cô còn say đến
nỗi nếu không có
tôi ở đó mà đưa
về nhà ngủ cho

giã rượu thì cô đã
về nhà Randy rồi.
Đồ con gái hư.
Tôi mà không yêu
quý cô quá như
thế, tôi đã giết cô
rồi.

May cho cô là
bố mẹ tôi cũng
yêu cô như tôi; bố

và mẹ kế của cô
đã đi chơi cuối
tuần rồi, họ chẳng
quan tâm xem cô
làm gì, miễn là cô
không dính bầu
hay hẹn hò một gã
xuất thân từ gia
đình không có thu
nhập hơn-sáu-

con-sô. Lũ khôn.
Bố mẹ tôi thì, họ
ngưỡng mộ
Caroline,
Caroline xinh đẹp
với mái tóc dài
màu caramel, đôi
môi đỏ mọng ngon
như một cây kẹo
Tootsie Pop, và

tiền án trẻ vị
thành niên phạm
pháp. Họ chẳng
bận tâm nếu chiều
hôm sau cô có
đầu bù tóc rối say
khật khưỡng đi từ
phòng tôi ra nhà
bếp. Cô mới là
người tuyệt nhất,

không phải tôi,
người đáp ứng đủ
các kỳ vọng cần
có của cô con gái
một kẻ sống ở
Engelwood
Cliffs, CEO một
công ty thu âm
hàng khủng:
hoang đại.

Caroline
không phải một
Nỗi Thất Vọng
Lớn như cô con
gái Xoàng Xĩnh
của họ, mặc áo
len vải flannel
thoải mái, đi cùng
mẹ ra tiệm cắt đầu
quả dưa tồn những

ba trăm đô (tiệm Bergdorf) và một bình xịt tóc màu xanh giá năm đô (tiệm Ricky), bà tu khổ hạnh, đưa con gái ngoan ngoãn đầy tinh thần trách nhiệm được chọn đọc

diễn văn trong lễ
tốt nghiệp trung
học. Tôi đã quyết
định sẽ nghỉ một
năm chưa đi đại
học vội để đến
một khu *kibbutz* ở
Nam Phi thay vì
đi học đại học
Brown. *TẠI SAO,*

Norah, TẠI SAO?

Tôi viết bài luận
xin vào học đại
học Brown về tất
cả những bản nhạc
bố đã lấy của
nhóm The Street
rồi vô tư phá hỏng
nó để mang lợi
nhuận cho nhóm

The Man. *Bố đâu*
phải một tay
doanh nhân
hippy khôn kiếp
nào, bố nói thế,
cười, sau khi đọc
bài luận. Bố
không phủ nhận
việc ông đã cho
Top 40 radio một

tỷ lệ lớn những
bài hit dở kinh
khủng, nhưng ông
tự hào đã truyền
thụ cho tôi từ thuở
ấu thơ âm thanh
của tất cả những
bài hát ngoài kia
đề giờ đây, khi
mười tám tuổi, tôi

có thể trở thành
một DJ hoành
tráng nếu tôi
muốn, đồng thời
cũng biến tôi
thành một kẻ hợm
âm nhạc không ai
chịu nổi. Bố mẹ
tôi cũng đã ám
quẻ tôi bằng việc

có một cuộc hôn
nhân hạnh phúc
trong suốt một
phần tư thế kỷ,
điều này, không
nghĩ ngờ gì, đã
tiêu diệt mọi viễn
cảnh được trải
nghiệm tình yêu
đích thực của tôi.

May mắn chả bao
giờ gõ cửa hai
lần.

Bố mẹ sẽ từ
tôi nếu họ biết tôi
nay tôi ở trong cái
câu lạc bộ này.
Chết tiệt, nếu tôi
có đang chơi cần
sa ở công viên

Tompkins Square
ngay lúc này, trên
đường tới một
quán bar bệnh
hoạn ở đại lộ D,
thì bố mẹ tôi cũng
sẽ chỉ vỗ tay hoan
nghênh. Nhưng
cái câu lạc bộ
này, trong vô số

điểm ở

Manhattan, là nơi
tôi bị cấm tới, do
một mối thâm thù
dài lâu liên quan
tới một hợp đồng
ăn chia nhạc nhẽo
giữa bố và chủ
câu lạc bộ, Lou
Điên (người từng

là cha đỡ đầu của
tôi, *Bác Lou*, cho
tới khi vụ đó làm
Lou được gán cái
biệt hiệu *Điên*).
Lou đúng là một
gã punk thứ thiệt,
punk từ cái thời
nhóm The
Ramones được

biết đến trước
tiên là những kẻ
đầy nhiệt huyết
rồi mới đến là
nghệ sĩ âm nhạc,
khi punk nghĩa là
một cái gì thiêng
liêng hơn là một
khái niệm sản xuất
hàng loạt để giúp

đám đông nhà quê
thấy mình sành
điệu.

Nhưng mẹ và
cha sẽ nhanh
chóng từ tôi và
thằng tay giết tôi
nếu họ nghĩ tôi
không chăm sóc
cho Caroline đáng

yêu của họ. Cô
tạo cảm hứng cho
cái kiểu sống hết
mình ấy trong tâm
hồn con người.
Đáng buồn nôn,
trừ việc tôi cũng
hoàn toàn bị
Caroline bỏ bùa,
là con cún để cô

dắt mũi từ hồi
mẫu giáo.

Tôi nhìn khắp
câu lạc bộ khi
đám người chuyển
đổi giữa các suất
diễn đi
ngang/quá/húc tôi
như thể tôi là một
bóng ma mà lại có

thể xác không biết
co kéo cho hợp để
tránh không cản
đường họ đến
quầy rượu vậy.
Chết tiệt, tôi lại
lạc mất Caroline
nữa rồi. Cô cực
kỳ thích Randy tôi
nay, tốt - Are You

Randy? cũng
không hoàn toàn
là đồ bỏ đi -
nhưng bản thân
Randy thì tôi nay
đang rất phần
khích nhờ pin, và
tôi phải liệu sao
cho chắc là anh ta
không dụ được cô

ấy vào một góc
nào đó. Nhưng tôi
chỉ cao có hơn
mét sáu kiềng
chân, và mét tám
Không Ái thì đang
đứng trước mặt,
che tầm nhìn của
tôi, muốn hỏi xem
tôi có muốn làm

bạn gái năm phút
của cậu ta không
và trông như một
con vật lạc
chuồng đi loanh
quanh hỏi “Cô là
mẹ cháu ạ?” trong
mấy cuốn sách
thiếu nhi.

Đứng đằng sau

cậu ta tôi không
thể thấy Caroline
nhưng tôi thấy rõ
cái con ngu đấy,
Tris, vằn với *bris*
- nghi lễ cắt bao
quy đầu cho trẻ
em Do Thái - đó
cũng là việc cô ta
làm với bọn con

traí, xé tan khâu
đồ nghề của họ.
Cô ta đang ngúng
nguẩy đi theo
phong cách Tris,
bộ ngực to sụ chĩa
ra phía trước,
mông ngoáy cái
kiểu sẽ khiến mọi
thằng ngu chú ý

ngay lập tức, thậm
chí cả mấy cậu
đồng tính, những
đại biểu chủ đạo
của đêm nay,
Không Ái cũng
không phải ngoại
lệ. Cô ta đang đi
thẳng tới chỗ tôi.
Không Không

KHÔNG

Sao cô ta biết tối
nay tôi và
Caroline tới đây
chứ? Cô ta có mặt
thăm rả bất cứ
nơi nào Caroline
và tôi tới vào các
tối thứ Bảy à?

Bạn trai sẽ

cứu bồ! Tôi trả
lời câu hỏi của
Không Ái bằng
cách quàng tay lên
cổ cậu ta và kéo
mặt cậu ta sát vào
mặt tôi. Chúa ơi,
tôi phải làm mọi
thứ có thể để
tránh bị Tris nhận

ra và tới đây nói
chuyện với tôi.

KHÔNG KIẾP!

Tôi không nghĩ
Không Ái lại hôn
giỏi thế. Đáng
ghét. Thấy chưa,
Randy? KHÔNG.
ÁI. Đã được thăm
định. Nhưng tôi

đâu phải đang tìm
kiếm cảm xúc ở
đây, chỉ kiếm một
chuyến xe về nhà
cho cô gái của tôi
thôi. Tôi cũng
không kiếm tìm
lưỡi, nhưng
Không Ái chẳng
để mất giây nào

và cho luôn lưỡi
cậu ta vào miệng
tôi. Miệng tôi
phản kháng lại lý
trí: *Ừm, dưới này
thích quá, từ từ
thôi cô gái, từ từ
thôiiiiii!*

Dù cậu ta có
hôn giỏi thế nào

đi nữa, cô bạn gái
năm phút này vẫn
cần có vài giây để
thở. Tôi giật
miệng mình ra, hy
vọng hít chút
không khí và hy
vọng nhìn thấy
Tris đi khỏi mà
không nhận ra tôi.

WOW. Tôi
thấy thích ở trong
đám đông hỗn độn
này, tôi đã từng bị
thúc vào bụng,
nhưng là bởi
những tên cảnh sát
đầu đất. Quên nhu
cầu ôxy đi. Miệng
tôi muốn quay lại

nơi nó vừa rời ra.

Thật bất hạnh,
Tris đang đứng
ngay trước mặt
chúng tôi, bám lấy
nạn nhân xấu số
mới nhất của cô
ta, người đứng đủ
gần để tôi có thể
chắc chắn nhận

dạng cậu ta là một
trong số mấy gã bị
Caroline bỏ gần
đây; cậu ta là bạn
của Hunter from
Hunter thuộc
nhóm Hunter
Does Hunter, dự
kiến sẽ chơi tiếp
theo (chào mừng

ra mắt Lou,
Hunter). Tris ôm
chặt eo cậu chàng,
có lẽ đang cố vắt
cho kiệt bất cứ tí
sự sống nào mà ả
phù thủy hút hồn
đó chưa bóp hết
khỏi cậu ta trong
ba tuần qua từ khi

Caroline đá bay
cậu ta.

Tris nói,
“Nick? Norah?
Sao hai cậu lại...
quen nhau?”

A đấy không
nên ở trong một
câu lạc bộ như thế
này. Cứ như ngôn

từ còn chưa đủ
kinh, cô ta còn
phải khoác thêm
cả một bộ cánh
khuân về sau
những lần lượn lò
shopping cùng
mấy con bạn từ
chuỗi cửa hàng
Hot Topic nữa:

váy da ngắn màu
đen có khóa hai
bên, áo phong
Ramones giả
vintage sản xuất
hàng loạt, leggings
vàng màu phân
kèm giày hồng da
bóng trông phát
khiếp. Cô ta trông

như một con bọ
hung sáng rực
bằng cách bắt
chước phong cách
của Debbie Harry
thời kỳ đầu.

Tôi cần phải
nói chuyện mặt-
đối-mặt với bác
Lou về những tiêu

chuẩn liên quan
đến việc sở hữu
và điều hành một
câu lạc bộ. Ông
bác có thể móc
được hàng tá tài
năng tuyệt vời -
những loại đói
khát, chưa từng
trải sẵn sàng đồ

hết máu ruột hay
các bộ phận cơ
thể hữu dụng khác
lên sân khấu nhà
Lou chỉ để có cơ
hội được biểu
diễn ở đó - nhưng
ông ấy chả biết
quái gì về việc
duy trì chuyện

kinh doanh này
cả. Nhìn những
thằng nhãi ranh
Jersey ông ấy cho
vào mà xem! Ông
ấy thậm chí còn
cho các thành
viên ban nhạc
uống bia nữa!
LOU! Sao bác

không chịu nghĩ
xem tại sao cái lũ
ngớ ngẩn này lại
rất một bọn
nghiện ngập và
đập phá? Âm
nhạc của chúng
OK. Chúng có thể
chơi những bản
punk một cách

thuyết phục -
mạnh, nhanh, đầy
giận dữ - nhưng
chúng vẫn chưa
đủ khôn để nhận
ra dân punk thật
sự giờ phải đứng
đắn: không rượu
bia, không chích
choác, không hút

hít, không đàng
điểm. Giờ đây
punk thực thụ là
thứ punk duy nhất
còn lại sau khi tất
cả những thứ điên
dại đó đã biến đi
hết: âm nhạc,
thông điệp.

Mà thôi, cứ

uông đi các đồng
chí, bởi vì năm
tới đây khi tôi đi
Nam Phi về và
tiếp quản câu lạc
bộ này như bác
Lou đã hứa thay
vì lại nộp đơn xin
vào đại học
Brown như tôi đã

hứa với ba mẹ, thì
sẽ có một cảnh sát
trưởng quân
quanh vùng
Lower East Side
này, các bạn của
tôi ạ. Cứ thác
loạn đi, cứ sợ
đi, vì đồng hồ cát
của các cậu sắp

cạn rồi.

Tuy nhiên có
lẽ tôi sẽ xem xét
lại lệnh cấm hú hí
định ban hành.
Phần hú hí thì rất
là thú, nó mở ra
nhiều cơ hội, với
đôi môi thích hợp.
Tôi chẳng biết

tại sao, nhưng tôi
đã làm cái điều
mà Caroline làm
với các nạn nhân
của mình: thay vì
cầm tay Không
Ái, tôi đã đặt tay
mình lên phía sau
cổ cậu ta và gài
cái gáy một cách

nhẹ nhàng, sờ
hữu, trong khi
Tris nhìn. Những
ngón tay của tôi
lướt trên chỗ tóc
húi cua của cậu
ta, và tôi cảm
nhận được da gà
nổi khắp trên cổ
cậu. Tôi thích thế.

Được thấy môi
dưới của Tris gần
như rơi bịch
xuống cằm vì sốc
mới sướng làm
sao. Đó là vấn đề
của Tris: cô ta
chẳng bao giờ tỉnh
tê cả.

Dù việc tôi

đang làm là gì đi
nữa, nó cũng có
tác dụng. Cô ta
quày quả bỏ đi,
không nói được
câu nào. Phù. Dễ
dàng hơn tôi
tưởng.

Tôi nhìn đồng
hồ đeo tay. Tôi tin

là bạn trai mới
của tôi và tôi còn
khoảng hai phút
bốn mươi lăm
giây nữa trước khi
chúng tôi chia tay.
Tôi nhắm mắt lại
và hơi ngoẹo cổ
đi một chút,
nghiêng đầu để

chờ môi cậu ta
viếng thăm lần
nữa.

Caroline nói
tôi bị lãnh cảm.
Thỉnh thoảng tôi
nghĩ cô ấy chỉ trêu
để tôi lại lặp lại
những điều đã xảy
ra giữa tôi và Bồ

Cũ Xấu Xa, thê là
tôi phải hỏi rõ ra:
*Cậu muốn nói là
tớ khó tính á? Cô*
ấy trả lời rõ ra:
Không, cô ngốc,
tớ muốn nói là
bọn con trai còn
chưa kịp quyết
định xem liệu có

*nên thử làm quen
với cậu hay
không thì cậu đã
dọa họ phát
khiếp bằng một
cái liếc xéo hay
một lời châm
chích rồi. Cậu
hay phán xét lắm.
Ngoài lãnh cảm*

ra.

Không Ái hẳn
phải biết điều này
về tôi, vì cậu ta
không lại tiếp tục
môi-đụng-môi
nữa. Cậu ta nói,
“Thế quái nào mà
cô biết Tris?”

Tôi nhớ ra rồi.

Tris đã gọi cậu ta
là NICK.

Khôôôôôôôông.

Là cậu ta! NICK!

Cậu chàng

Hoboken! Cậu

chàng đã viết tất

cả các bài hát và

thơ thần chỉ về cô

ta, gã bạn trai tốt

nhất mà những
người khác ở
Sacred Heart như
chúng tôi không
bao giờ có, cậu ca
sĩ trong một ban
nhạc mà Tris câu
được sau khi gặp
trên chuyến tàu
cao tốc New

York-New Jersey
hồi đầu năm học
và đã dối trá và
lừa lọc cậu ta suốt
từ đó đến giờ.
NICK có bao giờ
suy nghĩ tại sao
cậu hẹn hò với cô
ta bao lâu thế mà
chưa bao giờ gặp

bất kỳ cô bạn nào
cùng trường với
cô ta không? NGU
THẾ CHÚ!

Nhưng dĩ
nhiên là Tris chả
dại gì giới thiệu
cậu ta với chúng
tôi. Không phải vì
cô ta sợ chúng tôi

sẽ mách lẻo
chuyện xấu của
mình với gã bạn
traí - mà ngại gã
sẽ đổ trước
Caroline. Tris có
thể kiếm những
chàng Caroline đã
đá, nhưng cô ta
chẳng bao giờ

nhường Caroline
cho bất cứ ai. Tris
quá đúng điệu Phụ
Nữ Da Trắng Độc
Thân đến nỗi
chúng tôi vẫn
thích nói đùa là
Caroline nên đặt
hàng rào giới
nghiêm với cô ta,

mỗi tội Tris có
thể cho chúng tôi
nhiều trò thú vị
đến nỗi chúng tôi
chẳng nỡ đẩy cô
ta quá xa. Mỗi
quan hệ của chúng
tôi với cô ta khá
giống kiểu yêu-
ghét nhằng nhịt.

Chúng tôi chẳng
thấy tội lỗi gì vì
cũng chỉ còn một
tháng nữa là kết
thúc năm học và
tôi chẳng tưởng
tượng nổi chúng
tôi còn trông thấy
mặt cô ta sau khi
gấp lại cuốn kỷ

yêu “chúc mùa hè
vui vẻ, mong
nhiều may mắn ở
đại học” ủy mị
đầy giả tạo. Và
nói theo nghiệp
thì tôi cũng đã trả
hết nợ chơi xấu
với Tris hàng
chục lần rồi. Nếu

cô ta qua kỳ thi
hóa hay toán năm
nay, đó là nhờ tôi.
Hừ, nếu cô ta mà
tốt nghiệp được
thì cũng toàn là
nhờ tôi hết.

Tôi chả buồn
trả lời Nick tôi
quen Tris thế nào.

Tôi còn bận tìm
Caroline.

Tôi đứng lên
cái ghế chỗ quầy
bar. Đó là cách
duy nhất tôi có thể
tìm ra cô ấy trong
cái đông người
này, cái thứ âm
nhạc này, cái thứ

mồ hôi chua nồng
này, cái thứ bia
này và cái ngày
dường như mới
chỉ bắt đầu vào
lúc nửa đêm và
chẳng bao giờ kết
thúc này. Tôi đặt
tay lên đầu Nick
cho vững trong

khi quét mắt
quanh đám đông,
và tay tôi đã
không thể không
lùa qua đồng tóc
bù xù của cậu ta,
chỉ chút thôi.

Cô ấy ở kia!
Tôi thấy Caroline
đang rúc vào

Randy bên cái
bàn cạnh tường
thu lu trong góc
phòng ngay cách
sân khấu một
đoạn, bên phải
Hunter của nhóm
Hunter Does
Hunter, người giờ
đang cầm mic hát.

Tôi không biết
nhóm đó đã chuẩn
bị bài gì nhưng
lời Hunter đang
hát rõ ràng là vừa
ứng tác và chẳng
liên quan gì đến
đoạn ghi ta dồn
đập điên cuồng
đang chơi cả:

*Dev, go home
with me, Dev Dev
Dev, I want you
to fuck this man.
(Dev, về nhà với
tôi, Dev Dev Dev,
tôi muốn cậu vui
vẻ với thằng
này.)*

Tôi nhảy khỏi

ghế và đi ra chỗ
Caroline, nhưng
Nick nắm chặt lấy
cổ tay tôi từ phía
sau, kéo tôi về
phía cậu ta.

“Nghiêm túc
đây,” Nick nói,
“thế quái nào mà
cô biết Tris?”

Cậu ta ghì chặt
lấy chiếc đồng hồ
trên tay tôi, và
tiếng ối vì đau đã
làm mắt tôi quay
sang cậu ta thay vì
nhìn về phía
Caroline. Tôi
nhận ra cậu ta
trông thất thần đến

thế nào, nhưng
vẫn rất muốn tôi ở
lại, mất cậu ta
hiền lành nhưng
cũng đầy vẻ tức
giận, và việc nhận
ra ấy đã làm tôi
nhớ tới lời nhạc
từ một bài hát cậu
ta viết cho Tris

mà cô đã truyền
cho hết người này
đến người kia
trong giờ tiếng La
tinh vì cô ta nghĩ
nó quá sến.

*The way you
are singing in
your sleep*

The way you

*look before you
leap*

*The strange
illusion that you
keep*

*You don't
know*

*But I am
noticing*

(Cách em hát
trong giấc ngủ/
Nét mặt em trước
khi em nháy/
Mộng mơ kỳ lạ
em ấp ủ/ Em
không biết/
Nhưng tôi vẫn
hằng để ý)

Quý tha ma

bắt Tris. Tôi sẽ
hiến dâng mọi bộ
phận cơ thể mình
cho anh chàng nào
viết những lời đó
cho tôi. Thận á?
Ồ, cả hai luôn!
Đây, Nick, chúng
là của cậu - chỉ
cần viết cho tôi

thêm nhiều nữa.
Để tôi gợi ý
tưởng cho cậu
nhé: chàng trai
trong câu lạc bộ
punk đề nghị một
cô gái không quen
làm bạn gái của
anh ta trong vòng
năm phút, cô gái

hôn chàng trai,
chàng trai hôn lại,
chàng trai gặp lại
cô gái - ta thấy gì
ở *cô gái* này nhỉ?
Nick, cùng nghe
vài lời nhạc nào.
Nhé? Sẵn sàng.
Chuẩn bị. Xong.

Tôi muốn

giậm chân bình
bịch vì tức giận -
vì cậu ta, và vì
tôi. Vì tôi biết,
bất kể Tris đã nói
hay làm gì cậu ta,
điều đó cũng đã
khiến cậu có cái
vẻ mặt cún con
ám ảnh tuyệt vọng

và thảm hại ấy.
Cô ta là lý do
khiến sau này cậu
có thể trở thành
một lão già đau
khổ trước cả khi
đủ tuổi uống rượu,
ghét phụ nữ và
viết những bài hát
tục tĩu về họ, và

rất có khả năng là
từ giờ cho đến tận
thế sẽ nghĩ tất cả
con gái là một lũ
điểm thích dối lừa
chỉ vì một trong
số họ đã làm tan
nát trái tim cậu.
Cậu ta là loại con
traì làm con gái

kiểu như tôi trở
nên lãnh cảm. Tôi
là cô gái biết cậu
rất có khả năng
văn thơ, vì như tôi
đã nói, có những
thứ tôi cứ thế là
biết thôi. Tôi là
người có thể cho
cậu bài ca cổ lỗ

có tựa là Công
Hiển và Tình Yêu
Đích Thực (Dù
Có Khó Khăn Đến
Thế Nào Đi Nữa),
nếu cậu chịu liếc
loại con gái như
tôi đến lần thứ
hai. Tôi là cô bạn
gái-chưa-tới-năm-

phút, người chỉ
với một nụ hôn
ngắn ngủi cũng đã
mơ mộng có thể
tiếp tục với cậu,
punk tới bên với
cậu, trong một câu
lạc bộ jazz ở
Village hay gì đó.
Có lẽ tôi sẽ mời

cậu một châu xúp
cải ở quán
Veselka vào năm
giờ sáng, có lẽ tôi
sẽ đi dọc Battery
Park với cậu ta
lúc bình minh, tay
trong tay, biết
rằng tôi sẽ là
người luôn tin

tưởng cậu ta. Tôi
sẽ nói với cậu, tôi
đã nghe nhạc cậu
chơi, tôi đã đọc
thơ cậu viết,
không phải cái thứ
vớ vẩn ban nhạc
của cậu vừa chơi,
mà là lời thơ tình
và những bài hát

cậu đã viết cho
Tris. Tôi biết cậu
có thể làm được
những gì và chúng
chắc chắn không
chỉ bó hẹp ở việc
làm một tay bass
quèn trong một
ban nhạc đồng
tính hạng tầm tầm

- cậu giỏi hơn thế
nhiều; và này,
phải có một tay
trông, nó là chìa
khóa thành công
đấy, cậu bắt buộc
phải có. Tôi sẽ
làm cu li lo thiết
bị cho cậu hàng
đêm, không phàn

nàn gì hết. Nhưng không, cậu là loại người mang phức cảm mê mẩn kiều gái như Tris: ngực lớn, cười ngớ ngẩn, giỏi thổi phồng. Theo nghĩa đen ấy.

Cậu muốn dễ

dàng - được thôi,
cậu có nó rồi đấy,
bạn thân mến.

Tôi gỡ tay
mình ra khỏi nắm
tay của cậu ấy.
Nhưng vì lý do
nào đó, thay vì bỏ
đi, tôi đã dừng lại
một chút và lại

đưa tay mình lên
mặt cậu, vuốt nhẹ
má cậu, vẽ những
đường tròn lên
xương hàm cậu
bằng ngón tay trỏ
của mình.

Tôi nói với
cậu, “Gã khờ tội
nghiep.”

3. Nick

Khi Tris đi qua tôi, thế giới ba chiều dường như không còn tồn tại. Chiều thứ ba rụng đi, rồi chiều thứ hai, rồi tất cả

những gì còn dành
cho tôi là một
chiều duy nhất, và
cái chiều đó là cô
ấy.

Nhưng dĩ
nhiên là cũng có
một chiều khác
nữa, cái chiều đó
là thời gian, nó cứ

trôi đi và Tris cứ
đi qua và tất cả
các chiều khác lại
quay trở lại, song
dù giờ đây đã có
nhiều chiều hơn,
tôi vẫn có cảm
giác là nó đã ít đi
rất nhiều.

Và giờ tôi ở

bên cô gái này,
cái Còi Tín Hiệu
Lấn Lộn này, cái
cô Norah này. Cô
ta là một người
hôn cực giỏi,
nhưng rõ ràng là
có nhiều vấn đề
quy mô lớn về
tính nhất quán.

Tôi hỏi cô ta làm
sao mà cô lại biết
Tris, bởi vì việc
đó đã làm tôi
hoàn toàn bối rối,
và lúc đầu cô ta
nhìn tôi như thể
tôi là một thằng
cô chỉ lướt lên
thì hôn, nhưng rồi

cô ta đặt tay mình
lên cánh tay tôi
theo một cách làm
tôi thực sự thấy là
mình cũng có một
cánh tay, thế rồi
cô ta lại có ý bỏ
đi, và cùng lúc đó
lại nhìn tôi như
thể tôi là một đứa

trẻ bị ung thư. Rồi
tôi nắm lấy cánh
tay cô ta và cô
kháng cự mà
không hẳn là
kháng cự. Cuối
cùng cô giật ra,
chỉ để chạm vào
mặt tôi theo cung
cách làm tôi nhớ

tới nụ hôn của cô
ta.

Rồi cô ta gọi
tôi là “gã khờ tội
nghịch.”

Và như một gã
khờ tội nghịch, tôi
đã hỏi, “Sao lại
vậy?”

Tôi có thể
thấy là cô ta biết
chuyện gì đó,
nhưng cô không
nói. Thay vì thế
cô lại nói với tôi
thế này, “Tôi phải
ra tìm bạn tôi.”

“Tôi đi với,”
tôi đề nghị. Tôi

biết Tris đang ở
chỗ nào đó sau
lưng, có lẽ đang
quan sát. Và có vẻ
như tôi không còn
lựa chọn nào tốt
hơn là đi theo một
cô gái hôn cực
kỳ tới bất cứ nơi
nào cô ta muốn.

Dev giờ đang trèo
lên sân khấu để
nhảy phụ họa cho
Hunter, còn Thom
và Scot thì chả
thấy đâu.

“Thế này
nhé,” Norah nói.

“Cậu cho chúng
tôi đi nhờ, rồi tôi

sẽ cho cậu thêm
hai phút khuyên
mãi ngoài năm
phút ban đầu cậu
đề nghị.”

“Bảy là số
may mắn của tôi,”
tôi nói với cô.

Và cô chỉ nhìn
tôi.

“Nhưng tôi
hỏi thật đấy,” tôi
nói. “Sao mà cậu
biết Tris?”

“Hồi lớp năm
tôi đã phá hết mấy
con búp bê
Barbie của cô ta,”
cô nói với tôi.
“Và từ đó mọi

chuyện cứ thế
diễn ra.”

“Cậu là dân
Englewood à?”

“Englewood
Cliffs.

Englewood là chỗ
có những căn hộ
rất tử tế.”

Cô đang cố
len qua đám đông,
và tôi đi theo.

“Một giây
trước cô ấy còn ở
đây mà,” cô nói.

“Ai?”

“Không ai cả.
Caroline. Tôi

muốn nói là, im
miệng một giây
cho tôi nghĩ, có
được không?”

Cứ như là nếu
tôi không nói gì
thì cô có thể nghe
được mọi tiếng
bước chân trong
cái câu lạc bộ này

ấy.

Trong khi cô
đang căng mắt
nhìn quanh thì tôi
đã làm một cử chỉ
ngu ngốc là quay
lưng nhìn ra sau,
và thấy Tris cùng
gã bạn trai mới
đang quần lấy

nhau. Cô trông
thật hấp dẫn trong
chiếc áo phong
Ramones và đôi
tất vàng ánh kim
tôi luôn muốn cô
đi vì chúng làm
cô trông như vừa
bước ra từ truyện
tranh Marvel. Tôi

nhớ cảnh mình cởi
chiếc áo ấy ra,
cởi đôi tất ấy ra -
tiếng cô hét lên
cẩn thận, cẩn
thận! khi tôi bắt
đầu lần tới đùi cô.
Và giờ tay của
một gã trai khác
đã quờ quạng lên

mặt của Joey và
xuống cằm của
Dee Dee và - ôi,
khốn thế, hạ xuống
giữa chữ A và
chữ M, đi thẳng
tới chữ V dưới
chữ H&M-gặp-
S&M trên cái váy
ngắn.

Và cô cứ nhìn
tôi suốt. Tôi thề là
cô đang nhìn tôi.

Tôi quay
người lại và
Norah không còn
ở đó nữa, nhưng
may mắn là cô chỉ
cách đó độ vài
bước chân. Và cô

gái mà cô đang
cuồng cuồng tìm
thì trông khá quen.
Không phải theo
cái kiểu Có Phải
Chúng Ta Đã
Cùng Dự Trại
Walla Walla Với
Nhau Không
Nhi?, mà có vẻ

giống Không Phải
Tôi Đã Giẫm Vào
Cậu Khi Cố Chen
Vào Nhà Vệ Sinh
Nam Tối Qua Đây
Chứ? hơn. Ngay
lúc này đây thì cô
ta đang tíu tít với
Randy của nhóm
Are You Randy?

cứ như là cô đang
diễn thử để được
làm một cái túi
trên áo jacket của
cậu ta không bằng.
Và tôi có thể thấy
rõ là cậu ta chuẩn
bị khâu cô vào
đến nơi. Có điều
cô Bạn Gái Bảy

Phút của tôi lại
cản đường. Cô
gọi tên Caroline
theo đúng kiểu chị
gái gọi em, và qua
cái vẻ căm hờn
bắn ra từ mắt
Caroline, nếu
Norah không gọi
cô ta là bạn từ

trước hắ*̣*n t*ô*i đ*ã*
t*i*n họ là ch*ị* em
th*ậ*t. Trong m*ột*
phần nghìn gi*ây*
t*ô*i c*ũ*ng đ*ã* nghĩ
họ là m*ột* đ*ôi*
đồng t*ín*h, nhưng
có g*ì* đ*ó* trong nét
m*ặ*t của Norah đ*ã*
thể hiệ*n* rõ ràng

họ chỉ là bạn bè
đơn thuần.

Caroline định
nói gì đó rất xằng,
nhưng Hunter và
Dev bất ngờ lao
vào một cover
nhạc của *Green*
Day hay khủng
khiếp, và chúng

tôi lại thành trẻ
con bảy tuổi mà
nhảy múa như thể
đang nhổ ra

Ritalin⁽²⁾ trong
khi mẹ không để
ý. Chúng tôi trở
thành một khối
đơn bào chuyên
động cuồng nhiệt,

được kết nối với
nhau bằng cơn sốt
khi tay ghi ta chơi
những đoạn riff
điện tử. Thậm chí
cả Tris cũng là
một phần trong vũ
điệu này, và nếu
chúng tôi đều là
một phần của nó,

thì chúng tôi vẫn
còn có một mối
dây liên kết nào
đó. Tất cả mọi
người trong căn
phòng này đều có
vẻ đang kết nối
với nhau, trừ
Norah - cô là loại
tượng họ chẳng

bao giờ buồn tạc,
bức tượng của
một người hoàn
toàn thất thế.

Caroline đang
nhảy múa với cái
gã trong nhóm
Are You Randy?
cứ như là Chúa
hay Billie Joe

Amstrong ra lệnh
cho cô ta làm thế.
Tôi cố hòa mình
vào bản nhạc,
nhưng có gì đó
trong tôi cứ không
chịu bùng lên. Tôi
nghĩ cô bạn gái
bảy phút của mình
đang đứng chặn

chỗ kíp nổ.

“Vấn đề gì
thế?” tôi gào lên.
Và cô nhìn tôi như
thể đã quên bém
rằng tôi tồn tại.
Điều này có nghĩa
là cô cũng quên
luôn việc phải tự
vệ trước tôi, thế

là tôi có thể thấy
câu được viết rõ
trên mắt cô. *Tôi
không thể làm
việc này được.
Quá khó.*

Tôi đổi câu
hỏi. Tôi nói, “Có
chuyện gì thế?”
Và lại thế, những

câu chữ của cô lại
bị khóa sau tấm
màn đen. Nhưng
tôi đang rất tò mò.
Phải, tôi đang tò
mò không chịu
được.

“Chả có
chuyện quái gì
cả,” cô nói. “Và

tôi nghĩ có lẽ thời
gian dành cho
chúng ta đã hết
rồi.”

“Cậu không
cần đi nhờ nữa
à?” tôi hỏi. Tôi
không thực sự
thích dùng xe
mình để kiếm

thêm chút thời
gian với một cô
gái phức tạp thế
này.

“Chết tiệt.”

Bài hát giờ đã kết
thúc và mọi người
đang reo hò. Tôi
chỉ nghe loáng
thoáng tiếng cô

gào, “Chờ ở đây.”

Dev và Hunter
cúi đầu chào y
như họ chuẩn bị
ôm nhau đến nơi,
Dev gập người lại
trên lưng Hunter
trong khi họ như
gắn vào nhau.
Trong khi gã

nhóm Are You
Randy? đang vỗ
tay, Norah đặt hai
tay lên vai
Caroline và gào
vào tai cô ta.
Điều xảy ra tiếp
theo là trận chiến
của những sợi dây
vô hình, được đo

đạc bằng những
xăng ti mét kéo và
đẩy. Tôi không thể
nghe thấy gì cho
đến khi Caroline
gào lên, “Tôi
không phải đồ bỏ
đi!” - điều này dĩ
nhiên có nghĩa cô
ta đúng là đồ bỏ

đi, vì ngoài ra thì
còn ai dùng một
cái cụm từ vô
nghĩa đến thế
chứ? Gã trong
nhóm Are You
Randy? bắt đầu
xía vào và đang
cố khoa tay múa
chân. Nhưng cậu

ta đã hoàn toàn bị
bản năng chế ngự,
vì tay sờ soạng
thế nào lại vào
đúng ngực cô ta,
nơi không phải là
điểm tựa tốt cho
cậu ta lắm. Norah
giật được cái tay
lông lá ấy ra trong

cuộc tử thí này, và
Caroline nhanh
chóng ngã về phía
tôi.

Trước khi tôi
kịp hiểu chuyện gì
đã xảy ra,
Caroline đã đổ về
phía tôi và tôi
đang đỡ lấy cô.

Rồi cô ta cúi
người xuống, tôi
tưởng chắc chắn
là cô sẽ nôn hết
lên người tôi,
nhưng cô lại
ngẩng lên nhìn tôi
và nói, “Giày của
cậu xấu tệ.”

Norah giờ

đang đứng bên
cạnh tôi, nói, “Đi
thôi.” Cô đề
Caroline cho tôi
trong khi gào lên
với mọi người,
“Tránh đường cho
tôi đi,” rồi đám
đông bằng tiếng
gầm giận dữ. Tim

tôi hiểu chúng tôi
đang đi về đâu, vì
nó bắt đầu đập
như thể nó có điều
gì đó cực kỳ quan
trọng cần phải nói
ra, và khi đầu tôi
loạn đến mức tôi
khó mà dùng
được mắt, tôi thấy

ai đó đang cản
đường chúng tôi,
và cái ai đó ấy là
cô gái đã lấy chìa
khóa mở trái tim
tôi và nuốt chửng
nó với một nụ
cười.

“Em cần xe
anh,” cô nói.

Dường như tôi
đã quên luôn rằng
từ dùng khi muốn
nói “Cái gì?” là
“Cái gì?”, vì tôi
cứ đứng đó nhìn
Tris mà nghĩ *cô*
ấy đang nói
chuyện với mình
và cái ý nghĩ đó

thế nào lại được
dịch thành *cô ấy*
đang cho tôi một
cơ hội.

“Em muốn tới
một chỗ,” cô bảo
tôi. “Em hứa sẽ
mang trả.”

Tôi lục chùm
chìa khóa trong

túi quần. Tôi đang
nghĩ *Anh sẽ đi với*
em. Tôi đang nghĩ
tới những cuộc
nói chuyện trên
băng ghế sau và
sáng tác vài bài
ca ngợi cô trong
đầu. Khuôn mặt
cô bừng sáng

trong ánh đèn xe
buổi tối - hai cái
chỗ chấn bần, một
cái đèn pha quét
từ làn đường đối
diện. Tôi nhớ thời
ấy lắm.

Khốn kiếp, khi
ấy tôi đã yêu cô.
Và *khi* ấy đang

nhòa vào *bây giờ*.
Tôi đang nghĩ là
sao lại không?
Tôi đang nghĩ
chúng ta vẫn là
những con người
như xưa thôi mà.
Nhưng rồi một
giọng nói từ bên
ngoài trí óc tôi đã

cất lên, “Tôi e là
xe giờ đã chạt rồi.
Không còn chỗ
cho cậu đâu, *Tris*.
Xin lỗi.”

Cô gái tên
Norah này giờ
đang cười toe
toét, rõ ngọt ngào
và rạng rỡ.

“Gì cơ?” Tris
hỏi.

“Tôi xin lỗi.
Tôi đã không nói
đủ rõ. Để tôi cố
giải thích lại cho
rõ hơn nhé. BIẾN
ĐI.”

“Tôi nghĩ cô
mới phải biến về

nhà *của mình* ấy,
Norah. Sao cô
không đưa con
Quái Vật Say
Rượu này đi và
kiếm vài tay hâm
mộ Weezer để
chơi trò làm siêu
sao nhạc rock.
Tôi đang nói

chuyện với Nick,
không phải với
cô.”

Và tôi nghĩ:
*Cô ấy đang cãi
vã vì mình. Cô ấy
đang cãi vã vì
mình.*

Nhưng thế nào
đó Norah mới là

người quàng lấy
tôi và cho tay cô
vào túi quần sau
của tôi.

Tôi đã toan
hủy cô ấy ra,
nhưng Tris nói,
“Thôi nào, Nick -
muộn rồi, bọn em
rất cần xe mà. Em

sẽ trả anh tiền
xăng.” Và tôi đã
biết ngay tôi
không phải là một
phần trong cái
“bọn em” của cô.
Tôi đã bị đẩy
khỏi cái “bọn em”
mà cô nhắc tới.

“Tôi đi tìm

Randy đây,”
Caroline nói.

“Còn khuya,
không, cậu không
được đi đâu,”
Norah nói, bỏ tay
khỏi vai tôi và
khoác lấy khuỷu
tay Caroline.
Cảnh này đã làm

chúng tôi rơi vào
cái thế kỳ quặc
như cảnh có bài
We're off to see
the Wizard⁽³⁾, với
Tris chặn giữa
chúng tôi như Mụ
Phù Thủy Xấu Xa
Đến Từ Quá Khứ.

Cô có thể có

được tôi thật dễ dàng. Nhưng thay vì thế cô chỉ khịt mũi mà nói, “Cô có thể giữ anh ta. Tôi chỉ cần cái xe thôi.”

Và với câu nói đó, Tris đã bỏ tôi mãi mãi. Mọi lúc

tôi nhìn cô, từ bây
giờ cho tới chết,
cô sẽ bỏ tôi mãi
mãi. Mãi mãi, mãi
mãi và mãi mãi.

Norah bỏ tay
ra khỏi túi quần
của tôi và dùng cả
người để đỡ cho
Caroline đứng

vững. Đã đến lúc
tôi phải đứng ra
chỉ huy, và tôi hầu
như không làm
được thế. Không
phải là tôi say, tôi
phê hay tôi thắng.
Chỉ là tôi đã thất
bại hoàn toàn. Và
việc đó đã xóa sổ

mọi giác quan của
tôi.

Chỉ có một
giai điệu tử tế duy
nhất trong cái
đồng tạp âm này,
và đó là cái cô
gái tôi đang đi
theo đây. Tôi biết
tôi có thể bảo cô

đi taxi - tôi có
cảm giác là cô
thừa sức làm thế -
nhưng tôi thích
cái ý tưởng được
đi cùng với cô và
được ở cạnh cô.
Cô chào tạm biệt
chủ câu lạc bộ khi
chúng tôi đã ra tới

cửa và lại được
ùa ra đường. Vĩa
hè đầy những
người hút thuốc,
nói chuyện và tạo
dáng trong khi
điều thuốc cháy
thành tro tàn. Tôi
chỉ nhận được cái
gật đầu từ một cặp

tôi lờ mờ biết.
Bình thường nếu
người ta thấy tôi
đi với hai cô gái
nóng bỏng thì sẽ
còn có vài cái
nhìn ngường mộ
nữa cơ. Có lẽ đó
là do sự tức giận
lộ rõ giữa Norah

và Caroline, hay
có lẽ vì họ đều
nghĩ tôi là dân
đồng tính - dù lý
do là gì đi nữa,
tôi chẳng nhận
được nhiều sự tán
dương hơn là một
anh tài xế nhận
được khi đi thu

tiền khách.

Tôi biết tôi
phải đề nghị được
giúp Norah đẩy
Caroline về phía
trước, nhưng sự
thật là ngay lúc
này tôi nghĩ tôi
không thể đỡ
được ai ngoài

chính bản thân
mình. Thành phố
trống rỗng. Tôi
trống rỗng. Không
- tôi đang tràn
ngập đau đớn.
Thứ trống rỗng là
cuộc sống của tôi
kia.

Tôi lục tìm

chìa khóa. Tris sẽ
không đợi tôi ở
trong xe. Tris sẽ
không bao giờ đợi
tôi nữa.

Lẽ ra tôi
không nên đến
đây. Lẽ ra tôi
không nên ở bất
cứ đâu cô có thể

tìm thấy.

Chúng tôi
đang ở chỗ cái xe.

*“Của đây là
cái gì vậy?”*
Norah hỏi.

Tôi nhún vai
nói, “Xe Yugo.”

4. Norah

Cuối cùng thì cuộc đời đầy hứa hẹn của tôi rút lại còn thế này. Công chúa Do Thái đến từ Englewood Cliffs, cô trò

ngoan từng được
đọc diễn văn tốt
nghệp khôn kiếp,
kẻ từng chọn một
trường trung học
nữ sinh Công giáo
làm nơi đưa bạn
thân nhất của mình
đến trải nghiệm
cuộc sống, kẻ

từng chọn từ chối
đại học Brown,
cô gái mà giờ khi
sắp được thả rông
ra thế giới lẽ ra
phải đứng trước
những cơ hội vô
tận - rốt cuộc lại
đang phải ngồi
qua hết đêm tháng

Từ trên hàng ghế
sau của một chiếc
Yugo có mùi như
mùi dầu hoắc
hương của Tris.
Có lẽ chỉ có động
cơ xe là không
chịu khởi động,
nhưng tôi có cảm
giác đời mình

cũng đang giậm
chân tại chỗ. Phải,
cái Yugo có ghé
tòi cả phần kim
loại khỏi nệm
bọc, cọ cả vào
đùi tôi, cái di tích
của thời Chiến
Tranh Lạnh không
chịu phản ứng gì

khi Nick xoay
chìa khóa này, nó
cũng giống như
một ẩn dụ khôn
kiếp cho cuộc
sống khôn nạn của
tôi: TRÌ TRỆ.

Nick có lẽ
đúng là một thần
bass, nhưng cậu

cũng là một thân
đồ xe nữa vì cậu
đã tia được một
chỗ ngay trước
mặt cậu lạc bộ, và
thế là giờ tôi phải
chịu hậu quả bất
hạnh khi đôi tai trì
trệ của tôi phải
hứng trọn tiếng

nhạc chơi bên
trong câu lạc bộ,
đã thế họ còn chơi
thật hay và điều
đó khiến tôi ức
ché không chịu
nổi. Tôi không
chắc mình đang
quay trở lại với
cuộc sống của

mình bằng việc
vào trong chiếc
Yugo này với cậu
gần-như-bạn-trai-
mới này, hay đang
từ bỏ nó bằng
việc rời câu lạc
bộ và cứu lấy
Caroline lần nữa,
nhưng dù có là gì

đi nữa, tôi vẫn
muốn được
thưởng thức âm
nhạc thêm. Hunter
vẫn đang ở trên
sân khấu nhưng
giờ tôi có thể
nghe thấy tiếng
Dev đang hát
cùng với Hunter

một bản cover của
Green Day khác,
“Time of Your
Life”. Hunter
Does Hunter đang
chơi bài kinh điển
trên đài FM đó
với nhịp điệu
nhanh khủng khiếp
(vì punk làm sao

được nêu trình
diễn nguyên xi
phiên bản gốc đều
đều như đập ghim
ấy - Chúa phù hộ
anh, Billie Joe⁽⁴⁾)
và tôi thề là đang
có một tay DJ
phối âm cực điệu
nghệ đoạn ngài

lập dị Michael
Jackson rên rỉ
*Billie Jean is not
my lover, the kid
is not my son
(Billie Jean
không phải người
yêu của tôi, đứa
trẻ đó không phải
con tôi)* vào phần

trình diễn đó. Làm
sao điều đó có thể
xảy ra, tại sao nó
lại hay đến thế, và
nếu chiếc Yugo
này không chịu
khởi động trong
vòng một giây tới
thì tôi sẽ nhảy ra,
chẳng quan tâm

đến việc mình
muốn được thử
thêm bảy phút làm
bạn gái của Nick
biết bao sau khi
chúng tôi đã đưa
Caroline về nhà
tôi. Dẫu là một gã
khờ tột nghiệp,
cậu dễ thương

quyền rũ khiếp lên
được.

“Cậu nghe
thấy không?” tôi
hỏi Nick.

“Cái gì? Động
cơ hoạt động rồi
à?” Gã khờ tội
nghịch không chỉ
dễ thương và là

một người nhảy
siêu khủng, cậu có
lẽ cũng là một
chàng trai tốt. Ít
nhất thì cậu cũng
chứng tỏ được sự
khéo léo trong cái
việc nhét nữ thân
say rượu Caroline
vào băng ghế sau

của một chiếc
Yugo chết giẫm
mà cô ấy vẫn
tưởng là mình
muốn thế. Đừng
nên quên vụ cậu
hôn siêu giỏi. Cậu
xứng đáng những
thứ tốt hơn một ả
Tris - và một cái

Yugo.

Tôi nói với
cậu, “Không. Cậu
ngốc. Nghe đi,
nghe thấy cái giai
điệu âm âm phát
ra từ trong câu lạc
bộ không? Nó
được gọi là trống,
hiểu chưa. Nó như

là, tuyệt như
những âm thanh
dồn nén chảy
ngâm từ những
nền văn hóa
nguyên thủy.” Tôi
gõ nhịp lên hộp
đựng đồ lật vạt
của chiếc Yugo.
Nó bật mở dưới

nhịp đập của tôi.
Bên trong dán một
bức ảnh của Tris.
Tôi giật nó ra.
Khốn kiếp!
Caroline đúng là
không bị hoang
tưởng - Tris thực
sự đã chôn chiếc
áo phong lững của

Caroline với chữ
ký của Flea trên
ngực trái. Tôi
ném cái ảnh ra
ngoài cửa sổ rồi
quay ra đối diện
với Nick. “Ban
nhạc thối của cậu
cần một tay trống.
Tôi đã thấy cậu

mê mẩn khi
Hunter cover bài
'Chump' của
Green Day lúc
trong câu lạc bộ.
Tôi biết cậu có
thể cảm nhận
được nhịp điệu
nhiều hơn cả khả
năng chơi ghi ta

quyên-rũ-đến-
đau-tim của cậu
nữa. Nghĩ đi.
'Chump' sẽ trở
thành cái gì nếu
thiếu Tres Cool?
Kiếm một tay
trống cho ban
nhạc của cậu đi,
cậu trai. Thật

đây.”

Caroline vẫn
chưa tới cái
ngưỡng say quắc
cần câu, hậu tháo
cổng và tiền kéo
bể, nghĩa là giờ
cô đang trong giai
đoạn nói linh tinh,
và đúng thế thật,

từ hàng ghế sau,
cô xen vào, “Thật
đấy,” vì Caroline
luôn nói tiếp cái
câu tôi đã bỏ lại.
“Anh lái xe.
Này!” Cô vỗ vào
vai Nick từ phía
sau. Nick liếc
nhìn cô một cái

rồi nhanh chóng
quay sang đối mặt
với tôi. Thật là
một cô gái xinh
xắn, với hơi thở
vương mùi
tequila. Caroline
muốn biết, “Sao
anh lại đi đôi giày
xấu thế? Trả lời

tôi đi, anh lái xe.
Đi mà!”

“Giày phải
hợp với xe,
Caroline,” tôi nói
với cô. “Những
người lái xe Yugo
bị bắt buộc phải
đi giày thể thao
Chucks rách rưới

bắn thử như phân.
Nó như là một
quy tắc ấy. Trong
sách hướng dẫn
sử dụng xe có ghi
thế.” Tôi lấy sách
hướng dẫn sử
dụng xe Yugo từ
trong hộp để đồ
lặt vặt ra. Một

dây bĩ kẹo cao su
kéo dài nổi từ
cuốn sách tới cái
học. Tôi lấy
miếng giấy ăn
McDonald cũng
từ trong học ra lau
chỗ kẹo cao su.
Tris và cái thói
Mê bong bóng

khôn kiếp của cô
ta. Tôi ném cuốn
sách ra băng ghế
sau cho Caroline
ngồi nghiền ngẫm.

Cô lờ cuốn
sách đi. “Anh là
người Nam Tư⁽⁵⁾
à, anh lái xe?”
Caroline hỏi

Nick. “Norah, đây có phải lý do anh ta chờ chúng ta về nhà không? Anh ta là tài xế taxi à?”

“Chắc chắn rồi,” tôi đáp. Cậu sẽ là tài xế taxi ngay khi chiếc taxi Yugo khôn

nạn này chịu khởi
động. Chúng tôi
đang làm mọi
việc với cơ may
suôn sẻ cực kỳ
hạn hẹp. Đã mất
tới mười phút chỉ
để nhét Caroline
vào hàng ghế sau.
Tôi có thể thấy

Randy lảng vảng
phía ngoài câu lạc
bộ, phì phèo
thuốc lá, nói
chuyện với Lou
Điên nhưng mắt
cứ liếc về phía
chiếc Yugo, sẵn
sàng lao vào
Caroline lần nữa,

tôi chắc chắn đây,
nếu cái xe này
không phớt khỏi
đây ngay.

“Đến giờ vẫn
còn một dân tộc
có tên là Nam Tư
sao?” Nick hỏi.

“Khi hiện giờ cái
đất nước ấy đã bị

tan đàn sê ghé?
Tưởng hồi đó đã
có vài sự vụ khôn
kiếp xảy ra ở
Serbia và
Croatia? Quá
chán.” Cậu lắc
đầu, tay thôi vịn
chìa khóa khởi
động, dường như

đã bỏ cuộc. Cậu
đập đầu vào vô
lãng, rồi tung nắm
đấm vào cái cần
gạt. Hết cách.
Không thể làm gì
được nữa. Cái xe
này sẽ chẳng chịu
đi đâu hết. Cậu
trông thật thiếu

não và hết hy
vọng, nhưng tôi
chẳng nở lòng nào
móc máy cậu vì
đang cư xử như
thể tiếc thương
cho cái nước Nam
Từ khi rõ ràng là
cậu đang nhớ
thương Tris.

Caroline cho
chúng tôi biết,
“Mọi người biết
không, tôi có gốc
Nam Tư đấy. Từ
đảng ông cố ngoại
của tôi.”

Tôi nói, “Cậu
cũng có gốc
Transylvania nữa

đây, chị ạ. Trật tự
đi. Tôi phải
nghĩ.” Thế quái
nào chúng tôi về
được nhà bây
giờ? Mà sao tôi
lại phải đưa
Caroline về nhà?
Có một anh chàng
nóng bỏng ngồi

cạnh tôi, dù cậu
chỉ là thứ vừa bị
Tris thải ra, nhưng
cậu có thể nhào
nặn được. Tôi
đang ở Manhattan,
như bài hát của
Stevie Wonder mà
bố thích: *New
York, New York*,

*just like I picture
it - skyscrapers,
and everything.
(New York, New
York, hết như tôi
tưởng tượng -
nhà chọc trời, và
tất cả mọi thứ.)*
Người ta vẫn biết
những thứ khôn

kiếp luôn tồn tại ở
đây, nhưng không
phải chiếc Yugo
khôn kiếp cứ ì ra
này. Qua kính
chắn gió tôi có thể
thấy tòa nhà
Empire State,
sáng hồng sáng
xanh đón chào lễ

Phục sinh. Tôi
nhớ ra rằng Chúa
Jesus chết để cứu
chuộc những tội
lỗi của Caroline
chứ không phải
của tôi - tôi thuộc
một tộc người
khác - vậy tại sao
tôi lại phải cứu cô

khi tôi có thể nhảy
ra khỏi chiếc
Yugo này và kiếm
chút hơi thở cuộc
sống? Tôi còn
chưa dùng cho hết
hai phút khuyến
mãi làm bạn gái
của Nick cơ mà.

Caroline nói,

“Cậu không phải
chủ của tôi, đồ Tù
Đá.”

Đó là bản
năng tự nhiên, tôi
không thể dừng
được: Tôi quay
lại nhìn Caroline
và gất lên, “Đừng
gọi tôi thế!” Cô

cười khúc khích,
thỏa mãn vì đã
làm tôi điên lên.

Thật hạnh
phúc làm sao,
tiếng khúc khích
của Caroline đã
chuyển thành tiếng
ngáy gà gât. Nhìn
vào tấm gương

phía ghế phụ, tôi
thấy Caroline hình
như đã ngủ thiếp
đi, má gục lên cửa
sổ cạnh băng ghế
sau. Tôi chưa bao
giờ thấy cô gục
xuống mà không
nôn trước. Nick
và chiếc Yugo của

cậu hẳn phải có
phép thần gì đó.
Lạy Chúa, xin
Người hãy để nó
kéo dài tới khi
chúng tôi về được
đến Jersey.

Một tiếng ngáy
từ phía ghế sau
báo rằng Caroline

thực sự đã chết
giấc. TUYỆT!
Jesus đáng yêu,
cám ơn Người -
vì đã dùng chân
một chút bên con,
và, con sẽ thêm
vài lời cảm ơn
nữa về chuyện
chết-để-chuộc-

tội-cho-con.
Người THẬT
HOÀNH
TRÁNG, J.C.
(Jesus Christ)!
Con sẽ không
nhấn mạnh vào
chuyện ngay khi
về đến nhà con sẽ
phải ngủ cạnh em

Ròng Ngáy này để
đảm bảo cô không
chết sặc trong cái
đồng mình nôn ra
trong khi ngủ đâu
ạ. Lần nữa.

“Một vấn đề
đã được giải
quyết,” tôi nói với
Nick. Tôi đặt tay

trái mình lên tay
phải cậu, cái tay
đang giữ chặt lấy
cần số. “Giờ thì
chúng ta sẽ làm gì
với vấn đề kia
nhỉ?”

Cậu hơi nhăn
mặt khi tôi đụng
vào và giật tay ra

để xoay cái chìa
khóa khởi động
lần nữa. Tôi cũng
chẳng hiểu vì sao
mình lại chạm tay
vào cậu nữa.

Cậu muốn
biết, “Tại sao cậu
lại phá mấy con
búp bê Barbie

của Tris?” và giờ
tôi cứng họng.
Khốn thật, đây có
phải cái giá phải
trả cho việc
Caroline chết giấc
sớm đến bất ngờ
không - rằng Nick
đã tiếp quản giai
đoạn u uất thường

gặp sau giai đoạn
nói linh tinh của
Caroline? “Tôi có
ba cô em và tôi
biết đó là chuyện
rất nghiêm trọng,
cái chuyện phá
búp bê Barbie
của người khác
ấy.” Được thôi,

có lẽ cậu không u
uất, vì nụ cười
mĩa mai kia cho
tôi hay rằng cậu
đã trở lại làm sinh
vật giỏi mĩa mĩa
thành viên ban
nhạc đúng điệu.
Khôn kiếp, đó lại
là thứ khiến tôi

muốn làm chuyện
ấy với cậu.

Tuy thế, tôi
vẫn thấy cậu đang
muốn có thêm
thông tin, nhưng
tôi sẽ không tiếp
tục nói chuyện về
Tris với cậu nữa
đâu. Tôi không

thể. Trong vòng
một đêm thì Tú
Đá tôi cũng chỉ có
thể làm tổn
thương tình thần
nam nhi của một
người đến thể
thôi.

Mặt khác, có
lẽ tôi có thể lôi

Nick vào một
chương trình, cai
nghiện Tris cho
cậu, cải tạo cậu,
cho cậu trải
nghiệm chương
trình làm bạn với
một cô-gái-tốt.
Tôi thích số bảy -
chúng tôi có thể

có những giây
phút ngọt ngào
tuyệt vời, trong
suốt bảy ngày chứ
không chỉ bảy
phút. Rồi tôi sẽ
tra tự do cho cậu,
cậu sẽ bớt là cái
bị của Tris, sẽ
được cải tạo

thành một cậu trai
hoàn hảo như bản
chất của cậu trước
đôi mắt đau khổ
của Tris. Cậu sẽ
là món quà tôi
dành tặng cho giới
nữ, một sinh vật
giống đực lý
tưởng, giỏi âm

nhạc và chuyện
ấy. Tôi sẽ trả cậu
lại cho thế giới
hoàn toàn không
chút mỉa mai
châm biếm, hoàn
toàn không còn
căm ghét mọi
thiếu nữ và nhìn
họ như những nghi

phạm Tris tiêm
tàng nữa. Nào,
giờ ai mới hoành
tráng vậy, J.C.?

Một chiếc xe
tải trắng đi ngược
chiều phóng hết
tốc lực, đổ xích
trước một cái vòi
cứu hỏa thẳng

ngay phía trước
chiếc Yugo.

“Ôi, tạ ơn
Chúa,” Nick nói.
Hay đây. Chúng
tôi thật có duyên
với việc bị chen
ngang. Số phận
chăng?

Một cậu nhảy

ra khỏi xe và tôi
nhận ra đó là
người đã vui vẻ
với thành viên
không phải ca sĩ
trong nhóm nhạc
của Nick sau khi
ban nhạc diễn
xong. Tôi chỉ bắt
được một phút

trong toàn bộ màn
hôn của họ trước
khi phải quay mặt
đi. Tủ Đá tôi rất
hứng thú trước
cảnh hai thằng con
traị hôn nhau. Tôi
không hiểu sao
việc nhìn chăm
chú một nư hôn

đồng giới lại là
lãnh địa độc
quyền của bọn
con trai đại học
lúc vừa xem hai
lesbian vừa tự
sướng, thật quá
trọng nam khinh
nữ. Bình đẳng
giới phải được

tôn trọng ở mọi
phương diện - nó
phải mang lại tự
do tình dục, công
bằng thu nhập, và
quyền cơ bản của
con gái được
ngưỡng mộ những
gì hai thằng đồng
tính làm với nhau.

Nếu không vì
cú hôn thực sự
nóng bỏng tôi
chúng kiến giữa
hai gã đó, có khi
tôi đã chẳng đáp
lại lời đề nghị
làm bạn gái năm
phút của cậu bằng
việc kéo miệng

cậu xuống với tôi
đâu. Cái cô Rồng
Ngáy và chiếc
Yugo cứ ì ra này
dường như đã ở
đây hàng năm rồi,
chứ không phải
mới vài phút, mà
đằng nào thì SAO
tôi lại phải nghĩ

ngợi nhiều đến thế
về chuyện bị kẹt
giữa dòng thời
gian và trong
chiếc Yugo với
cái cậu Nick này
chứ? Cậu ta chỉ
mê TRIS thôi!

Bạn trai của
cậu trong ban

nhạc - cậu ta quá
ủy mị đến mức
trông y hệt một
con rối Muppet
thật - dựa người
vào cửa kính xe
của Nick. Cậu ta
nói với Nick,
“Mở nắp ca pô ra
đi, chúng ta sẽ thử

khởi động em bé
này bằng tay xem
sao.”

“Ừ nhỉ,” Nick
nói như thể đó là
việc họ rất thường
xuyên làm. “Cám
ơn, Scot.”

Scot nhìn sang
phía tôi. Cậu ta

nói, “Thom cần
người giúp bên xe
tải, nếu cậu không
phiền.”

Quái gì thế?
Thôi được rồi.

Tôi nhún vai
ra khỏi chiếc
Yugo trong khi
Scot nâng nắp ca

pô lên gí hai dây
ắc quy vào nhau.
Tôi đi qua Randy
đang tựa vào
tường cầu lạc bộ
và đẩy hấn ta một
cái, chỉ vì thích
thế. Rồi tôi bước
tới bên ghế phụ
của chiếc xe tải

và thấy các thiết
bị nhạc chất ở
phía sau. *Tôi biết*
ngay là ban nhạc
của Nick có một
cái xe tải rồi mà!
Tại sao lúc này
xin đi nhờ về
Jersey tôi không
nói rõ là xe tải,

mà lại bảo là
Yugo cơ chứ?

Cậu ngồi ghế
lái trong cái xe tải
ấy nói, “Chào.
Tôi là Thom. Viết
có chữ ‘h’ ấy
nhé.”

Tôi bảo cậu
ta, “Tôi là

Gnorah. Viết có
chữ ‘g’. Âm ‘g’
câm. Như trong từ
‘gnome’ (quỷ lùn)
ấy.”

“Thật à?”

Thom hỏi.

“Không, không
hẳn thế. Tên tôi
còn có một chữ

‘h’ nữa. Ở cuối
tên ấy. Trước đây
chỉ là N-O-R-A
nhưng rồi tôi
chính thức thêm
chữ H nữa sau khi
bố tôi không mời
được Norah Jones
khi ông ấy có cơ
hội. Tôi không

muôn ông ấy dễ
quên chuyện ấy
thế.”

“Thật à?”

Thom lại hỏi.

Không hẳn thế.

“Thật đấy,” tôi trả
lời. “Nhưng tôi
không nghĩ mình
vào cái xe này để

nói chuyện về
mấy chữ H. Có gì
mới không?”

Thom đưa tôi
một tờ năm mươi
đô nhàu nát. Cậu
ta nói, “Scot và
tôi góp đây.
Chúng tôi đã thấy
cậu với Nick hôn

nhau.” Thom
không phải ca sĩ
của nhóm nhưng
cậu ấy vẫn có thể
hát “*Giving him
something he can
feel*” theo đúng
nguyên bản của
Aretha, chứ không
phải như bản

cover En Vogue.

“Tôi không
hiểu,” tôi nói.

Cả pô xe tải
chấn tằm nhìn của
chúng tôi, nhưng
chúng tôi vẫn có
thể nghe tiếng xe
Yugo lạch xạch
chuẩn bị hồi sinh.

“Không có thời
gian giải thích
nữa,” Thom nói.
“Cứ hiểu là Scot
và tôi ghét cay
ghét đắng cái tính
của em bồ cũ của
Nick và chúng tôi
muốn giúp cậu ấy
một chút trong

việc sống tiếp.
Thế nên, xin cậu
đây, hãy đưa cậu
ta đi chơi tối nay,
ngắm thành phố
hay ngắm băng
ghế sau của chiếc
Yugo cũng được,
tôi không quan
tâm, cứ đưa bạn

tôi đi chơi tối nay
là được. Chúng
tôi đã quyết là
chúng tôi thích
cậu và cậu sẽ là
Chúa Cứu thế của
Nick. Không áp
đặt hay gì hết
nhé.”

Nịnh nọt tâng

bố có thể giúp
cậu ấy đạt được
mọi việc và ngay
lúc này thì tôi
cũng đang thích
cứu thế, nhưng,
“Không được,”
tôi nói với cậu ta,
dù tôi rất muốn.
Thực sự rất muốn.

Tôi tò mò không
biết chuyện gì sẽ
xảy ra nếu tôi cả
gan quệt lần nữa
vào tay Nick - hay
những chỗ khác,
như cái miệng
Không Ái cực kỳ
ngọt ngào kia.
“Nick phải chờ

tôi và cô bạn say
khướt của tôi về
Jersey. Caroline
giờ đang ngủ trên
băng ghế sau của
chiếc Yugo rồi.”

Thom nói,
“Chúng tôi có một
cái đệm ở sau xe
tải. Chúng ta trao

đổi nhé. Chúng tôi
sẽ đưa Caroline
về nhà nếu cậu
đưa Nick đi chơi
tối nay.”

Tôi quyết định
là cũng có vài
việc nên làm để
sống cho thoải
mái. “Được,” tôi

nói với cậu ta.
Tôi đút tờ năm
mươi đô vào túi
áo trong, rồi vẽ
đường về nhà tôi
lên tay Thom. Tôi
chỉ cho cậu ta
phải tìm chìa khóa
nhà dưới cái chậu
cảnh và đừng lo

gì về bố mẹ tôi -
có khi họ thậm chí
còn cho cậu ấy
tiền vì đưa
Caroline về nhà
và giúp tôi có thể
đi chơi với một
cậu con trai thực
thụ ấy chứ. Và tôi
chẳng cảm thấy

thờ ơ lãnh đạm gì
với Nick hết. Tôi
không thể nhớ lần
cuối cùng mình
cảm thấy hồi hộp
là khi nào - không
phải hồi hộp vì
tình dục (phải nói
hẳn ra thế), mà vì
chuyện có thể

được quen một
người mới thực
sự hấp dẫn, ngay
cả nếu cậu ấy chỉ
là một gã khờ tội
nghịch.

Thế là chúng
tôi thu xếp xong,
và tôi ra khỏi cái
xe tải cùng Thom,

cậu ta nhờ Scot
giúp đưa Caroline
từ chiếc Yugo
sang xe tải.

Nhưng khi vào lại
trong chiếc Yugo,
tôi chẳng có cơ
hội giải thích cho
Nick nhiệm vụ
mới vào lúc nửa

đêm này nữa.

Vì qua cái
kính chắn gió tôi
đã thấy Randy
đứng góc tường
đang bắt tay kiểu
anh em thân thiết
với một người
mới đến ngẫu
nhiên lại là thằng

khôn đã biến tôi
thành Tủ Đá năm
ngoái. Rõ ràng là
cháu thật của bác
Lou không thể trụ
được ở cái trại
kibbutz tại Nam
Phi ấy. Tiếng gọi
của nơi hoang dã
thực sự -

Manhattan - hẳn
là quá lớn đến
mức anh ta chẳng
thể bỏ qua. Và
khốn kiếp, thằng
Bồ Cũ Xấu Xa
cũng đã thấy tôi
và giờ hẳn đã ra
bên cửa phụ của
chiếc Yugo, ngay

cạnh tôi và nói,
“Này cưng, cưng
đã sẵn sàng đi
tiếp chỗ chúng ta
bỏ lại chưa?”

5. Nick

Tôi chưa bao
giờ nghĩ Jessie có
thể phản bội tôi
thế này. Tôi chẳng
làm gì trừ việc
yêu và đối xử tử
tế với nó cả. Tôi

đã luôn bên cạnh
nó và bảo vệ nó
khi người ta gọi
nó là đồ rác rưởi
và nói họ không
hiểu vì sao tôi lại
cứ giữ khư khư
lấy nó. Tôi nghĩ
việc đó cũng có
chút ý nghĩa.

Nhưng không. Khi
tôi cần nó nhất thì
nó lại bỏ rơi tôi.
Tôi xoay chìa
khóa, tôi xoay
chìa khóa và tôi
xoay chìa khóa
nhưng nó cũng
chẳng cử động gì
cả. Giờ tôi mới

cô đơn làm sao!
Cả cái xe của tôi
cũng đã quyết bỏ
tôi.

Tôi có thể
thực sự điên lên
với nó. Nhưng
chủ yếu là tôi sợ.
Sợ rằng chuyện
này sẽ không thể

cứu vẫn được.

Rằng chúng tôi có
thể cố khởi động
nó cho tới tận khi
mọi ánh đèn ở
Manhattan tắt hết
mà nó vẫn đứng
trơ ra ở đó.

Không một cái
nháy mắt. Tôi

không thể lại tiếp
tục sửa nó thêm
nữa. Nếu kết thúc
ở đây, thì thực sự
đã là kết thúc rồi
đấy.

Tôi chẳng
thực sự để tâm
đến việc Scot và
Thom đưa

Caroline ra khỏi
băng ghế sau. Sau
bao nhiêu công
sức nhét cô ấy
vào đó. Nhưng tôi
có thể hiểu mong
muốn được rời
khỏi tàu chìm.

Tôi đang định
giúp Scot nổi lại

dây điện thì một
gã tôi chưa thấy
bao giờ tựa vào
cửa sổ xe chỗ
Norah ngồi và
nói, “Chào cung,
cung đã sẵn sàng
đi tiếp chỗ chúng
ta bỏ lại chưa?”

Cái. quái. gì.

thế?

Được thôi, có
lẽ đúng là tôi
đang giao du với
một nhóm nhạc
đồng tính và các
thứ kiểu thế,
nhưng mà - tôi
chưa bao giờ,
chưa bao giờ,

trong một nghìn tỷ
năm có thể tưởng
tượng rằng một
đứa con trai có
thể dùng cái từ
“này cũng” và
đầu thực sự nghĩ
như thế. Gã ta nói
như thể gã ta đang
huýt sáo khi thấy

ngực một cô nào
đẩy khi cô ta đang
đi xuống phố
không bằng. Ai
làm cái trò ấy cơ
chứ?

Tôi nghĩ
Norah sẽ cho gã
biết gã đang ở
đâu. Nhưng thay

vì thế cô lại đông
cứng lại. *Cô nhìn*
đi chỗ khác, cứ
như là làm thể thì
cô có thể xong
chuyện. Với một
chút suy nghĩ
logic, điều này có
nghĩa là giờ cô
đang nhìn tôi, vì

tôi đang ở cách gã
khách không mời
mà tới này một
góc 180 độ.

Nhưng thay vào
đó, cô lại dán mắt
vào cái bảng điều
khiển, nơi cái đèn
tín hiệu giờ lẽ ra
phải sáng rồi. Và

tôi nghĩ mình đã
có hơi bất ngờ, vì
mọi thứ đều trông
có vẻ là chúng tôi
sẽ đi đâu đó cùng
nhau, rằng đây
không chỉ là một
chuyến chở về nhà
bình thường. Giờ
nó thành một

chuyến chẳng đi
về đâu cả, và tôi
cảm thấy buồn vì
chuyện nằm ngoài
tầm kiểm soát của
mình.

“Cung, anh về
rồi đây,” gã tiếp
tục nói. “Ra khỏi
cái đồng sắt vụn

này và nói chào
một tiếng xem
như thế nào?”

Hừm, cố thôi
Norah ra khỏi cái
ghế phụ là một
chuyện. Nhưng
nói xấu Jessie thì
hoàn toàn không
chấp nhận được.

“Tôi có thể
giúp gì được
không?” tôi hỏi.

Gã vẫn nhìn
Norah trong khi
nói với tôi. “Có,
anh bạn. Tôi mới
vừa về Mỹ và
đang tìm tiểu thư
đây. Cậu có thể

thả cô ấy ra một
giây được
không?”

Gã với tay
vào trong cửa sổ,
tháo then, mở cửa
ra.

“Chúng tôi sẽ
về ngay,” gã nói
tiếp. Và tôi định

nói với Norah
rằng cô chẳng
việc gì phải làm
thế. Nhưng ngay
lúc đó thì cô với
tay cởi dây an
toàn ra. Tôi nghĩ
đây là quyết định
của cô... cho tới
khi cô không thực

hiện thêm một cử
động nữa để hoàn
tất việc đó. Cô cứ
ngồi yên trong xe.

“Cung...,” gã
vừa thò tay vào
vớ lấy cô vừa
nặng nịu, như thể
cô chỉ là một đứa
trẻ ngồi trong xe.

“Anh nhớ em
nhiều lắm.”

Tôi vặn chìa
khóa khởi động.
Vẫn không động
đậy. Scot ra chỗ
cửa sổ bên phía
tôi, nhìn vào trong
xe, và nói, “Ồ đây
có chuyện à?”

Giờ Scot mới
là người Norah
nhìn. Và vì lý do
nào đó, việc này
đã lôi cô lại với
thực tại.

“Tal,” cô nói
với giọng sắc như
dao cạo, “anh
chưa bao giờ nhớ

tôi dù chỉ một
phút. Chưa một
giây nào trong cả
cuộc đời khốn nạn
của anh nhớ tôi
hết. Anh có thể
nhớ làm tôi điên
lên, và anh có thể
nhớ cái niềm sung
sướng có được từ

việc hủy hoại tôi,
và đó là mọi cảm
xúc anh đang nhớ,
không phải tôi.
Tôi e là tôi không
giúp gì cho anh
được đâu.”

“Thôi nào,
cung,” Tal nói,
chúi về phía cô.

Cô giật lùi lại.
Tôi đoán Scot
định nói gì đó,
nhưng tôi giành
luôn.

“Anh bạn,
không ai dồn cứng
vào chân tường
như thế đâu,” tôi
nói. “Cút ra khỏi

xe của tôi ngay.”

Tal giờ tay
lên, bước xa khỏi
cái cửa.

“Tôi chỉ đang
để phụ nữ lựa
chọn thôi mà,” gã
nói. “Tôi không
hề nhận ra là cô ta
đã kịp bắt tay hại

đời người khác
rồi. Mong cậu
được may mắn
hơn tôi.”

“Thằng khốn,”
Norah lẩm bẩm.

Tal cười phá
lên. “Cái xe bản:
năm đô. Giá trị ý
kiến của Norah:

ba xu. Độ mĩa mai
của việc cô ta gọi
tôi là thằng khốn:
vô giá.”

“CÚT. ĐI,”
Norah nói.

“Gì cơ? Em
sợ anh sẽ nói sự
thật à?” Tal giờ
nhìn thẳng vào tôi.

“Đừng để bị lừa,
anh bạn ạ. Cô ta
giỏi nói lắm,
nhưng khi cậu
thực sự ra đến
thực địa, cậu sẽ
nhận ra rằng nó
trống không.”

Từ chỗ nào
đấy bên dưới cái

mui xe, Thom gào
lên, “Quý ông,
khởi động xe đi!”

Tôi không thể
tìm ra cách nào
hay để cầu Chúa
hay một quyền lực
tối cao nào đó.
Nhưng tôi cực kỳ
thoải mái với việc

cầu Jessie, và
ngay lúc này đây
tôi dành tặng cho
nó hết tất cả mọi
bài kinh Phúc Âm
của mình.

Làm ơn nổ
máy đi. Tôi sẽ
mua xăng loại
thượng hạng suốt

cả tháng sau nếu
em vui lòng, vui
lòng, vui lòng, vui
lòng khởi động.

Tôi xoay chìa
vào ổ. Có một
tiếng cạch. Và
rồi...

Jessie lại chịu
nói chuyện với tôi

rồi. Và nó đang
nói, *Ta biến khỏi
chỗ này thôi.*

“Tôi rất muốn
được ở lại nói
chuyện thêm,” tôi
bảo Tal, “nhưng
chúng tôi có việc
phải đi rồi.”

“Tốt thôi,” Tal

nói, đóng cái cửa
lại nhẹ nhàng hơn
tôi nghĩ nhiều.
“Chỉ cần đừng có
nói là tôi chưa
cảnh báo cậu. Cậu
đang hẹn hò với
Nữ Người
Thiếc⁽⁶⁾ đấy. Cứ
tìm một trái tim

đi, cậu chỉ vớ
được khí độc
thôi.”

“Cám ơn lời
khuyên!” tôi mỉm
mai đùa.

Gã với tay về
phía cửa sổ chạm
vào má Norah, cứ
thế một lúc.

“Em yêu, là
em chọn đây,” gã
nói. Rồi gã đi về
phía lề đường,
thẳng tiến vào câu
lạc bộ.

“Có vẻ là
người tử tế đấy,”
tôi nói. Norah
chẳng phản ứng

gì.

Scot giờ tựa
vào cửa kính phía
tôi.

“Đừng lo gì
về bạn cô,” cậu ta
nói. “Chúng tôi sẽ
đưa cô ấy về nhà.
Hai bạn trẻ giờ
vui vẻ nhá, nghe

không?”

“Hẳn rồi,” tôi
nói với cậu ấy, dù
Norah trông cứ
như tác dụng duy
nhất của từ vui vẻ
là làm thế giới
trông thật *tang*
tóc.

Thom dập nắp

ca pô xuống và
bật ngón cái khích
lệ tôi. Rồi cậu ta
và Thom tay trong
tay đi về phía cái
xe tải, mớ dây ắc
quy lủng lẳng trên
vai y như con trăn
Nam Mỹ.

Norah vẫn

chưa có ý định
thắt đai an toàn.
Tôi không biết
như thế có nghĩa
là gì. Cô quay lại
nhìn vào cánh cửa
câu lạc bộ.

“Cậu ổn chứ?”
tôi hỏi.

“Nói thật là

tôi cũng không
biết nữa,” cô nói.

Tôi quay
Jessie lại và
nhường chỗ đậu
xe của chúng tôi
cho bất cứ ai tới
sau. Tôi cảm thấy
chút thanh thản
khi nghĩ rằng việc

mình ra đi sẽ
mang lại may mắn
cho ai đó.

Chỉ khi cho xe
ra tới đường tôi
mới nhận ra rằng
mình chẳng biết
sẽ đi đâu.

“Cậu có muốn
tôi chở về nhà

không?” tôi hỏi.

Tôi coi sự im lặng là câu trả lời không. Vì muốn về nhà là chuyện người ta sẽ nói to lên.

Tôi mớm tiếp, “Thế cậu muốn làm gì?”

Đối với tôi
đây có vẻ là một
câu hỏi khá thẳng
rồi. Nhưng cô
nhìn tôi với cái vẻ
hoàn toàn chẳng
hiểu gì, cứ như là
cô đang xem cảnh
thế giới nổ tung,
còn tôi chỉ là cái

dòng chữ bé tí xiu
ở góc màn hình
thông báo thông
tin về tình hình
thời tiết.

Tôi thử lại.

“Cậu có đói
không?”

Cô chỉ đưa tay

che miệng và nhìn
qua kính chắn gió
trước.

“Cậu khát
không?”

Nếu tôi đoán
đúng, cô đang
đếm đèn đường.

“Có biết ban

nhạc nào còn đang
chơi không?”

Im lặng thôi
dọc thành ghế
chắn giữa hai
chúng tôi.

“Có muốn
nhìn vài cô xơ
mát mẻ không?”

Có phải tôi
đang nói to quá
không?

“Hay là xem
liệu người ngoài
hành tinh có thích
làm tình tay ba
không?”

Lần này cô
nhìn tôi. Và nếu

cô không thực sự
đang mỉm cười,
thì ít nhất tôi nghĩ
mình đã nhìn thấy
dấu hiệu tiềm ẩn
của một nụ cười.

“Không,” cô
nói. “Tôi thích
nhìn các xơ mát
mẻ hơn.”

“Được rồi,”
tôi nói, lái chiếc
xe hướng về khu
Lower East Side.
“Đến lúc quây
phá một chút rồi.”

Tôi nói điều
đó với giọng khá
cứng cỏi, dù tôi
chỉ có ý nghĩ mờ

nhặt nhất trong
những ý nghĩ mờ
nhạt về chuyện
chúng tôi sẽ đi
đâu. Dev có lần
nói với tôi về cái
chỗ những người
thoát y vũ ăn mặc
như các bà xơ và
nhặt bài “Climb

Ev'ry Mountain"
(Lên mọi đỉnh
núi). Và đó mới
chỉ là một trong
các màn ở đây
thôi. Tôi nghĩ nó
quá quen thuộc để
có thể bị coi là
biến thái - nhưng
dường như nó là

thứ Norah đang
quan tâm. Ít nhất
thì tôi cũng nghĩ
thế.

Khi chúng tôi
đang đi qua
Houston, Norah
vội tay bật đài.
Một bài hát cũ
của rockband lập

dị The Cure
(Phương thuốc
chữa lành) -
“Pictures of You”
(Hình bóng em) -
bài bốn trong
tuyển tập Breakup
Desolation Mix
(Cô độc vì chia
tay) của tôi.

Bài này, và
mọi bài khác
trong đĩa, đều là
dành cho Tris...

Và nếu đây là
nhạc phim thì cả
tâm hồn lẫn trái
tim tan vỡ của tôi
đều hợp lại để
giúp tôi làm nên

chính bộ phim ấy
- cái đêm cô bảo
quá mệt mỏi và
muốn nghỉ, cô đã
trèo qua ghế và
nằm xuống băng
phía sau. Tôi nghĩ
mình đã mất cô,
nhưng rồi năm
phút sau chuông

điện thoại reo và
đó là cô, gọi tôi
từ chính băng ghế
sau xe tôi. Với
giọng ngái ngủ, cô
nói với tôi mình
cảm thấy thoải
mái và an toàn ra
sao, về việc cô
nhớ tất cả những

đêm lái xe về
muộn khi kỳ nghỉ
kết thúc, về
chuyện cô đang
đuổi thẳng người
và cảm giác như
cha mẹ cô đang
đưa cô đi ngủ thế
nào, chẳng có vấn
đề với mặt đường

dưới những bánh
xe và những cành
cây đập vào kính
chắn gió hết. Cô
nói những giây
phút làm cô nghĩ
cái xe như là nhà
của mình vậy, và
có lẽ đó cũng là
những gì tôi đã

khiến cô cảm
nhận.

Cuối cùng cô
cũng ngủ thiếp đi,
nhưng tôi vẫn áp
điện thoại vào tai
mình, để được
chìm trong tiếng
thở của cô trong
điện thoại, rồi

tiếng thở của cô
từ ghế sau. Và
đúng thế, cảm
giác như được ở
nhà vậy. Như thể
tất cả mọi thứ đều
đang ở đúng chỗ
của nó.

“Ngay lúc này
tôi rất không cần

nghe bài này,”
Norah nói. Nhưng
cô cũng chẳng đổi
bài.

“Cậu đã bao
giờ nghĩ về tên
của chúng chưa?”
tôi hỏi, chỉ để cho
có chuyện. “Tôi
muốn nói là, để

làm gì?”

“Cậu muốn
nói tới cái gì?”

“The Cure. Họ
nghe những bài hát
của họ chữa lành
cái gì? Hạnh phúc
chăng?”

“Một tay bass

cho nhóm có tên
là *The Fuck Offs*
mà lại hỏi câu này
sao?”

Thế là tôi
không thể kìm nén
được nữa. Tôi
ngĩ, Tuyệt, cô ấy
biết tên nhóm
nhạc của mình.

“Dev đang
định thay tên
nhóm thành The
Fuck Ons,” tôi nói
với cô.

“Nếu chỉ đơn
giản là Fuck On
thì sao?”

“Một từ thì thế
nào nhỉ? Fuckon

ây?”

“The Friendly
Fuckon?” (Bọn
Khốn Thân
Thiện?)

“My Fuckon
Or Yours?” (Tên
Khốn của Tôi hay
của Cậu?)

“Why is he
such a fucking
Fuckon?” (Sao
hắn lại là một gã
khốn khốn kiếp
đến thế nhỉ?)

Tôi nhìn cô.
“Đó là một cái tên
cho bạn nhạc hay
là một câu nói

bình thường đây?”

“Anh ta không
có quyền làm thế.
Không có.”

Chúng tôi lại
đột ngột im lặng.
Tôi đặt ngay một
câu hỏi vào đó.

“Thế hẳn ta là

ai?”

“Một người cũ,” cô nói, lúi vào cái ghế thêm một chút. “Người cũ, tôi nghĩ thế.”

“Như Tris,”
tôi nói, cố liên hệ.

Cô ngồi thẳng

lại và bắn cho tôi
một cái liếc cực
kỳ ác. “Không.
Không giống Tris
chút nào hết. Đây
là thật.”

Tôi ngừng lại
một giây, nghe
chuyện chúng tôi
chia tay bị đem ra

làm đề tài.

“Ác ý quá
đấy,” tôi nói.

“Cậu chẳng hiểu
đâu.”

“Cậu cũng thế.
Nên bỏ qua đi.
Tôi phải giúp cậu
có chút thời gian
hạnh phúc.”

Tôi coi câu
cuối cùng là một
lời xin lỗi. Chủ
yếu là vì tôi muốn
thế.

Tôi đang
phóng như bay
qua khu Lower
East Side, trên
những con phố chỉ

có tên mà không
có số. Đêm vẫn tụ
tập những người
rất trẻ, những đám
hippy tụ tập nhà
khói hết vệ đường
này đến vệ đường
khác. Tôi tìm
được một chỗ đậu
xe ở góc tối trên

phố Ludlow, rồi
thuyết phục Norah
đi ngược lại theo
vết Jessie đã đi
cho tới khi chúng
tôi đứng trước
một cánh cửa màu
hồng.

“Camera
Obscura [\(7\)](#)?”

Norah hỏi.

Tôi gặt đầu.

“Từ trong đó
những cô xơ xuất
hiện,” cô nói.

Tôi không biết
mình có nên gõ
hay cứ thế mở cửa
bước vào. Câu trả

lời được trao cho
tôi dưới dạng một
tay bảo kê lực
lượng mặc bộ
Playboy Thỏ Con.

“Căn cước?”
anh ta hỏi.

Tôi với tay
lấy cái thẻ căn
cước của ông anh

họ Illinois của
mình, thắng được
trong một cuộc đọ
sức chơi game
Xbox cực kỳ ác
liệt.

Norah lộn các
túi áo túi quần ra.
Trống không.

Và đúng như

tôi nghĩ, *Ôi khôn*
thật, cô nói ra
chính xác cụm từ
đó.

6. Norah

Ôi khốn thật.

KHỐN KHỐN

KHỐN KHỐN

KHỐỐỐỐỐỐỐỐ

Sáng nay tôi
vừa đi gửi thư từ
chối trường

Brown. Chỉ để
giờ đây, giữa cái
đêm này hay vào
cái buổi sáng này
- sao thời gian lại
ngừng trôi khi tôi
thấy Tal? - bây
giờ tôi mới hiểu:
kibbutz ở Nam
Phi: MỘT SAI

LÂM CỤC KỲ
TAI HẠI. Tôi
nghĩ gì chứ? Thế
là chúng tôi đã
chia tay nhau năm
lần trong vòng ba
năm. Thế nào đó
tận sâu trong đầu
tôi hiện lên cái
suy nghĩ là hoặc

(1) lần tới Tal và
tôi sẽ khiến mọi
chuyện trở nên tốt
đẹp, và còn nơi
nào tốt hơn là một
kiểu hợp tác xã
chôn tận cùng thế
giới, xa lánh gia
đình và bè bạn,
hoặc (2) chúng tôi

sẽ không làm mọi
chuyện trở nên tốt
đẹp hơn, nhưng
tôi sẽ là người
giỏi nhất cái
kibbutz ấy từng
thấy, và như một
phần thưởng phụ
thêm, Tal sẽ ghen
tị muốn chết khi

thấy tôi điên
cuồng yêu một anh
lướt sóng đẹp trai
nào đó ở
Capetown và để
Tal nhỏ cỏ vườn
trong khi tôi chia
tay *kibbutz* để chu
du khắp thế giới
với cậu lướt

sóng-tình yêu mới
của tôi, hy vọng
anh sẽ có một cái
tên dễ thương kiểu
như Ndgijo.

Chỉ có điều
chuyện đó chẳng
bao giờ xảy ra.
Làm sao một cô
gái có tiếng là

thông minh lại
dính vào chuyện
vớ vẩn này, khi
nàng sắp trưởng
thành mà chẳng có
tí tương lai nào để
bám lấy? Những
tuần gần đây tôi
đã khôn khổ vì
nhớ Tal cũng

nhiều như rên rỉ
căm ghét anh ta là
đồ BỒ CỮ XẤU
Xa. Tôi đã bám
lấy cái hy vọng sẽ
làm anh ta bất ngờ
với việc xuất hiện
trước mặt anh ta ở
Nam Phi, nhưng
khi anh ta Ở ĐÓ

ngay trước mắt tôi
tại Manhattan này,
tôi đã làm gì? Tôi
đông cứng lại.

Đột ngột mọi ảo
tưởng hàn gắn của
tôi đều bay biến
hết, đột ngột tất cả
những gì tôi có
thể nhớ là anh ta

luôn thấy tôi
không xứng với
anh ta đến thế
nào, không đủ Do
Thái, không đủ
chính trị, không
đủ cam kết. Tôi
không phải một
con khốn hay lừa
tình như Tris,

nhưng tôi đã đùa
ai chứ? Anh ta,
như Caroline hay
nhắc tôi nhớ, là
một “thằng khốn
thích điều khiến
người khác”. Thế
là ngay nơi đó,
ngay trong một
chiếc Yugo khốn

khổ, cạnh một gã
khờ tội nghiệp tôi
tự giới thiệu bằng
việc hôn đấm
đuối anh ta, cuối
cùng tôi cũng
nhận ra cái điều
bố mẹ và
Caroline đã đợi
tôi nhận ra từ khi

tôi mười lăm tuổi:
ĐỦ RỒI!

Caroline luôn
đúng. Tốt nhất là
Tal và tôi nên
sống tách nhau ra
càng xa càng tốt.

Ôi khôn thật.

Tôi đang nói to
lên đấy à? Tôi

đang cố dồn hết
sự chú ý cho cậu
Nick đây nhưng
tôi vẫn không thể
ngừng những lời
Tal nói trước cửa
câu lạc bộ day đi
day lại trong đầu
tôi: *Cô ta giỏi nói
lắm, nhưng khi*

*cậu thực sự ra
được đến thực
địa, cậu sẽ nhận
ra rằng nó trống
không.*

Nữ Người
Thiếc! Tal gọi tôi
bằng cái tên Nữ
Người Thiếc khôn
kiếp! Tôi mất cả

trình lần tuổi trẻ
cho hấn ta mà hấn
gọi tôi như thế! Ít
nhất tôi có thể
cảm thấy được an
ủi đôi chút về
chuyện Tal rời
Nam Phi để về
Manhattan mà
không nói với ai

hết, anh ta chắc
vẫn chưa nhận
được thư của tôi;
tôi vừa mới gửi
thôi mà. Tôi thật
tình cảm thái quá,
tôi gửi thư tay
quốc tế chậm như
sên trong khi chỉ
cần gửi thư điện

tử cho anh ta là
đủ. Tôi còn vẽ
mặt cười lên
phong bì nữa chứ!
Ôi, Chúa ơi, con
muốn nôn ngay
bây giờ.

Norah, sao
người có thể là
một con khốn

chạm tiến thê
chứ? Tuần trước
khi dành cả đêm
nằm tóc giữ đầu
Caroline lại trong
lúc cô ấy nôn vào
toa lét, tôi cảm
thấy thật cô đơn
và mất mát - cho
chính mình ấy,

chứ không phải
Caroline; cô ấy
luôn có cả đội
con trai chờ ngoài
cửa nhà tắm cho
tới lúc cô ấy tỉnh
táo trở lại - tôi đã
để cái góc tối
trong tôi, cái góc
chỉ dành cho Tal,

chiến thắng. Cũng
đêm đó, khi
Caroline ngủ cho
lại sức ở phòng
tôi, trên cái
giường giống hệt
giường tôi kê
thêm để dành cho
cô ấy từ thời mẫu
giáo, tôi đã viết

cho Tal. Là tại
chỗ cà phê tôi
uống để lái xe với
Caroline cả đêm,
hay do hơi cần sa
từ cái câu lạc bộ
reggae nơi chúng
tôi đã chơi qua
đêm ấy? Hít khói
thụ động có thể

còn nguy hiểm
chết người hơn là
trực tiếp hít ấy
chứ, ít nhất khi nó
làm tôi mất khả
năng phân biệt
giữa việc cô đơn
mong ngóng Bồ
Cũ Xấu Xa với
việc thực sự cố

quay lại với anh
ta.

Tôi mong Tal
sẽ không bao giờ
phát hiện ra rằng
Nữ Người Thiếc
đã sẵn sàng thỏa
hiệp. Tôi đã
không nói hẳn ra
là tôi muốn hai

chúng tôi quay
lại. Nhưng tôi đã
nói là tôi sẽ xem
xét cái khả năng
ấy. Tôi nói với
anh ta tôi có thể là
người ăn chay.
Tôi có thể Do
Thái hơn. Tôi có
thể là một người

hoàn toàn chỉ ăn
chay! Tôi có thể
nghiên cứu về
cách cứu bọn rái
cá biển và sẽ chỉ
uống cà phê được
sản xuất và vận
chuyển theo
đường hợp pháp.
Tôi có thể tin rằng

Tal và các anh em
ở Tel Aviv của
anh ta thực ra
cũng có tài và sẽ
trở thành một thể
hệ nổi đình nổi
đám, một phiên
bản mới của nhóm
Hanson, nhưng
già dặn hơn, pha

chất punk, thân
Israel, chống châu
Âu, được chính trị
hóa. Tôi ít nhất
cũng sẽ xem xét
cái khả năng sống
ở Aviv với bà mẹ
điên khùng khôn
khô thích ra lệnh
cho người khác

của anh ta khi anh
ta bắt đầu thực
hiện nghĩa vụ
quân sự bắt buộc
của công dân
Israel vào năm
tối, và thật tuyệt
làm sao, bà ấy có
thể sẽ dạy tôi nấu
những món anh ta

thích và dạy tôi
cách phơi quần áo
trên dây dưới ánh
mặt trời sao cho
những bộ đồ và
chăn màn của anh
ta luôn được
thẳng thơm và
mới cứng.

Cái lá thư

điên khùng ấy!
Khốn kiếp! Tôi
giống như là
Saddam Hussein
trong phim South
Park (Công viên
phía Nam), tuyên
bố với Satan, *Tôi
có thể thay đổi!
Tôi có thể thay*

đôi!

Không, tôi
không thể thay
đôi. Tôi không
nên thay đổi.

Caroline có
thể là một cô nàng
hấp dẫn phóng
đãng nhưng cô ấy
không hoàn toàn

là đồ ngu. Cô đã
xin tôi đừng gửi
cái thư ấy đi
nhưng tôi không
nghe. “Việc quái
gì cậu phải thay
đổi chứ?” cô nói.
“Hắn mới là
người phải thay
đổi, cái đồ siêu

khôn nạn ấy. Sao
cậu phải làm mấy
chuyện này? Nếu
cậu cần vài việc
để củng lại giai-
đoạn-cuối-tuổi-
thiếu-niên, sao
cậu không đem
cái xe Jaguar của
bố cậu lên đường

Palisades

Parkway mà phá
tan nó ra hay cái
gì đấy đại loại thế
chứ? Cậu lại định
làm cả chúng ta
phải khổ vì
chuyện giữa cậu
và Tal, một cặp
đôi ác mộng, thêm

một lần nữa à? Và
bỏ trường Brown
chỉ vì thế à?
Norah, cậu biết
mình sẽ gặp một
người khác, cậu
biết mà?” Chỉ là
tôi đã không tin
cô, cho tới tối
nay.

Caroline giờ
thì làm được gì
chứ; ngủ mê mệt
trên băng ghế sau
trong cái xe tải
của bạn Nick?
Tôi băn khoăn
không biết di
động của cô có
bật không. Tôi

cần phải nói với
cô là Tal đã trở
lại! Trước đó
lòng tôi đã đủ bối
rối bấn loạn,
nhưng giờ tôi mới
chính thức đánh
thức cái sự bối
rối bấn loạn ấy
đây.

“Norah à?”
tay bảo kê mặc đồ
Playboy Thỏ Con
đáp lại khi tôi
buột ra *ôi khôn*
thật, quả là một
sự giải vây không
nhỏ, vì tôi đâu có
căn cước giả như
Nick. Khi cha bạn

là người đứng đầu
một hãng đĩa nổi
tiếng, bạn sẽ hầu
như chẳng cần đến
căn cước giả tại
hầu hết các câu
lạc bộ ở Lower
Manhattan.

“Toni?” tôi
nói. Cô/anh ấy ôm

châm lấy tôi. Toni
đã thực tập chỗ
cha tôi năm ngoái
trong khi đang
phân vân xem liệu
cô/anh ấy có thực
sự muốn theo đuổi
sự nghiệp trong
ngành âm nhạc
hay không; cô/anh

ấy cũng là người
đã bênh vực cho
tôi rất nhiều trong
cái kế hoạch phù
phiếm (gần đây)
thuyết phục cha
làm một album
nhạc punk để tôn
vinh Spice Girls.
“Vẫn làm tiếp cái

bản demo ấy
chứ?”

Cô/anh ấy lấy
ra một đĩa CD
buộc trong cái
đuôi thỏ sau lưng.
“Mới xong! Cậu
có muốn thử
không?”

“Chắc chắn

rồi,” tôi nói, hy vọng Nick sẽ không chất vấn tôi về việc tôi là ai, một cô mười tám tuổi mặc áo B&T vải flannel lại có thể thẩm định bản demo.

“Đi thẳng tới

khu dành cho VIP
ấy,” Toni nói, “tớ
đảm bảo là đồ
uống của các cậu
luôn miễn phí.”

“Tớ không
uống rượu đâu,”
tôi nhắc Toni.

“Ôi, sống một
chút đi,” cô/anh

ấy nói, ngưng
nguẩy đập vào
hông tôi. “Tiểu
thư Đúng Mục,
nghịch tí một lần
trong đời đi.”

Toni quay sang
Nick. “Illinois?
Hai mươi ba tuổi?
Lạy hồn! Nhưng

cứ vui vẻ nhé, các
cô cậu.”

Cô/anh ấy
phát nghịch vào
dưới lưng Nick
một cái khi chúng
tôi đi vào nhưng
Nick chẳng phản
ứng như Tal, Tal
sẽ nhảy dựng lên

khi có một nữ
hoàng đồng tính
nào đó dám chạm
vào anh ta. Thay
vì thế, Nick cười
và quay lại phát
cho Toni một
phát. Cô/anh ấy
đáp lại bằng một
cú ngừng nguẩy.

“Tớ thích cậu này,
Norah!” anh/cô ấy
nói. “Tiến bộ lớn
đấy. Trúng tốt.”

Ngược với,
cái gì nhỉ? - trúng
thối, lên men,
những thứ thường
bị gán cho những
kẻ Tris vút đi?

Chúng tôi ngồi
xuống một cái bàn
tự nhiên vắng
người một cách kỳ
diệu khi chúng tôi
tới. Mẹ khỉ, tim
tôi thực sự đã
rung lên một
thoáng khi Nick
kéo ghế ra cho

tôi. Thời này còn
ai làm thế? Và tại
sao cái hành động
giả đơn này lại
làm tôi trong một
thoáng quên đi cái
việc TÔI THỰC
SỰ ĐANG RẤT
BỰC MÌNH và
ĐỜI MÌNH THẾ

LÀ HẾT. Tôi bị
lãng khỏi tình
trạng ủ dột vì Tal
nhờ các cô xơ hôn
hít nhau theo điệu
“Climb E’vry
Mountain” trên
sân khấu, và thấy
mình ngồi cười
khúc khích, đột

nhiên hình dung ra
cảnh tôi và Nick
vui vẻ tay ba với
người ngoài hành
tinh. Tôi nghĩ
mình đã hơi nhỏ
miệng cười và
một cảm giác
không-lãnh-cảm
truyền suốt người.

Trong ánh đèn
neon nhấp nhòe,
với trò giải trí sân
khấu mang lại, tôi
cuối cùng cũng
thực sự có cơ hội
đề tán dương
Nick. Tôi ngưỡng
mộ cái áo jacket
vintage kiểu nhân

viên trạm xăng
với cái tên
“Salvatore” thêu
dưới logo Texaco,
và tôi phải thú
thật rằng mình rất
muốn luồn tay vào
mớ tóc rối bù rối
xù của cậu. Cậu
dường như luôn

giữ được một nụ
cười nửa miệng
đầy vẻ mỉa mai
nhưng vẫn ngọt
ngào trên gương
mặt, dù vẫn chưa
hết vầng vất sau
cơn say Tris.

Nick vẫy tay
cảm ơn Toni đang

đứng chỗ cửa ra
vào. Cậu nói,
“Bạn cậu kiếm
cho chúng ta chỗ
tốt thật đấy. Tôi
phải thú nhận là
giữa cô bạn say
khướt và cậu bạn
trai cũ dám sĩ
nhục chiếc Yugo,

thật hạnh phúc khi
thấy cậu cũng có
vài người bạn tử
tế.” Cậu nháy mắt
với tôi và tôi
chẳng hiểu sao cái
kiểu cười ấy lại
không biến đi
luôn vì tôi biết
nếu chúng tôi đi

hết cái đêm/sáng -
bất cứ cái gì
chúng tôi đang
trải qua đây, rồi
cuộc tôi sẽ nói
với cậu tất cả về
Tris và nụ cười
đó sẽ biến mất,
mà tôi thì chẳng
muốn dính líu tới

việc giết chết nó
chút nào.

Tôi chẳng nợ
cậu lời giải thích
nào hay bất cứ cái
gì đại loại thế
nhưng tôi vẫn
phải nói, “Tôi rất
lấy làm tiếc vì
chuyện của Tal.”

Thực ra tôi chỉ
lấy làm tiếc vì
những gì tôi nói
về Tris, nhưng tôi
không thể tìm
được lý do nào để
nói lời xin lỗi đó
ra cả. Chưa tìm
được.

Nick nói với

em thả con phục
vụ cocktail đang
tiến tới bàn chúng
tôi là mang chúng
tôi ít đồ uống với
mấy cái ô trang
trí, chúng tôi
không quan tâm
chúng là loại gì,
chúng tôi tới từ

Jersey, kiểu gì thì
chúng tôi cũng
chẳng phân biệt
được đâu mà. Cậu
nói chỉ cần bảo
đảm không còn là
được.

Rồi cậu quay
sang tôi nói, “Tôi
không uống rượu.

Tôi khá là đúng
mức đấy. Tôi hy
vọng cậu sẽ không
phiền.”

Tôi chỉ “hơi”
đúng mức chút
thôi. Tôi muốn
nói là, tôi không
rượu bia hay hút
hít, nhưng cũng

không quá khích
như mấy người
đúng mực đến
mức chẳng cả ăn
thịt lẫn làm
chuyện ấy. Đúng
mực kiểu tôi khá
giống với kiểu tôi
theo đạo Do Thái:
vững chắc, nhưng

có cải cách đôi
chút.

Tôi muốn trả
lời Nick rằng,
“Tôi chẳng phiền
đâu. Quá tuyệt ấy
chứ.” Nhưng hình
như tôi chỉ làm
được vài cái gặt
ù/không ngó ngán

vì sốc thì phải.

Ôi! Tris hẹn
hò với một cậu
sống đúng mực,
và biết nói cả từ
vui lòng? Sao cậu
có thể chịu được
cô ta mà không
trở nên say xỉn
hay nghiện ngập,

như đám còn lại
nhỉ? Tôi chẳng
biết nên ngưỡng
mộ hay thương hại
Nick vì cậu đúng
mực, nhưng tôi
thấy bất ngờ. Tôi
đang hẹn hò với
một chàng trai tốt,
một người có thể

thoải mái vui chơi
mà không cần sa
đọa? Vũ trụ thật
lắm điều kỳ diệu.
Đôi lời cảm kích
gửi tới Tris.

“Có muốn kể
tôi nghe về
chuyện đó
không?” Nick hỏi

khi em thả con đã
chạy đi.

“Về chuyện gì
cơ?”

“Về Người cũ
ấy?”

Đây là chuyện
người ta hay nói
khi đi hẹn hò à?

Bạn hôn trước khi
bạn kịp nhìn mặt
người ta, rồi nói
về chuyện tại sao
chuyện tình trước
của bạn lại đổ
vỡ? Tôi chả biết
phải làm gì. Cậu
con trai duy nhất
tôi từng hẹn hò là

Tal, và cái ý
tưởng hẹn hò tuyệt
vời của anh ta là
ngồi xem

Schindler's List
(*Bản danh sách*
của Schindler)

trong phòng ký
túc của anh ta ở
trường Columbia.

Ngoài chuyện
ngẫu nhiên với
Nick đây, tôi chưa
thực sự hôn ai
ngoài Tal, trừ phi
bạn tính cả Becca
Weiner ở trại mùa
hè khi tôi mười ba
tuổi, lần đó tôi
không tính. Tôi

chẳng có ý niệm
gì về cái trò “hẹn
hò” này cả. Có lẽ
đây chính là lý do
sao tôi cứ lạnh
như bom.

Tôi thực sự
không muốn nói
về Tal. Tôi muốn
quên đi cái ý

tưởng rằng mình
có lúc đã muốn
quay về với anh
ta. Tôi muốn quên
đi cái việc tôi đã
ném cả tương lai
của mình đi và
giờ tôi phải đối
mặt với một kế
hoạch hoàn toàn

mới. Thế là tôi
nói với Nick,
“Tôi biết lái xe
đấy.” Vì tôi biết
Tris không biết lái
xe.

“Thế cậu
muốn nói là cậu
có thể lái Jessie
về Jersey tối nay,

nếu nó lại có thể
khởi động?”

“Jessie là ai?”

“Xe Yugo của
tôi.”

“Cậu đặt tên
cho xe Yugo à?
Đừng có nói với
tôi rằng cậu là

một trong những
gã đến cái ấy của
mình cũng đặt tên
cho đấy nhé.”

“Thật đáng
tiếc; tôi vẫn chưa
tìm ra cái tên hợp
nhất cho cái ấy
của tôi, nên giờ
nó đang ở ngay

trong thế giới
không tên phía
dưới đây.” Nick
liếc xuống rồi lại
nhìn tôi. “Nhưng
nếu cậu nghĩ ra
một cái tên hay
nào thì nhớ cho
tôi biết nhé.
Chúng tôi thích

cái gì đó nghe lạ
một tí, như Julio
chẳng hạn.”

Băng giá cũng
có thể tan chảy,
đúng không?

Nick nói thêm,
“Dev muốn đặt
tên cho ban nhạc
của chúng tôi là

Đau Chim. Cậu
nghĩ thế nào?”

“Xin lỗi, giờ
tớ chỉ nghĩ tới cái
tên Cút Xéo thôi.
Dễ nhớ dễ nghe.
Mấy cô bán hàng
ở Wal-Mart sẽ rất
thích nó đấy.”

Cuộc trò

chuyện của chúng
tôi bị gián đoạn
bởi một trò mới
trên sân khấu. Hai
trong số những cô
chị kết nghĩa của
Toni đang làm
một màn nóng
bỏng trên sân
khấu theo nhạc

bài “Edelweiss”
(Cảnh nhung
tuyết) khiến những
người biểu diễn
đóng vai nữ tu
trước đó trông cứ
như là... ừm, nữ tu
thật. Nick đứng
dậy và chìa tay ra
cho tôi. Tôi chẳng

biết cậu muốn gì
nhưng, khi thật,
tôi cứ nắm lấy tay
cậu, và cậu lôi tôi
đứng dậy rồi dìu
tôi vào một điệu
slow và chúng tôi
như đang sống
trong mơ với cậu
là Christopher

Plummer còn tôi
là Julie Andrews
và chúng tôi đang
khiêu vũ trên sàn
cẩm thạch trong
một khu vườn
kiểu Áo. Thế nào
đó đầu tôi lại tựa
sát vào áo phông
của Nick và trong

giây phút ấy tôi
quên luôn thời
gian, quên luôn
Tal vì có lẽ đời
tôi vẫn chưa kết
thúc. Có lẽ nó chỉ
mới bắt đầu.

Tôi run lên
trước ý nghĩ đó,
thấy thế Nick cười

cái áo jacket ra
quàng lên vai tôi.
Tôi cảm thấy thật
an toàn và chẳng
còn chút lạnh lẽo,
cái áo khoác ấy
đã làm tôi cảm
thấy khá tự tin
rằng ban đầu
Texaco Salvatore

cũng là một người
đàn ông tốt trong
gia đình, có lẽ
cũng có thói xấu
như thích mặc đồ
lót của vợ hoặc
lấy tiền đóng học
phí của các con ra
bài bạc, nhưng
nhìn chung vẫn là

người tử tế.

Tôi tỉnh khỏi
giấc mộng khiêu
vũ trước tiếng vỗ
tay của khán giả
khi buổi trình diễn
kết thúc mà Nick
vẫn tựa sát vào
tôi dù nhạc đã tắt.
Nick/Salvatore/Cl

Plummer/cậu bạn
nhảy đáng yêu
không thể tồn tại
trong thế giới thực
được. Không thể.
Tốt hơn là dừng
cái giấc mơ này
lại trước khi nó
biến thành ác
mộng.

“Sau cậu lại
tử tế thế nhỉ?” tôi
hỏi, đẩy Nick ra.
Tôi chẳng quan
tâm đến nét mặt
sửng sốt của cậu.
Thắng rồi, Norah.
Tôi đã giết chết
nụ cười của cậu
mà thậm chí còn

chẳng cần nói với
cậu về Tris. “Tôi
phải đi vệ sinh.”

Tôi chạy biến
đi, về phía nhà vệ
sinh. Vài người
đang đứng đợi
trước cửa chỉ cần
Toni búng tay một
cái là tất cả biến

hết.

Thực ra tôi
chẳng cần đi vệ
sinh. Tôi cần
nghĩ. Tôi cần ngủ.
Tôi cần Caroline
tỉnh táo để tôi có
thể nói chuyện với
cô. Sáng hôm nay,
đời tôi mới tươi

sáng làm sao. Từ
chối trường
Brown, xong. Vào
thành phố để xem
ban nhạc Caroline
thích thay vì phải
chịu trận cả tối
cùng bố mẹ tiếp
bọn hip-hop trong
nhà, xong. Đêm

nay lẽ ra phải kết
thúc như mọi đêm
với Caroline -
nhìn cô vui vẻ với
một gã nào đó, rồi
đưa cô về nhà an
toàn. Xong. Tôi
không phải loại
con gái tình cờ
gặp một cậu đêm

nào đó và tự thay
đổi đời mình theo
cậu ta. Tôi mặc
áo flannel có thắt
dây. Tôi không có
cái dáng sát trai
như Tris hay
Caroline. Thỉnh
thoảng ba ngày tôi
mới gội đầu một

lần và thỉnh
thoảng tôi còn
không dùng chỉ
nha khoa. Cái cậu
Nick này làm gì ở
đây với tôi chứ?

Tôi bước vào
trong nhà vệ sinh
khi người chiếm
chỗ trước đã đi

khỏi. Tôi lau bề
toa lét bằng một
miếng giấy vệ
sinh rồi ngồi lên.
Một loạt graffiti
được vẽ lên trên
bức tường cạnh
đấy.

*Miệng Jimmy
rất đỉnh. Đưa*

bạn Lên Mọi
Đỉnh Núi thật.
(Có hình minh
họa.)

Hạnh phúc
chẳng có ích gì
hơn là giúp bất
hạnh dễ xảy ra. -
Proust.

Béo ơi, em là

người đặc biệt
của anh. -
Morrissey.

*Anh muốn nó
thế này. -
Backstreet Boys.*
(Cũng có hình
minh họa, trông
tục hơn tranh về
Jimmy nhiều, kỹ

thuật vẽ cũng xin
hơn).

Claire, gặp
anh ở Rivington
trước cửa hàng
kẹo sau buổi diễn.
Em mang Pez nhé.
Em biết rồi đây.

Xịt xịt - Ngồi
trên toa lét và bắn

khoăn khi nào thì
cái đêm này mới
kết thúc? Trả lời:
KHÔNG KHI
NÀO HẾT.

Where's Fluffy,
buổi diễn không
bao trước, TỐI
NAY, sau buổi
thăm sát von

Trapp, trước lúc
bình minh. Không
đến được đó
không thành sành
điều, ayyy...

Chẳng cột mốc
ngày tháng nào
được viết trên
tường nhưng nét
chữ viết bằng bút

dạ đen thì khá
mới. Tôi băn
khoăn không biết
ai là người đầu
tiên quyết định
gọi nhà vệ sinh là
“toa lét”? Liệu
buổi diễn nói ở
đây có phải buổi
diễn tối nay

không? Đơn giản
tôi cực kỳ tôn
sùng nhóm
Where's Fluffy.
Họ từ chối đề
nghị của bố tôi mà
ký hợp đồng với
hãng đĩa độc lập
của Bác Lou. Họ
có thể khiến tôi

nhảy nhót cả đêm.
Họ có thể làm tôi
quên việc tôi
muốn bò lên
giường và trốn
dưới những lớp
chăn, quên đi rằng
tôi chỉ đang lãng
phí tuổi xuân với
Tal, và rằng tôi

đang hẹn hò với
một chàng trai tốt
và tôi đã phát cho
cậu ta những tín
hiệu khó hiểu hơn
cả một kẻ thiếu
năng đọc viết
dùng tín hiệu
Morse.

Tôi có dám

chường mặt mình
ra với Nick ở chỗ
cái bàn ấy không,
nói với cậu về
Where's Fluffy?
Tôi biết cậu rất
hâm mộ họ. Tôi
đã liếc thấy trong
chỗ mấy bài tuyên
tập cậu ấy ghi cho

Tris có bài của
Where's Fluffy.
“Take Me Back,
Bitch” (Hãy lại
đón nhận anh,
Em). Chúa ơi, cậu
làm cho Tris list
bài hát thật tuyệt
vời. Tal làm cho
tôi toàn mấy cái

đồng Dylan và
Yma Sumac. Nick
có thể phối
Cesaria Evora tới
Wilco rồi Ani,
theo sau bởi
Rancid, kết thúc
bằng Patsy Cline
hòa vào Fugazi.
Dù lúc nào đó,

nếu cái thứ vừa
xảy ra đêm nay
giữa chúng tôi
tiến triển được
thêm, tôi sẽ phải
lên lớp cho Nick
vì đã quá vụng về
khi dùng những
bài hát của Patti
Smith và Velvet

Underground để
làm list nhạc thất
tình. Cực kỳ ghét
họ. Patti Smith là
một đứa chỉ giỏi
khoe dáng, còn
Lou Reed chỉ là
một gã tầm thường
đến tận cái ấy.

CÁI ẤY! Có

phải tôi thực sự
đã hỏi Nick là
liệu cậu có đặt tên
cho cái ấy của
mình không?

Có lẽ Tal nói
đúng - tôi lẽ ra
nên biết ơn anh ta
hơn, vì ngoài Tal
ra thì chẳng có ai

chịu nổi tôi cả.

Caroline có lẽ
đang bất tỉnh
trong một cái xe
tải lạ hoặc nào đó
ngay lúc này,
nhưng tôi biết cô
sẽ nói luôn với tôi
bây giờ là: “Tal
KHÔNG đúng.

Và trở lại ra
ngoài kia và làm
mọi thứ tốt đẹp
hơn nào. Cậu có
thể làm được. Cô
ngốc, đi ra khỏi
đây ngay.”

Tôi nhặt cái
bút Sharpie màu
đen treo lủng lẳng

trên một sợi dây
gắn vào gương và
nguyệt ngoác mấy
chữ tiếp vào cái
hàng dài dặc trên
tường kia:

The Cure.
Phương thuốc
chữa lành. Cho
chuyện với Bồ

*cũ? Tôi xin lỗi,
Nick. Cậu biết
đấy. Cậu hôn tôi
lần nữa được
không?*

Tôi đứng bên
bồn rửa vẩy ít
nước lên mặt và
hít thật sâu. Đã
đến lúc quay lại

ngoài kia và sửa
chữa mọi thứ. Tôi
mới cứng. Tôi có
thể thay đổi.
Không phải vì
Tal. Mà vì tôi.

7. Nick

Tôi đang làm
mọi thứ rất chuẩn
rồi. Và tôi cũng
đang nhận được
những phản ứng
cực kỳ chuẩn xác.
Với tôi như thế

gần như một điều
kỳ diệu.

Tôi cực kỳ
cảm thấy không
thoải mái khi ở
trong khu dành
cho VIP. Tôi hơi
bị nữ tu bên trái
mê hoặc một chút,
cái người đang

vừa chơi ghi ta
bài “Edelweiss”
vừa nghịch đồ lót
ấy. Tôi sợ cái lỗi
Norah nhìn tôi
như thể tôi cũng
có một cơ hội.
Nhưng thế nào đó
tôi cũng cố bước
ra khỏi ghế và kéo

cô ra khỏi ghế
theo. Tôi biết
đích xác tay mình
phải đặt ở đâu và
ôm cô thế nào và
chúng tôi đã khóa
vào nhau được
một thoáng, điều
đó, thật khác
thường, đích thực

là một điều đúng
đến nên làm vào
cái thời khắc ấy.

Tôi không
quen với việc này.

Tôi thậm chí
còn không nhận ra
nhạc đã dừng, tôi
quá chú tâm vào
tiếng nhạc của

chính tôi. Nhưng
rồi cái đĩa bị
xước, DJ lo phần
nhạc lắc đầu quây
quây, khoảnh khắc
ấy tan vỡ, đúng
chuyển thành sai,
Norah đẩy tôi ra
và bắn cái từ từ té
về phía tôi rồi

chạy biển.

Tôi cũng
không quen với
việc này, nhưng
tôi đã hy vọng
mọi thứ tốt đẹp
hơn.

Tôi đứng nhìn
cô đi mất.
Tony/Toni/Toné

cur xử y như
bố/mẹ đỡ đầu cho
cô vậy, vậy vậy
một cái khử mùi
Playboy Thỏ Con
trong không khí để
tách cái đám đông
đang bu lấy WC
Nữ (đôi diện WC
Nam, cái phòng

mà trông nét mặt
tức tối của đám
người đang xếp
hàng thì có vẻ như
đang bị một đôi
nào đó chiếm
đóng). Màn trình
diễn trên sân khấu
giờ đã đến đoạn
các nữ tu phá bỏ

hết giới luật để
điều hành, với
những cảnh hoa
mà tôi chỉ có thể
tưởng tượng ra là
cảnh nhung tuyết.
Tôi có thể thấy
trên hàng ghế
trước một gã say
cô độc đang hau

hầu nhìn.

Chuyện này lẽ
ra phải giúp tôi
giải trí, nhưng tâm
trí tôi cứ quay về
một sự thật đơn
giản mà rất đáng
sợ:

Tôi bắt đầu
thích Norah rồi.

Tôi thích cách
cô làm bạn với
mấy người mặc
bộ Playboy Thỏ
Con. Tôi thích
việc cô biết lái
xe. Tôi thích việc
tôi cứ muốn có
được cả nụ cười
lẫn tiếng cười của

cô. Tôi thích cách
cô hôn tôi. Tôi
thích cái lối cô
dường như luôn
có thể vượt qua
quá khứ. Tôi có
thể học cô điều
đó. Tôi thích việc
tôi có thể ném
mọi câu nói về

phía cô mà không
phải băn khoăn
rằng nó quá ngớ
ngẩn.

Tôi có thể dễ
dàng bắt đầu cảm
thấy bị ám ảnh
(hoặc ít nhất là
căng thẳng) vì
điều này, nhưng

thật may mắn là
một nguồn giải trí
khác đã nhanh
chóng đến bên
bàn tôi. Đó là
Tony/Toni/Toné,
giờ mặc như một
linh mục. Tôi
muốn nói là, anh
ta ăn mặc như một

người phụ nữ mặc
quần áo linh mục.

“Mười phút
nữa tôi sẽ lên sân
khấu,” cô ta nói,
giải thích lý do
thay trang phục.
“Norah vẫn đang
trong ấy à?”

“Cô ấy là siêu

nhân bám trụ nhà
cầu.”

“Tuyệt vời!
Giờ chị em ta có
thể tán gẫu được
rồi.” Cô cúi đầu
chào tôi, sẵn sàng
lắng nghe, nhưng
còn sẵn sàng hỏi
hơn. “Hai cậu là

một cặp như thế
này được bao lâu
rồi?”

Tôi nhìn vào
đồng hồ. “Được
khoảng một tiếng,
tính cả thời gian
di chuyển.”

Tony/Toni/Ton
huýt gió tán

thường. “Lâu gấp
bốn lần các mối
quan hệ của tôi
rồi.”

“Ồ tụi này
không có ý lập
thêm một kỷ lục
thế giới nào đâu,”
tôi ngạc nhiên khi
thấy mình nói thế.

“Không!”

Tony/Toni/Toné
thốt lên. “Tôi thấy
hai người ôm
nhau. Cậu đúng là
một Johnny Castle
thực thụ.”

Tôi chẳng biết
Johnny Castle là
ai nhưng hoàn

toàn thích cái tên
ấy.

Tony/Toni/Ton
áp lòng bàn tay
vào nhau và nhìn
vào tôi với sự
thân thiện bạn bè
thuần túy. “Cậu có
muốn nói về
chuyện đó

không?”

“Có. Không.
Tôi không biết.”

“Lần cuối cậu
tỏ tình cách đây
bao lâu rồi?”

Tôi nhìn thẳng
vào mắt anh/cô ta
và trả lời.

“Ba tuần, hai ngày và hai mươi tư tiếng đồng hồ - khốn kiếp. Ba tuần ba ngày trước, tôi đoán thế.”

“Và cái lời tỏ tình ấy thế nào?”

“Anh yêu em.”

“Ngghiêm túc
quá nhỉ. Nó được
phản ứng lại thế
nào?”

“Lời thề giữ
im lặng. Và trình
tiết, cho tới khi
anh chàng tiếp
theo xuất hiện.”

“Thế giờ cậu

muốn thú nhận
điều gì?”

Tôi chẳng biết
tại sao tôi lại nói
mấy lời này, trừ
việc nó hoàn toàn
là sự thật.

“Tôi muốn thú
nhận là giờ tôi
không biết mình

đã sẵn sàng cho
việc này chưa
nữa.”

“ ‘Việc này’ là
việc gì?”

Cứ mở lòng
ra. Đau đớn cũng
được. Thích.
Không được thích
lại. Nhìn tia sáng

lóa lên. Nhìn tia
sáng vụt mất đi.
Nhảy. Rơi. Tan
tàn.

“Norah. Tôi
không biết mình
đã sẵn sàng để
đến với Norah
chưa.”

Tony/Toni/Ton

mỉm cười, răng cô
trắng đồng màu
với cổ áo luôn.

“Chẳng có gì
là sẵn sàng hay
không cả,” cô nói.
“Chỉ có sẵn lòng
hay không thôi.”

Cô nhoài
người ra và đặt

tay mình lên tay
tôi. Cô không định
đánh tôi - cô chỉ
định đưa một cái
gì đó.

“Tôi đã có
mọi bằng cứ tôi
cần,” cô nói.

“Bằng cứ luôn lẫn
trong những điều

nhảy.”

Cô quay khỏi
tôi trong một giây,
tôi nhìn theo và
thấy Norah hiện
ra từ WC Nữ.

Tony/Toni/Ton
đứng lên.

“Thêm một

điều nữa được
không?” tôi hỏi
cô.

Cô nhướn
mày.

“Cha của
Norah là ai?”

Lông mày
xéch cao hơn, làm

nó dựng đứng lên
so với mắt cô.

“Cậu thực sự
không biết à?” cô
hỏi.

Tôi lắc đầu.

“Điều đó,” cô
nói, “thật tuyệt
vời.”

Norah không
hề nhìn về phía
bàn - không nhìn
về phía tôi, tôi
đoán thế. Cô
không thấy
Tony/Toni/Toné
lẩn vội về phía
sau sân khấu. Cô
không thấy tôi

đang đợi cô.

Tôi quyết định
kiểm tra ví, để
chắc chắn rằng tôi
có đủ tiền trả cho
mấy ly cocktail
của chúng tôi (sự
hoàn hảo của
chúng chỉ bị làm
hỏng vì mấy cái

ô). Nhưng dĩ
nhiên khi cô quay
lại bàn, trông cứ
như là tôi đang
khốn khổ nghĩ
cách trả tiền vậy.
Tôi nhét vội cái
ví vào túi quần,
mỗi tội nó bị mắc
vào mấy cái dây

xích và đồng xu
có hình

Washington văng
tóc ra sàn. Tôi
nhặt hết chúng lên
trước khi cô ngồi
xuống, việc này
càng gì tôi tụt
xuống trên thang
điểm chấm độ

vụng về. Đặc biệt
là khi bây giờ tôi
đã nhớ ra là
chúng tôi được
mời, nên lẽ ra
ngay từ đầu tôi
không phải lấy ví
ra làm gì.

Cô giờ đã có
vẻ trầm hơn.

“Cậu trông
tĩnh rồi đấy,” tôi
nói với cô. Rồi
không thể dừng
được, tôi nói
thêm, “Mọi thứ ổn
cả chứ? Có phải
tôi đã nói gì
không phải
không? Hay là tại

ấn tượng Johnny
Castle của tôi vẫn
chưa đủ tốt?”

Mắt cô lấp
lánh khi nghe thấy
Johnny Castle.

Cám ơn
Tony/Toni/Toné.

“Nghe này,”

cô nói, giờ ly
Tina Colada lên.
“Tôi nợ cậu một
lời giải thích. Tôi
biết có lẽ cậu nghĩ
tôi là một con
điên nào đó từ
hành tinh Tâm
Thần Phân Liệt
đến, nhưng tôi

thực lòng không
muốn làm cậu rồi
trí. Tôi chỉ đang
làm rồi trí chính
mình và hình như
đang lôi cậu theo
thôi. Tôi nghĩ cậu
rất tốt với tôi và
điều đó làm tôi sợ
muốn chết. Vì khi

đôi diện với một
thằng ngu hay một
tên khôn thì mọi
chuyện sẽ dễ giải
quyết hơn vì ta
biết đích xác mình
đang đứng ở đâu.
Khi ấy thì chắc
chắn không tin
tưởng từ đầu, nên

cũng không cần
phải hoảng sợ nếu
như có khi mình
phải tin anh ta.
Ngay lúc này tôi
đang nghĩ về
mười chuyện một
lúc, và ít nhất bốn
trong số đó có
liên quan đến cậu.

Nếu giờ cậu muốn
rời khỏi đây, lái
xe về nhà, quên
tên và quên tôi
trông như thế nào,
tôi sẽ chẳng mảy
may trách cậu.

Nhưng điều tôi
muốn nói là nếu
cậu làm thế thì tôi

sẽ rất tiếc. Và
không chỉ tiếc
theo cái kiểu tôi-
xin lỗi-tôi-rất-
lấy-làm-tiếc-đâu,
mà tiếc theo cái
kiểu một chuyện
nào đó lại không
xảy ra theo cách
nó nên xảy ra. Thế

đây. Giờ cậu có
thể đi. Hoặc
chúng ta có thể ở
lại chờ xem
Where's Fluffy
khi tiết mục của
Toni kết thúc. Tôi
nghĩ đêm nay họ
sẽ trình diễn một
tiết mục rất bất

ngờ.”

Rồi, cuối cùng
cô cũng uống một
hớp.

Đúng hơn là
ực một ngụm.

Tôi hít một
hơi thật sâu, và
nói:

“Áo khoác của
tôi hợp với cậu
nhỉ.”

Cô đặt ly
xuống. Nhìn tôi
chằm chằm. Và
tôi nghĩ, *Tốt thôi,*
Mình là một
thằng dở.

Kệ thế đi.

“Không,” tôi
nói tiếp. “Thực sự
đấy. Và nếu tôi đi,
có lẽ cậu sẽ phải
trả áo lại cho tôi.
Và nếu cậu làm
thế, tôi sẽ không
thể mặc nó lại
được nữa, vì suốt
cả buổi tôi đã

thấy nó hợp với
cậu đến thể nào
rồi. Hợp dù tay
áo có dài một
cách dị hợm và cổ
áo có lũng nhùng
và dù tôi biết có
thể một tay nào đó
tên Salvatore sẽ
đến chính cái câu

lạc bộ này trong
vòng hai phút nữa
mà nói, ‘Này, đây
là jacket của tao’,
nói vài câu linh
tinh rồi kéo cậu đi
khỏi tôi - dù tất cả
những chuyện này
là thật hay chỉ có
thể là thật chẳng

nữa, tôi đơn giản
là không thể làm
hình ảnh cậu
ngồi đó đối diện
với tôi và mặc áo
jacket của tôi đẹp
hơn tôi hay bất cứ
ai khác. Nếu tôi
không phải đưa nó
cho cậu mà cũng

chẳng giữ lại nó
cho mình, ít nhất
tôi cũng phải trả
lại cho
Salvatore.”

Rồi đấy. Tôi
đã nói hết những
điều tôi muốn nói
mà không cần
phải thực sự dùng

đến cái cùm từ
làm ơn ở lại đi.

“Nâng ly của
cậu lên nào,”
Norah bảo tôi.

Tôi làm theo.

Cô cụng ly với
tôi.

“Cụng nào,”

cô nói.

“*Chúc
mừng,*” tôi đáp
lại.

“Chúc may
mắn.”

“Chúc cậu
buổi sáng tốt
lành.”

“Chúc mọi sự
tốt đẹp.”

“Cầu mọi nẻo
đường đều chào
đón cậu.”

... và chúng tôi
cứ thế mãi cho tới
khi

Tony/Toni/Toné
xuất hiện trên sân

khẩu để găm gù
bài “Do Re Mi”
theo kiểu thô tục
nhất mà
Manhattan từng
được nghe.

Thỉnh thoảng
mọi người lại
nhìn chúng tôi.
Tôi đoán một số

biết Norah, hay ít
nhất cũng biết cô
là ai. Tôi thì là
một bí ẩn. Hay có
lẽ tôi chả là ai cả.
Tôi không quan
tâm. Nếu tôi chỉ
là Thằng Đi Cùng
Với Norah, thế đã
tuyệt lắm rồi.

Ngay lúc này, đó
là mọi thứ tôi
mong muốn.

Tất cả những
thứ khác định
nghĩa tôi, chúng
quá phức tạp. Tôi
có thể cảm thấy
chúng đang nằm
đợi, bàn tính kế

hoạch quay về.

8. Norah

“Vậy giả sử
chúng ta đang ở
nhà nghỉ số 6 bên
kia đường hầm
Lincoln và đang
tay ba với người
ngoài hành tinh.

Ai sẽ trên và ai sẽ
dưới đây?”

Câu hỏi này
thực sự đã thoát
khỏi miệng tôi.
Có lẽ không phải
tôi là người lạnh
lùng - mà là một
khi tôi đã quyết
định rằng mình

thích một cậu nào
đó, tôi sẽ trở
thành một con ngổ
vĩ đại, không
thích hợp cho bất
kỳ sự hiện diện
nào nơi công
cộng. Tôi ước giờ
Caroline có thể ở
đây, trốn sau một

góc nào đó nhắc
bài cho tôi, từ
những câu như
trong kịch thể kỷ
mười chín cho tới
thoại kiểu phim
tình cảm cuối thập
niên tám mươi.
Dù những lời
Caroline gợi ý sẽ

rất dễ dàng thả tôi
thẳng vào phòng
tắm, quỳ xuống
đất mà không phải
để cầu nguyện. Về
cơ bản thì việc đó
cũng không có gì
đáng phàn nàn,
nhưng giờ khi tôi
đang cố hòa nhịp

cùng thời gian, để
hâm nóng mình
lên cho bằng nhiệt
độ phòng với một
cậu trai thì tôi cần
nhiều hơn thế,
nhiều hơn mức
Caroline thường
cần.

Nick trả lời,

“Dễ ợt. Người
ngoài hành tinh
không thể chịu nổi
cảnh nóng nên đã
phải chuồn ra
ngoài tới máy bán
hàng tự động của
nhà nghỉ để mua
mấy gói kẹo
Reese’s Pieces,

hy vọng không bị
dính vào vụ lộn
xộn nào ngoài đó.
Tôi muốn nói là,
thật tình, Norah ạ,
nhà nghỉ số 6 tận
chỗ đường hầm á?
Việc phá trình một
người ngoài hành
tinh chẳng lẽ

không đáng được
diễn ra tại
Radisson hay ít
nhất là Paramus
sao?”

Tiết mục trên
sân khấu đã kết
thúc và các cô xơ
đang chuyển cảnh
sân khấu để chuẩn

bị cho tiết mục
tiếp theo. Chúng
tôi may mắn
khiếp, vì tiết mục
không thông báo
trước của nhóm
Where's Fluffy
gần như chắc chắn
sẽ diễn ra sau khi
sân khấu được

dàn dựng lại -
rộng hơn, dựng
rào chắn đầy đủ,
sẵn sàng cho ngày
tận thế gây ra bởi
đám đông khán
giả mặc đồ da,
dây xích lưng
lẳng, xăm hình,
khuyên lỗ chỗ

đang ùn ùn kéo
vào. Chỗ này bắt
buộc phải đóng
cửa vào lúc ba
giờ sáng mất thôi,
vì cả đám mê
rock loại khủng
đang đổ xô vào,
được tiếp sức sau
một đêm quây

tưng bừng khắp
các câu lạc bộ
punk, sẵn sàng
làm trận chung kết
tại đây. Theo mọi
logic, giờ này lẽ
ra tôi phải ở nhà
rồi, ngồi trên
giường mình và
bật đủ mọi kênh

trong bóng tối
trong lúc Caroline
ngáy trong cơn
say trên cái
giường cạnh tôi.
Tôi nhận ra vài
người vừa ở câu
lạc bộ của Lou
Điên khi nãy, và
tôi biết tất cả

chúng tôi đều đi
theo cùng một con
đường tới đây:
trông chờ ban
nhạc tuyệt vời
này, cái đêm tuyệt
vời đáng nhớ này.
Thậm chí cả Lou
Điên cũng đến, tôi
thấy bác ấy đứng

nói chuyện với
Toni chỗ quầy
bar. Tôi chỉ có thể
cầu trời rằng
quyền lực tối
thượng của Toni
sẽ giúp chặn
không cho Tal vào
nếu anh ta theo
chân Lou đến đây

đêm nay, hoặc
rằng Tal sẽ bị say
máy bay quá mà
không đủ sức chơi
đêm Manhattan
tới bến.

Hay có lẽ
không cần thiết
phải cầu trời,
khoảnh khắc rõ

ràng này của tôi là
có thật và Tal
cũng chẳng phải
hiểm họa gì vì tôi
đang mặc chiếc
áo khoác có chữ
Salvatore và tôi
đang chìm trong
đêm nay với cậu
Nick này và tôi

đang thỉnh thoảng
thực sự nghĩ tới
vài hình ảnh
không lành mạnh
về cậu ta. Tuy Tal
vẫn chưa bị rơi
vào góc xa nhất
trong tiềm thức
của tôi - tôi vẫn
có thể cảm thấy

cay đắng khi anh
ta ở gần dù vẫn
đang thưởng thức
vị ngọt của ly
Tina Colada đây -
nhưng tôi đang ở
đây, lúc này, tôi
chẳng muốn đến
nơi nào khác nữa
hết, chỉ là Nick đi

đâu mất rồi?

Cậu nói với
tôi là tôi mặc
jacket của cậu
đẹp hơn chính cậu
ấy hay bất cứ ai
khác. Thế tại sao
cậu không làm
thêm một màn
Johnny Castle nữa

với tôi thay vì
ngồi đối diện tôi
và cư xử quá đối
bình thường, đôi
lúc còn hơi lơ
đãng? Ít nhất cậu
cũng có thể lịch
sự lên nhìn ngực
tôi một chút chứ,
hoặc nếu không

làm gì khác, thì ít
ra cũng phải giả
vờ rằng cậu muốn
hiểu thêm về tôi
như tôi đã muốn
hiểu thêm về cậu
chứ. *Tất cả mọi
thứ.* BÂY GIỜ.

Nếu Caroline
giờ đang ở đây,

cô sẽ lại giảng
cho tôi bài Kiên
nhẫn, châu chấu ạ.
Nhưng cô không ở
đây và tôi bị bỏ
mặc một mình với
nỗi băn khoăn:
Việc này phải làm
thế nào: cố hiểu
một câu bạn mới

mà không quá lộ
ra rằng mình đang
tuyệt vọng muốn
thu hút sự chú ý
của cậu ta?

Việc câu lạc
bộ chuyển từ đây
sang chật cứng
cũng giúp ích đôi
chút, vì sự sôi

động và tiếng ồn
giúp làm chìm đi
cái thứ chẳng mấy
chốc sẽ thành con
tàu chìm giữa
Nick và tôi: sự
gượng gạo xã giao
của tôi và cuộc
nói chuyện quá-
gượng-ép này. Tôi

quay lại từ nhà vệ
sinh và chúng tôi
dùng đồ uống
không cồn và lách
cách cụng ly với
nhau, nhưng
dường như tôi đã
phạm phải một sai
lầm cực kỳ khủng
khiếp. Tôi cố tìm

hiếu cậu (không
phải bạn cũng
đang làm thế
sao?), cố đào sâu
thêm một chút, và
tôi đang bị hút
chút xuống cái
xoáy nước của
Buổi Hẹn Đầu
Tiên Kỳ Cục.

“VẬY, CẬU
SỐNG Ở ĐÂU?” TÔI
HỎI CẬU, DÙ TÔI
BIẾT QUÁ RÕ. CHỈ
ĐỂ CÓ Cớ NÓI GÌ ĐÓ
THÔI. VÀ VÌ CHUYỆN
VỀ NGƯỜI NGOÀI
HÀNH TINH ĐÃ NHẬT,
CÒN *CẬU GIA NHẬP*
ban nhạc được

*bao lâu? Và Các
cậu thực sự muốn
chơi nghiêm túc
hay chỉ muốn
quậy chút thôi?
chỉ đem lại cho
tôi những câu trả
lời kiểu Từ thuở
bình minh của đất
trời và Không,*

chúng tôi mới chỉ
tập cùng nhau từ
hồi năm nhất,
dành mọi đồng
đô kiếm được để
chu cấp cho cái
ban nhạc này,
nhưng không,
thực ra chúng tôi
không quá

ng nghiêm túc đâu.

Tôi cực kỳ thích
nói mĩa nhưng
thỉnh thoảng việc
này khá chán, đặc
biệt là khi đã gần
sáng và tôi cứ
nghĩ chúng tôi
cuối cùng đã tới
được điểm nào đó

thế mà hóa ra cứ
như tôi sắp ngủ
gật đến nơi.
Trước đây chỉ
một lát thôi Nick
còn rất vui vẻ bên
tôi, nhưng giờ khi
không còn màn
trình diễn nào
giúp phân tán chú

ý, đồng thời cả
hai đều đã thừa
nhận (đấy là tôi
nghĩ thế) về một...
cái gì đó, có vẻ
như con lắc đồng
điệu giữa chúng
tôi lại đu đưa lệch
hướng đây nguy
hiểm, và tôi không

biết liệu đó có
phải là do có gì
thay đổi không
hay tôi lại nói
điều gì đó ngu
ngốc (đồ ngoài
hành tinh khôn
kiếp - ta GHÉT
người!), hay vì tôi
đã cả gan dám

bay quá gần mặt
trời với cái ước
vọng được tan
chảy của mình.

“Tôi sống ở
Hoboken,” Nick
lúng búng, và tôi
nhớ lại mình đã
ghen tị với cái
bản mix toàn các

ca khúc của
Sinatra cậu làm
cho Tris nhiều
đến nỗi tôi đã
không cho cô ta
chép bài hôm
kiểm tra môn
tiếng La tinh.

“Định lên đại
học chứ?” tôi hỏi

cậu.

“Vẫn chưa
tính đến.”

Gạch chẵn.
Khốn kiếp. Cụng
tường rồi.

Đây là lý do
tại sao tôi đang
cân nhắc cái việc

có nên phá bỏ lời
thề sống đúng
mục không. Bìa
chắc chắn sẽ giúp
ích trong những
trường hợp kiểu
thế này. Mà đảng
nào bìa cũng
chẳng làm chuyện
tệ hơn được nữa.

Màn đặt những
câu hỏi căn bản
không có tác dụng
ở đây, thế là tôi
lấy cảm hứng từ
những thực thể
thần thánh đã biểu
diễn trên sân khấu
ngày hôm nay. Tôi
ngâm câu hỏi tiếp

theo, theo đúng
kiểu bắt chước
Julie Andrews giả
giọng nhạc kịch:
“Có muốn kể vài
thứ cậu thích
không?”

Nụ cười nửa
miệng của cậu lại
trườn trở lại.

“Kem hiệu
Ben&Jerry’s
Chubby Hubby,
cửa kính nhiều
màu kiểu cổ ở
những ngôi nhà
khu Weehawken,
cái Ipod của tôi.
Một buổi mát-xa
dầu nóng ở Reba

McIntyre.”

Tôi chết đây.

DJ Iron có ý
định quay đĩa
“Heaven Knows
I’m Miserable
Now” (Thiên
Đường Biết Giờ
Tôi Đang Rất
Thảm Hại) của

The Smiths từ
trước để xoa dịu
đám đông trong
lúc dàn dựng lại
sân khấu, hay đó
chỉ là ngẫu nhiên?

Tôi đã lỡ cái
gì nhỉ? Cái gì đã
thay đổi nhỉ?

Tôi liệu cú

cuối cùng. Về với mẹ đi, Nick. Có thể làm được mà.

“Lần cuối cùng cậu thấy thực sự hạnh phúc?” tôi hỏi cậu.

“Một lúc nào đó trước đây ba

tuần và ba ngày...”

Cậu lại thế
rồi.

Ôiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii

Không khí
nóng dần lên do
đám đông cứ càng
lúc càng đổ xô
vào, tôi thấy cậu
nhìn cánh cửa và

nhận ra câu sớ
Tris sẽ xuất hiện.
Có thể thế lắm
chứ. Một nhóm
nhạc ngầm chuẩn
bị biểu diễn tiết
mục độc bí mật
vào ngay nửa
đêm, chắc chắn sẽ
có một nghệ sĩ

khá nổi tiếng
chuẩn bị lên sân
khẩu để tìm vài
nhóm nhạc Tris
thích.

Tôi cảm thấy
thương cho Nick.
Cậu vẫn chưa biết
mình hoàn toàn có
thể ổn mà không

cần cô ta. Một
phần trong tôi băn
khoăn không biết
liệu có nên lần
khân gì ở đây nữa
không. Phần khác
lại muốn gào lên
với cậu: *Cậu thấy
cái gì ở cô ta
chứ? Sao cậu lại*

*cứ phí đời với cô
ta chứ?*

Mỗi tội tôi đã
biết câu trả lời
cho những câu đố
vui về Tris này
rồi. Nếu tôi có thể
ngậm bồ hòn đủ
để nhìn qua những
sự thật quá hiển

nhiên - tóc vàng,
chân dài, váy
ngắn bó sát - tôi
biết là có một
Tris khác, cô gái
có thể giúp một
cậu con trai có
chút thời gian vui
vẻ mà không có
màn say ngất

ngưỡng kiêu
Caroline, làm cậu
ta cảm thấy mình
cũng có giá trị và
cũng thật đặc biệt
cho tới khi sự
quan tâm của cô
ta rung rinh đi, cô
gái sang năm sẽ
nhập học tại Học

viện thời trang
FIT, cô gái sẽ
luôn ủng hộ cậu ta
mà không đòi giải
thích.

Trong khi
Nick chưa biết
nói gì và vẫn đang
giữ ánh nhìn trống
rỗng đó, tôi nhớ

lại vụ trong phòng
tắm hồi trung học
cơ sở, sau khi tôi
vừa làm hỏng bài
thi môn Sinh. Tôi
đang lau tay bằng
giấy vệ sinh thì
Tris lén tới phía
sau và giật tờ giấy
khỏi tay tôi. “Cậu

có nhận ra là cậu
lau tay được ba
phút rồi không?
Cậu làm xước tay
rồi đấy. Ổn không
vậy?” Và thế là
tôi buột ra: “Mình
bị trễ.” Chuyện
này tôi đã kể với
Caroline nhưng

khi ấy cô chỉ nói,
“Cậu bị hoang
tưởng,” còn Tal
thì bảo, “Đừng có
quyết định cái gì
mà không hỏi ý
anh.” Chỉ có Tris
là người đã giật
lấy tay tôi và nói,
“Bình tĩnh nào.”

Tris là người biết
cái xe buýt công
cộng từ Jersey có
thể đưa chúng tôi
tới hiệu thuốc
CVS chứ không
phải vào thành
phố, là người
đứng ngoài nhà vệ
sinh ở quán

Starbucks đợi tôi
trong khi tôi thử
thai, Tris là người
đập vào ngực tôi
sau đó và nói,
“Lần sau nhớ cẩn
thận đấy, mẹ trẻ.”
Tris là người sau
đó đã xếp hàng
mua cho tôi một

cốc Frappuccino,
quay lưng với tôi,
biết rằng tôi
không muốn cô ta
thấy tôi đang
khóc. Và tôi biết
chúng tôi thực sự
không ưa nhau,
mỗi tội đã biết
nhau từ thời tiểu

học và có chung
với nhau cả cái
quá khứ và thời
thơ ấu đó. Tôi
biết Tris là một ả
thích lừa dối vì
nếu không thì sao
cô ta có thể làm
thế với cậu bạn
này chứ?; nhưng

tôi cũng biết rằng
có cái gì đó kiểu
như luật con gái
mà tôi phải tuân
theo và không nên
vượt quá giới hạn
nguy hiểm với
những đồ cậu ta
thải ra, có lẽ đó
cũng là lý do tại

sao Nick đột
nhiên lại trở nên
lãnh đạm?

Bài hát của
nhóm The Smiths
đã kết thúc, với
những tràng pháo
tay hời hợt từ phía
mấy nhà vệ sinh.
Thỏ con phục vụ

cocktail đã đáp
lại tiếng gọi của
tự nhiên của một
hàng dài các
chàng trai đang
đứng đợi nhà cầu
và mở khóa nhà
tắm bằng cái chìa
lủng lẳng trên sợi
xích đeo cổ. Dù

đèn chỉ nhập nhòa
và phải nhìn qua
cái rèm dính hạt
ngăn cách khu
phòng tắm khỏi
câu lạc bộ, tôi
vẫn thấy rõ
Hunter đang nằm
trợn trong vòng
tay một cậu thuộc

nhóm nhạc của
Nick, hình như tên
Dev thì phải. Họ
đang đứng tựa
vào cái tường đỏ,
khóa môi nhau
bằng những nụ
hôn nồng cháy,
mãnh liệt đến nỗi
làm dậy lên trong

lòng người đang
chứng kiến đây
một cảm giác
ghen tị thấu tận
tâm can.

Nick cuối
cùng cũng cười
lại, và tim tôi cố
hết mức để không
nhảy dựng lên.

“Đó là Dev của chúng tôi!”

Khi miệng họ tách ra, Dev hắt một lọn tóc khỏi mặt Hunter và cuộn nó quanh ngón tay. Bằng cái tay còn lại, cậu ta vẫy chào cả hàng

dài những người
đang xếp hàng
chờ đi WC đang
há hốc miệng.

Tôi đáp, “Hay
thật, từ đây cũng
có thể thấy cậu ta
cười.”

“Dev là lý do
tại sao nhóm

chúng tôi lại
không có tay trống
đấy.”

“Sao lại thế?”
Chúng tôi lại tiếp
tục nói chuyện
rồi. Cảm ơn cậu,
Dev, cậu tuyệt
lắm, cảm ơn.

“Chúng tôi đã

từng có một tay
trông rất xịn. Cậu
ta đỉnh lắm, cậu
tuyệt khủng khiếp.
Rồi Dev ‘hút’ cậu
ta. Cậu chàng
trước đó thậm chí
còn chẳng biết
rằng mình thích
con trai...”

“Ô, cậu ta biết
đấy.” Vì họ luôn
biết, dù có thừa
nhận hay không.

Nick nhún vai.
“Có lẽ. Nhưng
Dev đã làm cậu ta
nhận ra. Và khi
cánh cửa đã bật
mở thì cậu ta

muốn có bạn trai.
Dev lúc ấy chỉ
muốn đi chinh
phục thôi. Đặc
biệt là kẻ từng là
siêu sao tại các
trường trung học
toàn nước Mỹ
ấy.”

“Dev là một

người sống buông
thả?”

“Chính thế
đấy.”

Dev giờ đang
kéo Hunter cô
luôn qua đám
đông. Màn trình
diễn của họ đã
giúp họ có được

hai chiếc ghế
đáng ngưỡng mộ
chỗ quây bar chật
ních. Cặp đôi
nóng bỏng ấy nhận
phần thưởng rồi
tìm đường đến
chỗ bàn chúng tôi
mà ngồi xuống.

“Diễn hay

đây,” tôi bảo Dev.

“Lại chẳng?”

Dev cười. Cậu ta
trông cứ như đứa
con hoang của
một ngôi sao điện
ảnh Bollywood
với một nhân vật
nào đấy do Adam
Brody thủ vai năm

nay. Tôi không thể
trách Hunter, hay
tay trống trốn diễn
kia. Dev trông
siêu baby, người
mà thậm chí cái
áo phong tả tôi
bạc màu “Lodi
Track&Field”
cũng chẳng trừ

được điểm nào.

Sự sôi nổi của
Dev trái ngược
với vẻ hững hờ
của Nick.

“KHÔNG KIẾP!
Cậu nghe về buổi
biểu diễn rồi chứ?
Where’s Fluffy!
TUYỆT BÀ CỐ,

WHERE'S
FLUFFY!" Cậu ta
nghịch gõ trống
lên bàn và Nick
nhường mày nhìn
tôi, nở với tôi một
nụ cười vẻ hiểu
biết và trong giây
lát tôi đột ngột
nhận ra rằng thời

gian nghỉ đã kết
thúc và giờ là lúc
chúng tôi quay trở
lại cuộc chơi.

Và rồi vị trọng
tài của chúng tôi
bệ vệ tiến đến bên
cái bàn đúng kiểu
vai nữ hoàng sắc
đẹp cô/anh ấy

đang diễn và gọi
Nick y như họ là
chị em kết nghĩa
lâu năm. “Cô gái
ơì, làm một người
đáng yêu và giúp
tôi giải quyết mấy
thứ dụng cụ sân
khâu này, nhé?”
Nick đứng bật lên

khỏi ghê như thể
này giờ cậu ta chỉ
chờ Toni tới cứu
rồi. Tốt - có lẽ
Toni có thể chia
sẻ vài viên thần
dược chữa tính
thất thường của
Nick và đưa cậu
bình thường trở

lại.

“WHERE’S
FLUFFY!” Dev
gào lên. Cậu ta
phấn khích vỗ vào
lưng tôi rồi giơ
tay lên như thể
cậu ta là Rocky.
“TUYỆT BÀ CỐ,
WHERE’S

FLUFFY!”

Chuẩn luôn.
Đây là phản ứng
tôi nghĩ sẽ nhận
được từ Nick khi
tôi kể cho cậu
nghe về buổi trình
diễn. Tôi muốn
nói là, tại đây,
ngay lúc này thì

Where's Fluffy?
(Bông Xù Đâu
Rồi?) là nhóm
nhạc punk tuyệt
nhất, tự đặt cái tên
đó vì sự thờ ơ
khốn kiếp của một
dân tộc khốn kiếp
sợ hãi nước ngoài
và mù mờ trước

những nỗi kinh
hoàng khôn kiếp
mà những kẻ lãnh
đạo đang gieo rắc
lên phần còn lại
của thế giới chỉ vì
họ còn bận lo lắng
xem không biết
con mèo của mình
có bị mắc kẹt trên

cây hay chỗ nào
đó không.

Where's Fluffy
thực sự có thể
chơi nhạc chứ
không chỉ biết rên
rỉ như những bọn
thối thầy nửa pop
nửa punk khác.
Họ hát lên sự thật

về mọi thứ sai trái
- họ sẽ hát về
những kẻ ủng hộ
súng ống, những
kẻ phản đối quyền
được phá thai của
nữ giới, những kẻ
kỳ thị người đồng
tính - để nhắc
người nghe nhớ

tới những điều
đáng để đấu tranh.
Where's Fluffy là
một ván bài thực
sự, nếu có gì giữa
tôi và Nick, nó sẽ
được quyết định
khi buổi trình diễn
bắt đầu, nếu
chúng tôi có thể

cùng nhau chen
lên phía trước,
đứng giữa đám
đông gào thét tán
thưởng đến cháy
họng, vung nắm
đấm và thét “oi oi
oi” vào tất cả
những lúc thích
hợp, cùng nhau.

Cứ nói thế đi.

Tất cả sẽ hé lộ
trong màn mosh
pit⁽⁸⁾. Mosh pit
không bao giờ nói
dối.

9. Nick

Mọi việc diễn
tiến quá tốt đẹp.
Chúng tôi tung
húng với nhau đủ
chuyện. Mọi thứ
cô nói, tôi đều có
chút gì đó để đáp

lại. Chúng tôi
đang tỏa sáng, và
một phần trong tôi
chỉ muốn được
ngồi lại mà nhìn.
Chúng tôi đang
kết nối với nhau.
Không phải vì
một phần trong tôi
hợp với một phần

trong cô. Mà vì từ
ngữ chúng tôi nói
ra đang kết nối
với nhau để tạo
thành câu và
những câu chúng
tôi nói ra đang kết
nối nhau để tạo
thành một đoạn
hội thoại và đoạn

hội thoại của
chúng tôi đang kết
nối với nhau để
tạo nên cảnh này,
một cảnh trong bộ
phim chưa có hồi
kết và tự nhiên
như không hề qua
quay thử.

Tôi biết cô

đang ngại một
chút. Tôi biết cô
cứ bắn cho tôi
những câu hỏi này
để tôi không hỏi
thêm quá nhiều về
những câu trả lời
của cô. Tốt thôi.
Cô thực ra là ai?
Biết chết liền.

Nhưng tôi quan
tâm. Phải, tôi
đang bắt đầu quan
tâm.

Câu lạc bộ giờ
thực sự đã chật
như nêm, tràn
ngập không khí
hòa trộn giữa
phấn khích và cực

kỳ sốt ruột trước
buổi diễn. Dev
quá là Dev và
nhoài về phía
chúng tôi để dẫn
đầu tiếng gào
FLUFFY KHÔN
KIẾP GIỜ ĐANG
Ở ĐÂU? Tony/i/é
đi tới và nhờ tôi

giúp đỡ mấy món
đồ nghề. Tôi nhìn
Norah và suýt nữa
đã hỏi xem cô có
nhớ tôi nếu tôi đi
mất không. Nhưng
tôi không muốn
đốt cháy giai
đoạn.

Được ở trong

lãnh địa của
Fluffy khá là
tuyệt, dù tôi không
thấy bất cứ thành
viên nào và tất cả
những gì tôi làm
chỉ là đảm bảo
rằng mấy cái mic
hoạt động tốt.
Nhưng chỉ được

đứng trên sân
khẩu của họ thôi
cũng khá hồi hộp
rồi. Tôi đang thử
nói 1-2-3, FUCK-
SHIT-COCK và
đám đông nhìn tôi
với ánh mắt hoàn
toàn nhất trí rằng
tôi biến ngay khỏi

sân khấu càng
nhanh càng tốt, và
nếu không vì sự
hiện diện của một
gã lực lưỡng mặc
đồ Playboy Thỏ
Con đang ở sau
tôi thì chắc tôi đã
có vài khoảnh
khắc đầu-ăn-chai

rồi. Nhưng cũng
đáng. Được đổ
máu vì một trong
những ban nhạc
yêu thích đâu phải
một việc ta được
làm thường xuyên.

Thật tuyệt diệu
quá sức. Và đột
nhiên tôi muốn kể

chuyện này với
Tris. Việc này quá
sai lầm, nhưng đó
không phải kiểu
suy nghĩ có thể
chọn nghĩ hay
không. Where's
Fluffy là buổi
biểu diễn thứ hai
chúng tôi đi cùng

nhau, rồi thứ sáu,
thứ mười một, thứ
mười bốn. Cô
chưa bao giờ nghe
gì về bọn họ, thế
là tôi kéo cô đi
quá nửa đêm để
xem họ ở câu lạc
bộ Maxwell, thiếu
tuổi nhưng không

thiếu tham vọng.
Cô quá sức hoài
nghĩ về những ban
nhạc chưa được
nghe danh - như
thể cô không thể
thấy hay nếu
người ta vẫn chưa
ồn ào về nó vậy.
Tuy thế, Where's

Fluffy đã thuyết
phục được cô. Cô
thích nhóm đó
ngay bài đầu tiên,
và chẳng ngại gì
bộc lộ. Cô cũng
gào rú, rít lên,
gập người và
không ngừng tung
tóc tứ phía theo

nhịp đúng 110 cái
một phút. Sau đó
cô nói, “Ôi, mấy
anh ấy thật nóng
bỏng,” và tôi đã
cực kỳ ghen với
họ, cho tới khi cô
nói, “Nhưng
không nóng bỏng
bằng anh lúc này

đâu” và tôi trở
thành một cây
pháo hoa chuẩn bị
nổ đến nơi.

Nhưng đó
không phải là tất
cả. Tôi đang nghĩ
về lần thứ sáu.
Tôi đang nhảy,
đang làm việc

mình phải làm, thì
cô dừng lại một
thoáng, nhìn tôi.
Tôi gào lên, “Gì
thế?” và cô gào
lại, “Anh phải
dừng lại,” và tôi
gào “Việc gì?” và
cô nói tôi nghe,
“Anh vẫn cứ ở

đây. Anh phải tiến xa hơn thế.” Và lúc đầu tôi không hiểu cô muốn nói gì, nhưng rồi tôi nhận ra rằng cô đã đúng; tôi vẫn chưa hoàn toàn trao cả bản thân cho âm nhạc. Tôi

vẫn đang nhìn
những người xung
quanh. Tôi vẫn
đang ngượng
trước mọi người.
Tôi đang cân nhắc
từng cử chỉ một.
“Cứ thả lỏng ra,”
cô gào lên. Và lúc
đầu tôi đã không

làm được, vì tôi
quá chú tâm vào
việc cố gắng làm
như cô nói.

Nhưng rồi bạn
nhạc chuyển qua
bài “Dead Voter”
(Cử Tri Chết) và
lần đầu tiên tôi
giải phóng được

mình khỏi mọi thứ
ngoài những giai
điệu đó. Tôi
không hề nghĩ về
Tris - cô đã giấu
mình sau bài hát
đó, điều khiển nó.
Sau khi diễn xong,
mồ hôi đầm đìa
và thở hổn hển,

chúng tôi chẳng
phải nói thêm từ
nào hết. Chúng tôi
chỉ nhìn nhau và
tôi đã nhận ra
điều đó. Cô đã
đẩy tôi đi và tôi
đã tới được đích.
Tôi cảm thấy cảm
kích. Rất cảm

kích.

Tôi thoáng
nhìn vào đám
đông, cố tìm cô
lần nữa. Tôi biết
cô ở nơi nào đó
dưới kia, ngay cả
khi cô không có ở
trong phòng chăng
nữa. Ngay cả khi

giờ cô đang ôm
áp một anh chàng
nào đó trong một
câu lạc bộ nào
khác và không
mấy may suy nghĩ
về tôi.

“Tĩnh lại cái
nào!” ai đó sẵn
lại gần sân khấu

nói thế. Tôi nhận
ra rằng hay tôi đã
buông thông. Như
kiểu tôi không thể
vừa nghĩ về Tris
vừa làm bất cứ
việc gì khác được
vậy. Làm hai việc
một lúc như thế
thật quá thiếu

chân thành.

Tôi đã nói
xong mọi thứ.
Những cái mic đã
sẵn sàng cho cuộc
tổng tấn công.
Tony/i/é gạt đầu
và đèn mờ đi, tôi
rời sân khấu,
nhưng vẫn kịp

thoáng thấy cái
gật đầu của Evan
E., tay trống của
Fluffy. Tôi cười
và gật đầu chào
lại, rồi luồn vào
đám đông. Tôi đã
mất dấu Norah,
không thấy bóng
dáng cái bàn của

chúng tôi đâu cả.
Tất cả bàn giờ
đều đã bị đẩy
sang một bên.

Kíp: châm.

Kíp: cháy.

Sẵn sàng.

Chuẩn bị.

Nổ.

Tiếng ghi ta
âm âm vang lên.
Trống đập liên
hồi. Owen O. gầm
những lời bậy bạ
tới cả thế giới.
Như thể đó là
điều kiện của
phản xạ, đám
đông lập tức lên

cơ co giật dữ dội
trên sàn nhảy. Vì
tôi vẫn chưa là
một phần của nó,
tôi đứng quan sát
nó: nhìn để biết
một nhóm người
có thể trở thành
một trận bão tuyết
ra sao, nhìn để

biết toàn bộ chỗ
thời gian bỏ ra
sắm sửa và lựa
chọn quần áo
thích hợp giờ
thành công cốc vì
chẳng ai nhìn
quần áo hay dáng
điệu của ai cả.
Những cú đẩy, ép

đã giải phóng
những lực khổng
lồ. Tôi đang chen
qua toàn da với
đỉnh để đến chỗ
Norah. Tôi đang
lấn qua đám hỗn
độn những người
với người này để
tìm bóng Tris. Tôi

đang húc qua cái
bóng tối rục rở,
chối lọi này để
tìm xem ai mới là
người tôi đang đi
tìm, và tại sao.

Norah. Cô
cách tôi chừng ba
mét. Chẳng tìm tôi
hay tìm bất cứ cái

gì khác. Cô đang
ở giữa cái đám
bát nháo ấy và
trông cô thật cô
độc.

Điều đó làm
tôi sợ.

Tôi đã nhận
ra.

Tôi đang nghe
Lars L. chơi bass,
tôi đang chìm vào
tiếng nhạc, vào
khoảng tăm tối
của nó, vào bóng
đêm của nó. Nó
gào lên rằng thời
gian là một cỗ
máy hung dữ. Âm

nhạc là một cỗ
máy hung dữ. Tất
cả chúng ta đều là
những cỗ máy
hung dữ.

Tôi mất thăng
bằng. Tôi đang
rơi sâu xuống. Và
nó còn trở nên tệ
hơn vì tôi biết

phải đi lên.

Norah. Cố tìm
đường đến chỗ
Norah.

Dev đang
đứng chắn đường.
Tôi cố vòng qua
cậu ta, nhưng cậu
ta đáp lại bằng
một cú đẩy hơi

thái quá. Tôi đẩy
lại. Cậu ta đập
vào vai tôi mạnh
đến nỗi tôi văng
ra. Tôi loạng
choạng. Tôi húc
vào Norah.

Cô không
cười. Cô chỉ
quăng ngay người

vào tôi. Tấn công
rồi rút lui. Rồi *tôi*
tấn công và rút
lui. Chúng tôi lẽ
ra phải đang cười
với nhau nhưng
chúng tôi lại
không làm thế.
Tôi quăng người
về phía cô, dồn

toàn lực vào đòn
tấn công trực
diện. Cô kháng cự
hết mình. Cô giữ
vững thế đứng, và
chúng tôi đã ở đó,
giờ chẳng còn
khoảng cách nữa,
cô sát tôi đến mức
mặt cô mờ cả đi.

“Quái gì
vậy?” cô thét lên,
và tôi không phải
người cô đang nói
đến.

Khuỷu tay của
Dev đập vào lưng
tôi làm tôi chúi về
phía trước, cô
đang đứng ngay

đó và ngay lúc ấy
dàn loa phát hết
cỗ và âm nhạc
đập rộn lên đến
mức nó trở thành
nhịp đập của trái
tim tôi và cả tim
cô và tôi biết điều
đó và cô cũng biết
điều đó và đây là

điêm chúng tôi có
thể tan ra và sẽ
như thế, chắc chắn
như thế. Nhưng
tôi nhìn vào mắt
cô và cô nhìn vào
mắt tôi và chúng
tôi đã nhận ra - sự
phản kích khi
được ở đây, sự

phần khích khi
được ở đây vào
lúc này. Và có lẽ
tôi đang dần nhận
ra phần nào đó
trong cô và cô
đang nhận ra phần
nào đó trong tôi,
vì đột nhiên chúng
tôi không huých

vào nhau nhiều
bằng cuốn lấy
nhau. Những hợp
âm cuộn quanh
chúng tôi như một
cơn lốc xoáy,
xoắn lại xoắn lại
xoắn lại xoắn lại
và chúng tôi đang
ở giữa tâm nó,

giữa tâm nhau. Cổ
tay tôi chạm vào
cổ tay cô ngay
chỗ mạch đập, và
tôi thề là tôi có
thể cảm thấy nhịp
đập. Cái tiếng đập
thình thịch đó.
Chúng tôi đang
chuyển động theo

nhạc nhưng đồng
thời vẫn bất động.
Tôi không đánh
mất mình trong sự
hỗn độn này. Tôi
đang tìm cô. Và
cô - phải, cô cũng
đang tìm tôi. Đám
đông đang dồn về
phía chúng tôi và

tiếng đàn đang hé
lộ tất cả và chúng
tôi là hai người
thuộc về một
nhóm người lớn
hơn nhiều, song
cùng lúc đó chúng
tôi lại chỉ thuộc
về nhau. Không
cô đơn một mình,

chỉ có nổi cô đơn
hai người mãnh
liệt này. Chỉ có
một cách duy nhất
để thử xem có
đúng vậy không,
và đó là bạo gan
làm một việc, đẩy
nó đi xa hơn và
xem xem liệu cô

có muốn cùng đi
tới đó. Tôi tìm
đến môi cô, hôn
nụ hôn ấy và cô
giật lấy tóc tôi và
tôi nắm chặt lấy
áo jacket của cô
và nó chẳng giống
việc trò chuyện
chút nào, nó ở

ngay đó, chúng tôi
đang tận hưởng
nó, tận hưởng nó
và tận hưởng nó.
Và mắt tôi nhắm
lại rồi mở ra và
tôi nhìn thấy mắt
cô mở ra và một
phần nào đó trong
cô đang giật lùi

lại dù chúng tôi
vẫn đang ép sát
vào nhau và đó là
sự sợ hãi, dĩ
nhiên là vẫn tồn
tại sự sợ hãi, và
tôi chỉ kéo cô lại
gần hơn để nói
với cô rằng tôi
hiếu.

Lars L. tiến
thẳng tới bài
“Take Me Back,
Bitch”, tôi giật
mình, Norah thấy
và tôi chẳng có
cách nào để nói
rằng đó không
phải là cô, không
phải lúc này, đó

là mười nghìn lần
lúc ấy và hoàn
toàn chẳng dính
líu gì đến cô. Tôi
chúi về trước và
lại hôn cô, đúng
theo cái cách bạn
chạy học tốc về
phòng mình và bật
nhạc to thật to

trong khi ba mẹ
bắt đầu quát
mắng. Tôi biết sẽ
chẳng có tác dụng
gì và nó cũng thực
sự chẳng có tác
dụng gì vì có
những âm thanh
bạn không cần
phải nghe thì mới

thấy. Tâm trí có
tai của chính nó
và đôi khi ký ức
là DJ khủng khiếp
nhất còn sống trên
đời.

Giờ Norah
đang gào lên “Sao
thế?” và đó là câu
hỏi dành cho tôi.

Và rồi cô hỏi câu
hỏi khó nhằn nhất
- câu hỏi cần phải
quá nhiều đau đớn
và can đảm mới
có thể nói ra - ấy
là “Sao cậu lại
dừng lại?” và rồi
tiếng ghi ta quá to
và người tôi bị

bầm giập từ tứ
phía và một trong
những ban nhạc
ưa thích của tôi
đã quay ra chống
lại tôi bằng cách
chơi cái bài đó và
tôi đang gào lên
“TÔI KHÔNG
THỂ NÓI

CHUYỆN VỚI
CẬU Ở ĐÂY
ĐƯỢC” và cô
thét lên “CÁI
GÌ?” và tôi gí sát
vào tai cô mà nói
“KHÔNG PHẢI
Ở ĐÂY” và rồi
“TÔI KHÔNG
THỂ NÓI

CHUYỆN.”

Tay cô lần tới
tay tôi và ngay lập
tức tôi đã bị dẫn
đi. Chúng tôi
xuyên qua đám
đông hỗn loạn lộn
xộn và cánh tay
của chúng tôi như
một cây cầu quá

đổi mong manh,
nối lại với nhau
bởi cái nắm tay
duy nhất đang
căng ra ấy. Tôi
nghĩ, *Nếu cô ấy
buông tay ra, tất
cả sẽ kết thúc.
Nếu tôi buông tay
ra, tất cả cũng sẽ*

kết thúc. Và vì cô
đang nắm rất chặt,
tôi cũng nắm lại
thật chặt. Tôi
đang bị huých lên
huých xuống từ
mọi phía - tôi biết
ngày mai sẽ có
nhiều vết bầm
giập lấm - nhưng

bằng cách nào đó
cái nắm tay vẫn
chẳng hề hấn gì.
Bằng cách nào đó
chúng tôi vẫn ở
bên nhau. Chúng
tôi đang nắm lấy
nhau, và chúng tôi
ở bên nhau, và cô
đôi đang ca khúc

chiến thắng cô
đơn, hoài nghi và
sợ hãi. Chúng tôi
đang vượt qua
mọi thứ. Cảm ơn
cậu, âm nhạc. Đồ
khốn nhà người,
những ký ức. Cảm
ơn cậu, hiện tại.

Cô nhìn

quanh, rồi dẫn tôi
vào trong một căn
phòng nhỏ cạnh
WC Nữ. Nó chỉ to
cỡ cái tủ áo, và bị
choán hết chỗ bởi
cái trường kỷ màu
xanh lá mạ đặt
trước một tấm
gương to đùng.

Một chiếc áo kiểu
thầy tu vạ vật vất
trên lưng ghế,
cùng một đồng đồ
trang điểm. Tôi
đã nghĩ Norah sẽ
nhìn mình với ánh
mắt tinh nghịch,
nhưng thay vì thế
cô lại trông rất

kiên định. Cô cứ
giữ chặt lấy tay
tôi và đỡ người
lên người tôi, ôm
chặt, quàng chặt
lấy tôi và hôn tôi
dữ dội đến nỗi tôi
gần như không thể
hôn đáp lại.

“Cậu,” cô nói,

một tay giờ dẫn
tay tôi trượt trên
ngực cô còn cái
tay thanh thơ còn
lại đang lướt trên
ngực tôi. Căn
phòng này thật là
nóng, cô thật
cuồng nhiệt và cô
đang hôn tôi,

miệng tôi thì đang
mở ra còn tay cô,
lưỡi cô, hông cô
đang thật khiêu
khích. Nhưng mắt
cô lại không phiêu
lưu đến vậy. Và
tôi không biết là
cô đang kéo tôi
lại hay đẩy tôi đi

hay đơn giản là
cứ kéo tôi thôi.
Nếu đây là một
loại ham muốn,
tôi cũng chẳng rõ
nó là ham muốn gì
nữa. Tôi đang
kích thích - cực
kỳ kích thích, bởi
sức nóng của nó,

sự cuồng nhiệt
của nó, sự tối tăm
- phải, bóng tối -
của nó. Nhưng tôi
không thể để mình
lạc trong nó vì tôi
chẳng tìm thấy cô,
bên ngoài tiếng
nhạc, bên trong
những cử chỉ này.

Tay cô đang ấn
tay tôi áp vào
tường, tay còn lại
đang luồn dưới áo
tôi, chạy lên trên
cổ tôi rồi bắt đầu
đi lại xuống dưới.
Dưới nữa. Những
ngón tay của cô
cứ tự tìm đường

đi và hai tay tôi gi
chặt lên tường.

Sức nóng nó mang
lại, sự cuồng nhiệt
nó mang lại... mắt
cô không cười, tôi
muốn điều đó,
nhưng tôi không
thể làm được, mà
cô cứ xuống dần

xuống dần cho tới
khi cô chạm vào
đó, tôi gần như
muốn nổ tung và
tôi muốn cô nói gì
đó, tên tôi cũng
được, nhưng cô
không làm thế và
đột nhiên tôi cũng
không thể nói gì.

Tôi muốn sự chắc
chắn, nhưng tôi
lại không chắc, và
tôi bảo dừng, vì
tôi muốn cô phải
thật chắc chắn mà
tôi đơn giản là
không thể chắc
được là cô có
chắc không. Cô

lại hôn tôi và
nghịch thêm một
chút và lần này tôi
thực sự không
muốn hôn lại và
tôi phải dừng nó
lại trước khi có
chuyện gì xảy ra
và tôi không hiểu
chuyện gì đang

xảy ra ở đây nữa,
tôi thả tay cô ra
và cái tay còn lại
của cô cũng ngừng
cử động, và dù tôi
đang tựa sát vào
tường, tôi vẫn đẩy
giật ra.

Sao cậu lại
dừng lại?

Tôi không
muốn cô nói
những lời đó.
Nhưng nó hiện lên
trên khuôn mặt
của cô. Nếu cô có
gì để chứng minh,
giờ tôi đã bác bỏ
nó. Thế là cái
phương trình chết

của những hành
động luôn nằm
giữa chúng tôi, và
tôi chẳng biết
mình có thể làm
được cái quái gì
nữa.

“Cậu có thấy
cô ấy không?” cô
hỏi. Và lúc đầu

tôi đã muốn hỏi
đó là ai. Nhưng
rồi tôi biết và tôi
nói không, và tôi
hỏi, “Cậu có thấy
anh ta không?”

Cô quay một
góc mười độ khỏi
tôi, về phía tiếng
ồn, và trả lời có.

10. Norah

Màn mosh pit
đó đã không nói
dối. Tôi biết thế
nhưng tôi vẫn lờ
cái bằng chứng nó
ném lại về phía
mình. *Sao cậu lại*

dừng lại? Một
người thông thái
có thể trả lời bằng
một câu hỏi hay
hơn: *Việc quái gì*
tôi lại tiếp tục
chứ?

Tôi nói với
Nick, “Có.” Cậu
nghĩ tôi muốn nói,

Có, tôi có thấy
Tal. Tôi đã không
thấy Tal. Tôi thấy
Tris. Sẽ dễ dàng
cho Nick hơn, sau
này, nếu cậu nghĩ
người tôi nhìn
thấy là Tal. Và
cậu có thể đổ mọi
lỗi làm lên đầu tôi

và cái tính thất
thường của tôi.
Nhưng có một lý
do làm phụ nữ trở
nên lãnh cảm và
Nick hoàn toàn có
thể nhìn vào
gương nếu cậu
muốn biết lý do
ấy là gì.

SAO TÔI LẠI
LUÔN LÀ MỘT
KẺ THẤT BẠI
KHỐN NẠN
THẾ NÀY?

Tôi chạy ào ra
khỏi phòng thay
đồ, lấy chân đóng
sập cửa lại sau
lưng, hài lòng với

tiếng làu bàu “ÁI,
ĐAU QUÁ!” tôi
nghe từ phía Nick.
Tôi biết Nick cần
vài phút ở một
mình để xếp
những phần tâm
hồn của cậu lại
đúng trật tự. Tôi
cũng cần có chút

thời gian để làm
việc cần phải làm.

Nhưng việc
tôi vừa làm lại
không phải là việc
cần làm. Tôi
chẳng thu được sự
ngạc nhiên nào.
Tôi chỉ có biến
thể của nó. Tôi đã

tin vào sức mạnh
của màn mosh pit,
tin vào dấu hiệu
lại-đây-nào khi
Nick thử FUCK-
SHIT-COCK trên
cái mic, nhìn
thẳng vào tôi. Tôi
biết chẳng có lý
nào Tris lại xuất

hiện ở câu lạc bộ
này, và biết mình
nên chớp lấy cơ
hội trước khi nó
nổ tung như
Where's Fluffy
khi đang trình
diễn. Tôi chưa
bao giờ là cô gái
chủ động trước

cả, có lẽ đó là lý
do tại sao tôi ra
ngoài hàng đêm
với Caroline và
cơ hội luôn đến
với Caroline mà
không bao giờ đến
với tôi. Và tôi đã
không nghĩ gì đến
việc Where's

Fluffy mở màn
với bài “Take Me
Back, Bitch”
trong lúc tôi làm
cái việc tôi đã
làm ấy. Lúc ấy tôi
còn bận nghĩ về
bài hát thứ hai
trong danh sách
những bài hát

Nick làm cho
Tris, “Take a
Chance on Me”
của Abba. Chắc
hắn Dev đã lén bỏ
cái gì đó vào ly
Tina Colada của
tôi hoặc bài hát
của nhóm nhạc
Thụy Điển đó đã

đem lại quá nhiều
ký ức gợi cảm,
bởi khi ấy tôi
bỗng tham gia
màn mosh pit với
Dev và Hunter,
tôi tin vào ban
nhạc, tin vào thời
gian, tin vào sự
cuồng nhiệt quanh

mình, thậm chí có
khi còn tin vào cả
Chúa và Nick. Ở
giữa cái thiên
đường-địa ngục
này nóng như
điên, và đó hẳn
phải là dấu hiệu
cho thấy tôi cần
phải làm điều đó.

Cú đập bóng
đầu tiên? Trượt.
Hỏng hết cả. Mắt
tôi mở lớn chờ
đợi hiệp hai của
nụ hôn vĩ đại-
khủng khiếp đó và
đúng kế hoạch
làm sao, tôi thấy
Toni đang khám

người Tris khi
qua cửa và tôi
biết cửa sổ cơ hội
của mình đang
chuẩn bị đóng sập
lại, tôi muốn nói
là sập lại. Tôi chỉ
được cái quyết
tâm, đồng thời
cực kỳ ngu ngốc,

vậy nên không
phải hoóc môn
giới tính đã khiến
tôi dẫn Nick tới
chỗ cái phòng
thay đồ ấy trong
dây lát, tôi muốn
nói là giây lát;
không, còn tệ hơn
nữa kia, sự ngu

ngốc thuần túy đã
dẫn dắt tôi, sự ngu
ngốc độc quyền
hiệu Norah (cái
loại đi viết thư
nói chuyện quay
lại với bọn Bò Cũ
Xấu Xa) được lưu
giữ trong óc tôi ở
đẳng cấp đáng bị

khinh thường
nhiều hơn sự ngu
dốt thường tình vì
đó là nhãn hiệu
đặc biệt của
Norah, cái nhãn
hiệu sẽ dẫn tôi đi
xuống con đường
tôi ghét nhất: hối
hận.

Tôi thậm chí
còn chẳng quan
tâm tới việc vượt
ve trước, tôi lao
ngay vào y như
làm với Tal sau
khi đã nốc quá
nhiều cocktail
Manischewitz
Passover. Tôi biết

làm thế là quá
sớm, Nick còn
quá non, nhưng tôi
đã quá sẵn sàng
muốn được tan ra
và muốn được
chứng minh rằng
tôi sẽ không để
cậu lạnh lẽo thế
mà đi được. Và

có lẽ tôi thực sự
đã chứng minh
được điều đó, tôi
muốn nói là tôi đã
có cậu, ít nhất là
tôi nghĩ tôi có.
Tôi muốn nói là
cậu có đáp lại,
kiểu kiểu thế, hay
ít nhất tôi cũng

nghĩ thế, hoặc có
lẽ thứ tôi tưởng là
phản ứng đáp lại
và hấp dẫn lẫn
nhau ấy thực ra
chỉ xuất phát từ
việc cậu là con
trai: nếu tình cờ
một con búp bê
Elmo cọ vào một

cậu con trai thì
cậu cũng sẽ phản
ứng lại như thế.
Nhưng khoảnh
khắc ấy trôi qua
quá nhanh chóng,
và nếu tôi thành
thật với chính
mình, tôi sẽ biết
đó chỉ là phản

ứng nửa vời, thậm
chí hầu như không
phản ứng, có lẽ vì
cậu nhỏ biết rằng
đó là tiếng gọi
của cô nàng Tủ
Đá.

Tôi sẽ không
tua ngay lại cảnh
đó ngay đâu.

Không bao giờ.

Tôi quá xấu
hổ.

Tôi có thể
cảm thấy sự xấu
hổ cháy bùng trên
mặt tôi, đóng dấu
nung lên người
tôi, làm tôi cảm
thấy nóng bùng

hơn mức sự lãnh
cảm có bao giờ
hình dung ra, nóng
bùng lên vì căm
ghét. Tôi ghét sự
hối hận đang đập
thình thịch trong
mọi mạch máu tôi,
thèm khát có được
một cái bánh kẹp

pho mát ngay lập
tức. Tôi ghét thời
gian và tôi ghét
cái đêm này và
nếu tôi có thật sự
tin vào Chúa lần
nào đó ngoài cái
lần ngắn ngủi lúc
này, thì tôi cũng
ghét Người luôn.

Tôi thậm chí
còn ghét cả
Where's Fluffy.
Từng là bạn nhạc
ưa thích của tôi,
giờ sẽ được tôi
nhớ cả đời là bạn
nhạc tôi nghe khi
tôi đang chìm
xuống như tàu

Titanic, hừm. Tôi
ghét Caroline vì
đã bí tử khi tôi
thực sự rất cần
được nói chuyện
với cô. Tôi ghét
Tal vì suốt ngày
cứ nói *Không
đúng, chạm thế
này này và Em*

*làm sai hết cả
rồi, Norah, vì giờ
Nick, cơ hội làm
lại đầu tiên của
tôi, cũng đã biết
điều đó: Tôi mù
tịt về mấy vụ tiếp
xúc cơ thể này.
Cứ như là cái vị
Chúa trong truyền*

thuyết ấy đã tạo ra
loài người chúng
ta rồi chia thành
những tập hợp
con: Nhóm A có
vẻ ngoài đẹp đẽ,
quyến rũ, và có
thể thực hiện hàng
loạt cử chỉ duyên
dáng một cách dễ

dàng (Caroline),
Nhóm B là những
nhân tài hóa trang
triển vọng, thường
suy tính kỹ lưỡng
rồi cuối cùng mới
hành động (Tris);
và Nhóm C là
những kẻ khờ còn
lại (tôi) - những

người Chúa đã
định thế này,
*Người tự đi mà
làm lấy. Đừng
trông chờ gì
nhiều.*

Tôi lúc này
cũng khá ghét
Nick, nhưng có
một người khác

còn xếp cao hơn
trong danh sách
của tôi, một người
tôi ghét hơn cả
Saddam Hussein
và tất cả những
thằng khốn tên
Bush cộng lại,
ghét hơn cả cái gã
đàn đã hủy series

*My So-Called
Life (Thứ Gọi Là
Cuộc Sống Của
Tôi)* và chỉ để lại
cho tôi một bộ
DVD quá nhỏ
không nói rõ kết
cục liệu Angela
và Jordan
Catalano có thể

đến được với
nhau, hoặc Patty
và Graham có ly
dị, hay giữa
Rayanne và
Sharon có chút
đồng tính ngầm
nào hay không.
Tôi cần phải tìm
cho ra cái người

tôi ghét nhất, để
tôi có thể hy vọng
ít nhất cũng sẽ
tiêu diệt được cái
thứ đáng ghét kia,
cái thứ gọi là hồi
hận ấy.

Đám đông
đang đổ xô đến
trước sân khấu.

Ban nhạc đang
chơi thì một sự
tĩnh lặng không
thể giải thích nổi
hiện lên trên sân
khấu giữa lúc
Lars L. vào nhịp
và chỉnh lại cái
mic mà có lẽ Nick
đã làm trục trặc

khi cô giúp Toni
lúc dàn dựng sân
khấu. Lars L. biết
đám đông nhiều
khả năng sẽ quay
lưng lại với ban
nhạc nếu phải
chịu chỉ một giây
yên lặng, anh ta
chắc chắn đã nhận

thấy đám đông
đang rộ lên vì anh
ta hướng về phía
họ mà hét, “Chúng
ta sẽ chơi quái gì
tiếp theo nhỉ?” và
một đám punk thô
dân da đỏ đứng
hàng đầu gào lên,
“Chơi cái khỉ gì

cũng được!” Cái
đám punk ấy thậm
chí còn chưa nói
hết câu thì Evans
E. đã vừa gào lên
MỘT-HAI-BA-
BỐN vừa đập
trống ầm ầm, và
trong một khoảnh
khắc lâng lâng ảo

giác, Owen O.
bồng gào lên hát
ché lại một bài
thánh ca thành
“I’m Living on
God’s LSD⁽⁹⁾”
(Tôi sống nhờ vào
LSD của Chúa).
Trong giây lát tôi
đã quên đi cảm

giác cảm ghét vì
cơ thể tôi phải lắc
lư theo thứ âm
thanh chen ngang
thần thánh này.

Trong vòng phút
đầu tiên của bài
hát hai phút ấy, tôi
quên đi cảm giác
cảm ghét vì tôi đã

quên mình vào
Owen O. và Evan
E. và Lars L. vì
họ là những vị
Chúa trong kinh
Phúc Âm và tất cả
mọi người ở đây
đều biết điều đó,
đều cảm nhận
được điều đó, đều

cùng chia sẻ điều
đó.

Nhưng rồi tôi
nhìn thấy những
nắm đấm hươ lên
khắp xung quanh,
nghe tiếng hò reo,
thấy một người
sống được những
cánh tay giương

lên trong đám
đông chuyền
quanh, và ngay cả
trong ánh sáng mờ
nhạt này tôi cũng
không thể làm
được những màu
sắc bộ hung trên
người con ong
chúa ấy. Tris là

người đang được
đám đông công
kênh, chuyển về
phía trước sân
khấu và tràn trề hy
vọng được chọn
đưa ra hậu đài.

Thế là tôi lại
quay lại với cảm
giác căm ghét.

Tôi rẽ đám
đông đi như cái
lão Moses đó, tôi
thực sự nghĩ thế
đấy, tôi giống như
một vị tướng năm
sao, Tổng tư lệnh
Con Khốn Bực
Tức trên xe tăng
chiến đấu riêng,

rít lên phóng qua
sa mạc và không
ai nên kém khôn
ngoan đến mức
ngáng đường. Chỉ
trong vài giây tôi
đã ở giữa đám
đông và khi đến
lượt tôi đẩy Tris
về phía sân khấu,

thay vì ngã tay
ra nâng chân cô
ta, tôi tóm lấy nó
khiến cô ta ngã ra
sàn nhưng đám
đông cũng chẳng
thèm quan tâm, họ
đã chuyển sang
công kênh người
khác, Lars L. chỉ

tay vào nạn nhân
mới và gặt đầu
ĐÚNG tới đám
bảo vệ.

Tris đứng dậy,
rồi giơ tay lên xoa
đầu. “ĐAU QUÁ
ĐI MẮT!” cô ta
gào lên với tôi và
nếu cô ta cũng rít

lên “ỒI!” như
Nick, tôi sẽ còn
ghét cô ta hơn
nữa. Tôi giật lấy
cái tay đang xoa
đầu của cô ta và
dẫn cô ta qua đám
đông, giờ tôi trở
thành lính
Stormtrooper

đang bắt con tin.
Tôi chẳng buồn
nói “chào” với
Dev và Hunter,
hai kẻ chỉ nhìn
chúng tôi đi từ
khóe mắt he hé
giữa nụ hôn kiểu
Pháp của họ.

Khi chúng tôi

đã ra ngoài và tôi
lại có thể thở bình
thường, có thể
cảm nhận được
cái lạnh của
không khí buổi
sáng đầu xuân, tôi
bớt thấy căm ghét
nhưng càng mệt
hơn. Giờ chỉ có

tôi và Tris ngoài
này, cùng những
kẻ hút hít và chích
choác đứng tựa
cạnh bức tường
gần đây, không
gian khá yên tĩnh
ngoại trừ tiếng ghi
ta của Lars âm âm
xuyên bức tường

và tiếng còi taxi
trên phố. Cuối
cùng tôi cũng đã
có thể nghe thấy
tiếng của chính
mình, và tôi nói,
“Tại sao?” với
Tris, nhưng thực
ra là tôi đang quát
lên “TẠI SAO?”

vì tai tôi vẫn chưa
thích nghi ngay
với tiếng động có
tần số đề xi ben
thấp. Nhưng ngay
lập tức nhịp tim
tôi tăng tốc, chậm
dần, thoải mái
dần, thoát khỏi sự
ngột ngạt của câu

lạc bộ đó, những
tiếng ồn đó, quá
nhiều người trong
đó, những người
chắc chắn biết sự
xấu hổ và hối hận
của tôi.

Cô ta là lý do
tôi không thể tiến
thẳng tới với

Nick, và tôi muốn
biết tại sao.

Tris tựa vào
bức tường gần đó
và dụi mắt. “Tôi
mệt chết được,”
cô ta nói. “Mà
cậu không phải
gào lên thế.”
Caroline nói

đúng, cô ta thực
sự thích mặc đồ
giả da vì chẳng
đời nào Tris lại đi
làm hồng đồ da
thật bằng cách tựa
mông vào tường
mà tụt người ngồi
phịch xuống đất
cả. Tris dựa vào

tòa nhà, xoa gối,
mặt vùi vào đầu
gối.

Tôi ngồi
xuống bên cạnh cô
ta. Tôi hỏi cô ta
lần nữa, “Tại
sao?” và cô ta
nói, “Nick à?” và
tôi đáp, “Ừ.”

Cô ta trông cứ
như sắp ngủ đến
nơi. Mắt hấp háy,
giờ khi thoát khỏi
giới hạn câu lạc
bộ, trông cô ta
gần như đáng yêu.
Cô ta là thế đấy.
Cô ta sẽ đưa bạn
đến phần tính

cách khó chịu nhất
của mình, rồi làm
một cú lội ngược
dòng ngoạn mục
vào phút thứ chín
mười để trở thành
một sự hiện diện
khá là dễ chịu.

Caroline và
tôi quen cô ta từ

hồi tham gia nhóm
Hương đạo nữ,
nhưng cô ta chưa
bao giờ là cái gai
siêu nhức cho tới
tận thời trung học,
sau khi cả những
tín đồ Giáo Hữu
cũng không thể
chịu nổi Caroline

và tôi đã theo
Caroline chuyển
từ trường Friends
Country Day tới
Sacred Heart để
học năm thứ nhất
và thứ hai trung
học phổ thông.
Tris đã nghĩ việc
chúng tôi xuất

hiện tại trường cô
ta là sự xuất hiện
của những người
cùng sở thích tính
tình với cô ta, và
cô cứ lẽo đẽo
theo chúng tôi
khắp nơi như một
con cún con,
muốn được hòa

vào thế giới âm
nhạc Manhattan
của chúng tôi. Cô
ta thậm chí không
hiểu được rằng tôi
và Caroline luôn
là Nhóm hai
người, luôn
ng nghiêm ngặt như
thế. Tris nghĩ cô

ta là người trong
nhóm vì cô thích
cùng loại nhạc và
chẳng ai ở trường
chịu dây với cô
ta, một đứa cũng
lập dị như tôi và
Caroline. Chúng
tôi thỉnh thoảng
cũng chấp nhận

một nửa cô ta;
radar cảm thụ âm
nhạc của cô ta quả
cũng khá tử tế, dù
nhiều lúc hay tự
biến mình thành
con ngốc - nhảy
như con điên, hát
theo sai nhạc - bất
cứ khi nào chúng

tôi dẫn cô ta tới
một câu lạc bộ âm
nhạc nào đó.
Nhưng nếu gặp
Tris một mình
trong quán
Starbucks nào đó,
cô ta sẽ rất bình
thường, ít nhất
cũng chịu được -

cô ta không cười
quá to, không quá
cố tỏ ra sành điệu.
Cô ta còn là vị
cứu tinh của tôi
với cái que thử
thai âm tính.

Tôi muốn -
nhưng tôi không
thể - ghét cô ta

được.

Cô ta hé một
mắt nhìn tôi. “Cậu
hẹn hò với cậu ta
hay thế nào đó à?
Cậu thích cậu ta
không?”

“Có,” tôi nói,
vì tôi không muốn
nói dối, và rồi,

“Cũng không
hẳn,” tôi sửa lại,
cũng vì tôi không
muốn nói dối, rồi
cuối cùng là,
“Không,” vì tôi
không muốn nói
dối. Nick là - đã
là - cái thứ này,
cái người này, tôi

ngẫu nhiên phát
hiện rồi nhận ra
rằng tôi muốn - và
khi tôi đã thử, tôi
khao khát được có
- nhưng tôi biết
tôi phải chấp nhận
thất bại vì cả cái
đêm này hoàn
toàn chỉ là một

việc ngẫu nhiên,
rõ ràng là thế.

Tim tôi đau theo
đúng nghĩa đen
luôn, cái thứ đó
không phải là giả
vờ; nó tự nhiên
đau trong một
khoảng dịch
chuyển thời gian

ngăn ngủ những
khao khát, mong
đợi và tin tưởng,
nhưng rồi chẳng
có được. Tôi
đang đùa với ai
chứ. Thứ tuyệt
nhất về Nick là
những thứ cậu ta
chẳng biết rằng

tôi biết cậu ta có -
những lời nhạc,
danh sách các bài
hát, sự chung thủy
- và tất cả những
thứ ấy, đều hiến
dâng cho Tris.

“Cậu có kể
với cậu ta về tôi
không?” cô ta hỏi.

Vì ở trường, trong
căng tin, giữa tất
cả những cô gái
dễ thương theo
Công giáo xếp
hàng như những
quân cờ domino
tẻ nhạt bên mấy
cái bàn, tôi,
Caroline và Tris,

với khuyên, và áo
đồng phục lập dị
siêu bó sát màu
Gothic của C và T
(tôi thì không),
Tris ngồi khoác
lác về tất cả
những cậu con trai
cô ta từng hẹn hò,
những câu lạc bộ

cô ta đến, những
khoản sau sân
khấu, vì cô ta
muốn gây ấn
tượng với
Caroline. Nhưng
khi chỉ có hai
chúng tôi trong
lớp, Tris sẽ cho
tôi xem những bản

nhạc Nick làm
cho cô ta, những
bài hát cậu viết
cho cô ta, bài luận
nhập học trường
FIT cậu giúp cô ta
viết.

“Không, tôi
không nói gì với
cậu ta hết,” tôi

nói. Tôi thấy nhẹ
cả người vì mình
đã không nói. Tôi
không muốn là cô
gái cố tìm hiểu
cậu ta, còn tất cả
những gì cậu ta
biết về tôi là tôi
có biết về Tris.
“Sao cậu lại làm

thế?” Tôi không
biết mình muốn có
câu trả lời cho
câu hỏi sao nào -
sao cô lại lừa dối
cậu ta, hay sao cô
lại để cậu ta đi.

“Tôi dối,”
Tris nói, và tôi
phải đồng ý, “tôi

cũng thế.” Cô ta
đứng dậy, tôi nắm
cái tay cô chìa ra
để kéo tôi lên, và
tôi không còn nghĩ
đây là về việc bắt
tay giữa các tù
nhân nữa.

Chúng tôi đi
bộ tới cửa hàng

tạp hóa Hàn Quốc
24/24 phía bên
kia đường, và như
một bản năng tự
nhiên cả hai
chúng tôi cùng đi
thẳng tới khu bán
bánh quy và cô ta
mở một gói Chips
Ahoy còn tôi mở

một gói Oreo rồi
cùng nhai nhóp
nhép ở giữa lối
đi, và người chủ
đứng ở quầy thu
ngân nói gì đó đại
loại, “Các cô phải
trả tiền đây!” và
Tris và tôi cùng
nói kiêu như,

“BIẾT RỒI!”

Cô ta tựa đầu
vào một giá bày
bánh Fig Newtons
và nói, “Chuyện
là thế này. Tôi
gặp Nick. Và tôi
muốn có cậu ta và
tôi đã có cậu ta
nhưng cậu ta

không muốn từ bỏ,
và cậu là một
người tuyệt quá
thể, tôi không thể
bỏ cậu, dù đã có
thêm những anh
chàng khác đi
chăng nữa.” Cô ta
cho ngón cái vào
miệng, cạy một

mẫu sô cô la dính
giữa kẽ răng.

“Nhưng rồi mọi
chuyện tiến đến
mức cậu chọn
trường đại học vì
tôi, vì nghĩ là
chúng tôi có
tương lai, tôi
muốn nói là cậu ta

sẵn sàng bỏ hết tất
cả những trường
tốt khác, chịu học
ở Rutgers chỉ để
được gần tôi, và
tôi nghĩ thế này,
việc này không
thể xảy ra được,
cậu ta không được
làm thế. Cậu ta đã

nói ‘Anh yêu em,’
và, cậu biết đấy,
tôi đơn giản là
không có cái cảm
giác như thế. Tôi
biết nói ra câu đó
mà không được
người kia đáp lại
thì hẳn rất khổ, và
tôi nghĩ đã đến

lúc phải giải
phóng cho cậu ta,
để cậu ta có thể
tìm một người
khác, một người
có thể nói lại cái
câu đó cho cậu ta,
vì một người nào
đó nên nói thế với
cậu ta. Tôi nghĩ

sau này cậu ta sẽ
còn đau đớn hơn
nếu tôi cứ để cậu
ta tin rằng cậu ta
có thứ cậu ta
không có, thế là
tôi đã chọn cái
cách tàn nhẫn đó.
Tôi không đáp lại
‘Em yêu anh’ với

cậu ta, mà tôi nói
là ‘Hết rồi.’ Tôi
mười tám tuổi,
sắp chuyển lên
thành phố để học
tiếp, bắt đầu cuộc
đời của mình. Tôi
muốn có chút vui
vẻ. Tôi không
muốn bó buộc và

‘Em yêu anh.’ ”

Cô ta ngừng
lại để ực thêm
một miếng Chips
Ahoy nữa. Khi đã
nuốt trôi nó, cô
nói, “Tôi suy nghĩ
có sâu xa quá hay
đại loại thế
không?”

Nietzsche Tris
khôn có lẽ cũng
có lý. Tal đã nói
với tôi là anh ta
yêu tôi, và nói đi
nói lại như thế,
nhưng người ta
không nói điều ấy
với một ai đó rồi
nói với người đó

rằng người đó
chưa đủ kinh
nghiệm giường
chiếu và nên đọc
một cuốn sách hay
cái gì đó để học
thêm đi, hay
người đó nên thử
bôi son màu đỏ
đậm và mặc váy

thật bó đẽ trông
nóng bỏng như
bạn thân nhất của
họ một lần xem
sao. Nếu Tal
không dối tôi khi
anh ta nói rằng
anh ta yêu tôi, có
lẽ tôi đã không
thành người chẳng

có tương lai như
giờ đây, một con
ngổ quá gà đến
nổi tự cho phép
bản thân tin vào
một giấc mơ hão
huyền từ một vị
thánh hão huyền.
Tôi cũng chẳng
chắc tôi đã bao

giờ thực sự thích
Tal nữa, nói gì
đến yêu anh ta, và
tiện đây, Tal, tôi
tin là người
Palestine nên có
chính phủ của
riêng mình.

Đúng một lần
trong đời, tôi

chẳng nói được
gì. Tôi vừa ăn cái
bánh Oreo thứ
mười ba liên tiếp
trong vòng chưa
tới năm phút. Khi
mồm nói lại
được, tôi nhìn vào
cái gương chống
trộm treo sau lưng

Tris và trước mặt
tôi và biết tôi
đang nói với cái
miệng đen kịt vì
bánh Oreó. “Cậu
phải nói cho cậu
ta biết lý do, Tris.
Cậu ta cần được
biết. Phải biết lý
do thực sự thì cậu

ta mới thôi suy
sụp thế này.”

Thế là Nick sẽ
không phải trải
qua chương trình
hồi sức của tôi
nữa rồi. Không
sao. Cậu sẽ kiếm
được một cô nào
đó, cô ta dành cho

cậu, trở thành một
cậu bạn trai tuyệt
vời vào một ngày
nào đó. Cậu sẽ là
tình yêu cả đời
của một cô gái
may mắn nào đó,
và có lẽ sau khi
tôi đã ngủ được
một chút sau cái

đêm hoành tráng
này, tôi sẽ vui với
niềm vui của cậu
và cái tương lai
cậu muốn nắm lấy,
một khi Tris đã
thực sự giải
phóng cho cậu.
Thế là tôi sẽ
chẳng là phần nào

trong đời cậu cả
trừ một dấu chú
thích “đã từng hẹn
hò”. Vậy là tôi sẽ
có cả một cuộc
đời cô đơn đang
chờ đón phía
trước. Thế cũng
ổn luôn. Có rất
nhiều nghề dành

cho những cô gái
lãnh cảm. Tôi có
thể cống hiến đời
mình cho những
việc làm có ý
nghĩa. Tôi sẽ trở
thành một nhà
nhân đạo của Liên
Hợp Quốc (này,
Tal, tôi cũng rất

tin vào Liên Hợp
Quốc đấy nhé, đồ
đáng ghét). Tôi đã
có hai năm theo
học trường Công
giáo. Tôi có thể
làm một bà xơ dù
tôi chẳng phải tín
đồ gì. Tôi sẽ học
cách giả vờ có

đức tin như Nick
vừa vờ vịt với
tôi. Tôi sẽ coi sóc
kinh Phúc Âm của
đam mê, lòng tốt
và khoái lạc, luôn
luôn dùng bao cao
su, từ những quốc
gia bị nạn đói
hoành hành cho

tới những vùng
chiến sự chết
chóc. Có lẽ tôi sẽ
thành một bà xơ
đi hôn những bà
xơ khác - ôi, tôi
có thể tìm Becca
Weiner hồi ở trại
mùa hè và hỏi
xem liệu cô ta có

muôn làm cùng
hay không - nhưng
tôi biết là vài
trăm năm tới đây
khi vị giáo hoàng
thời hậu tận thế
quyết định có nên
phong thánh cho
tôi hay không, bà/
ông ta sẽ nhìn

những hành động
bốc đồng đó theo
cách khác và nghĩ
bụng, Ôi, hồi đó
Thánh Norah đang
tuyệt vọng thôi mà
- chuyện đó xảy ra
với tất cả chúng
ta. Thế rồi tôi sẽ
bay lơ lửng trên

cái không gian
thiên đường-địa
ngục của mình, có
lẽ khá gần với
Vòng Bắc Cực ở
nhà tôi, biết rằng
mình trở thành nữ
thánh được đều là
nhờ cái đêm này.
Thế nên tôi phải

cám ơn Nick, chứ
không nên ghét
cậu.

“Cậu đang
mặc áo jacket của
cậu ta,” Tris nói.

“Cậu ta chưa bao
giờ để tôi mặc áo
jacket của cậu ta.”

Toàn bộ những

hành động của
Tris đã gây ra cho
tôi cái đêm thiên
đường lai địa
ngục này, nên tôi
cũng chẳng phiền
gì cái việc để cô
ta trả tiền bánh
Oreo cho tôi cả.
Tôi mặc kệ cô ta

tại quây thanh
toán, lục tìm ví.
Tôi đã sẵn sàng
về nhà. Tôi đã sẵn
sàng về ngủ trên
cái giường của
chính mình, để
thức dậy vào buổi
sáng hôm sau và
soạn ra một bản

kế hoạch cuộc
đời, và có lẽ sẽ
nói chuyện với ba
mẹ về việc cả nhà
chúng tôi nên
khuyên Caroline
đi kiếm sự giúp
đỡ đâu đó đi vì
nếu đã tới nước ai
cũng thấy giao du

với Tris dễ chịu
và ít đáng sợ hơn
với Caroline thì
hiển nhiên ở đây
có một vấn đề rất
lớn cần được giải
quyết.

Tôi tiến thẳng
ra chỗ cửa, nhưng
vẫn kịp chưa vài

câu thông thái
kiểu nữ thánh với
Tris, “Lần sau
nhớ cẩn thận hơn
đấy, mẹ trẻ,” tôi
nói với cô ta.

Cô ta chẳng
thèm ngẩng lên
khỏi cái ví đang
lộn tung hết cả lên

của mình, cô ta
chỉ chĩa cái ngón
giữa có móng sơn
đen-vàng-pha-
màu-thạch-anh-
đúng-kiểu-con-
gái-vùng-Jersey
về phía tôi.

“Được thôi, mẹ
trẻ,” cô ta gọi với

theo.

Tôi có đủ tiền
để đi taxi thẳng về
nhà và mọi tài xế
có thể biến ngay
nếu định lên lớp
tôi về chuyện
cước taxi tới
Jersey. Tôi nhìn
ra ngoài phố để

tìm xe nhưng thay
vì thế lại thấy
Nick, tựa vào một
cột điện thoại
ngoài cửa hàng.

Tôi không
định ghét nữa đâu,
hay xấu hổ, hay
hối hận nữa. Tôi
quá mệt mỏi để

làm mấy thứ ấy
rồi, quá kiệt quệ
và cũng quá được
hồi sinh.

Tôi đi về phía
cậu, làm dấu
thánh từ trán
xuống ngực rồi
sang hai bên tim
cậu, Nhân danh

Cha, Con, và
Thánh Thần
Norah. Rồi tôi
vuốt cái má ấy
của Nick lần cuối
cùng, vì tôi muốn
được chạm vào
cậu lần cuối, tôi
xứng đáng được
thế. Tôi nói với

cậu, “Cậu được tự do.”

Tôi bỏ đi, cho ngón út và ngón trỏ vào miệng để huýt sáo gọi taxi, hoàn toàn cô đơn trong lúc tảng sáng, lọt thỏm giữa Lower

Manhattan rộng
lớn xấu xa, nhưng
được bảo vệ bởi
tám mạng thần
thánh của
Salvatore trên hai
vai.

Tôi vẫn đang
giữ cái áo jacket
của Nick.

11. Nick

Cô thật đáng
ghét.

Cô thật đáng
ghét vì đã chui
vào cái xe taxi
đó. Cô thật đáng
ghét vì đã làm đầu

tôi loạn lên. Cô
thật đáng ghét vì
chẳng biết mình
muốn cái gì. Cô
thật đáng ghét vì
đã lôi tôi vào. Cô
thật đáng ghét vì
là một người hôn
quá giỏi. Cô thật
đáng ghét vì đã

phá hoại buổi
diễn ban nhạc ưa
thích của tôi. Cô
thật đáng ghét vì
gần như chẳng nói
gì với tôi khi bỏ
đi. Cô thật đáng
ghét vì không chịu
vẫy tay chào. Cô
thật đáng ghét vì

đã làm tôi hy
vọng. Cô thật
đáng ghét vì đã
làm hy vọng của
tôi trở thành vô
vọng. Cô thật
đáng ghét vì đã bỏ
đi cùng với cái áo
jacket đáng ghét
của tôi.

Tôi thật đáng
ghét.

Tôi thật đáng
ghét vì cứ luôn bị
rơi vào những tình
huống kiểu này.
Tôi thật đáng ghét
vì cứ hay quan
tâm. Tôi thật đáng
ghét vì không biết

nói ra những lời
có thể làm cô ở
lại. Tôi thật đáng
ghét vì đã *không*
biết tôi muốn gì.
Tôi thật đáng ghét
vì đã vẫy tay
chào. Tôi thật
đáng ghét vì đã
không hôn lại cô

ngay lập tức. Tôi
thật đáng ghét vì
đã đẩy lên hy
vọng. Tôi thật
đáng ghét vì đã
không có nhiều hy
vọng mang tính
thực tế hơn. Tôi
thật đáng ghét vì
đã đưa cho cô cái

áo jacket đáng
ghét của tôi.

Ghét.

Giá như tôi đã
không ở thêm hai
phút trong cái
phòng thay đồ ấy,
nhìn chăm chăm
vào gương, như
thể mặt tôi sẽ đột

nhiên nói cho tôi
hay những câu trả
lời mà đầu óc tôi
không có. Giá như
tôi đã có thể đâm
xuyên qua đám
đông thay vì bị
kẹt trong cái mê
cung người hỗn
độn đó. Giá như

tôi đã thấy cô
trong cái cửa hàng
tạp hóa đó trước
khi cô đi ra chỗ
cửa. Giá như tôi
đã nói gì đó khi
thấy cô tới. Giá
như tôi có thể làm
được bất cứ điều
gì trong cái đồng

giá như này - liệu
tôi có thể ngăn cái
kết thúc hồng bét
không thể tránh
khỏi này, cái cú
đắm toàn lực khôn
kiếp này không?
Niềm kiêu hãnh
của tôi đã đóng
sập cửa cơ hội

của tôi lại, sự đau
đớn trong tôi đã
đóng sập tinh thần
tôi xuống, và
chúng cùng nhau
đè lên hy vọng
của tôi và để cô
đi mất.

Quay lại câu
lạc bộ một mình

đồng nghĩa với
thất bại. Đứng
ngoài nhìn theo
ánh đèn đỏ cuối
xe taxi của cô
đồng nghĩa với
thất bại. Về nhà
rồi nằm lăn ra
đồng nghĩa với
thất bại. Ngồi

ngay xuống vỉa hè
và nhìn chăm
chăm vào lề
đường đồng nghĩa
với thất bại -
nhưng đó là thất
bại gần tôi nhất
nên thế là tôi ngồi
xuống và bắt đầu
dõi theo mép vỉa

hè. Tôi cúi rạp
người xuống
ngang tầm bàn
chân, cái nơi
chính xác là dành
cho tôi. Chân
ngang miệng, bị
người khác đạp
lên, đá tôi đá tôi
đá tôi. Đây là phố

Ludlow nên
những đôi giày đi
ngang qua tôi đều
mang phong cách
nửa bụi phủ nửa
gợi tình. Những
đôi giày thể thao
màu chói, giày
cao gót lên
khên, bớt gót

nhọn cho cả đàn
ông lẫn phụ nữ.
Nếu có cây ghi ta
của mình ở đây,
tôi có thể kiếm
chút tiền lẻ.
Nhưng thay vào
đó tất cả những gì
tôi hiện có là
những bài hát

vang lên loạn xạ
trong đầu. Tất cả
đều buồn. Tất cả
đều đầy cay đắng.
Và đó là tất cả
những gì tôi có.

Tôi đã không
để cô đi. Cô tự đi.
Đó không phải là
lỗi của tôi.

Cô tự làm thế.

Cô có thể
không làm thế mà.

Cái thứ cảm
giác này mới quen
thuộc làm sao.

Sao chúng ta
cứ phải bận tâm
làm gì chứ? Sao

chúng ta cứ dễ
dàng để bản thân
phải chịu những
tổn thương như
thế cơ chứ? Đó có
phải vì cô độc?
Đó có phải vì sợ
hãi không? Hay
chỉ để trải nghiệm
những giây phút

lâng lâng khi
được thuộc về
một người khác?
Norah, cậu có
biết nó đơn giản
chỉ là cái cách
cậu kéo tôi khỏi
sàn nhảy không?
Cậu chẳng cần
phải hôn tôi để

đưa tôi đến đó.
Và giờ tôi đã biết
thế. Và giờ tôi có
thể nói thế. Và giờ
cậu đã đi mất.

Việc này là lỗi
của tôi à?

Việc này thật
đáng ghét.

Cái sự bắn
khoăn này thật
đáng ghét. Cái
việc cứ cố mãi cố
mãi này thật đáng
ghét. Cái ý tưởng
hai người có thể
trở thành một đôi
lý tưởng này thật
đáng ghét. Sự vô

dụng này thật đáng
ghét. Việc trông
chờ một điều gì
đó xảy ra khi có
lẽ nó chẳng bao
giờ xảy ra thật
đáng ghét.

“Ôi, Nick - cô
ta đã làm gì anh
vậy?”

Báo Hồng -
giày hở mũi hồng.
Tôi ngược nhìn
lên, và mới hay
ho làm sao. Vì tôi
thề người đang
đứng trước mặt
tôi đây là Tris,
nhìn đây tôi đây
vẻ cảm thông.

Giống như ở trên
một chương trình
truyền hình khi
người mẹ đã chết
thỉnh thoảng lại
hiện về để nói
chuyện. Một
chuyện không thể,
nhưng vẫn xảy ra
đúng lúc bạn

mong chờ bà ấy
nhất.

“Tris,” tôi nói,
vì tôi chẳng nghĩ
ra từ nào khác để
nói cả.

Cô lắc đầu,
phủi phủi một chỗ
trên vĩa hè rồi
ngồi xuống cạnh

tôi.

“Norah đâu
rồi?” cô hỏi.

Tôi nhún vai.
“Có lẽ được ba
phần tư quãng
đường qua đường
hầm Lincoln rồi.”

“Cô ta chẳng

bao giờ làm gì ra
hồn,” Tris nói, lôi
một điều thuốc lá
ra, rồi giơ cái bật
lửa về phía tôi để
tôi châm. “Chẳng
bao giờ. Đặt cô ta
vào một chỗ rồi
cô ta sẽ không
chịu thừa nhận

rằng chỗ đó có
tồn tại. Có một
lần bọn em rủ
nhau đi bơi trần.
Chẳng phải vấn
đề lớn gì. Nhà ai
chả có bể bơi. Ai
chả biết việc đó
là thế nào. Nhưng
em có thể nói

ngay rằng Norah
sẽ không đời nào
chịu làm thế. Cái
gã cô ta thích -
trời ạ, hình như
hồi đó là Andy
Biggs thì phải -
ừm, cậu ta sẽ đến
đó. Và cô không
muốn gặp cậu ta

trong tình trạng
như thế. Nhưng cô
ta có phản đối
không? Không. Cô
ta có tranh cãi
không? Không. Cô
ta vẫn đi cùng với
bọn em, làm DJ
một hồi, và khi
đến lúc bọn em

cởi đồ và nhảy
xuống nước thì cô
ta biến mất. Đi bộ
hai dặm về nhà
mà không thèm
nói một lời nào.
Hôm sau, cô ta
còn chẳng thèm
giả bộ ốm đau hay
thế nào nữa. Thậm

chí chẳng buồn
giải thích nữa.”

Cô chưa bao
giờ nói nhiều từ
như thế này với
tôi trong vòng bốn
tuần qua - không,
lâu hơn thế ấy
chứ. Vì càng về
cuối thì từ ngữ

càng bay biên hết.
Trừ những tù phải
chờ cho tới hết
đêm mới được
thốt ra.

Tôi không biết
mình có thể chạm
vào cô được
không nữa. Tôi
muốn nói là, với

tay ra độ vài phân
nữa và để tay tôi
chạm vào cánh tay
cô. Để lại xem
cảm giác thế nào.
Để thử xem nó có
giống trong quá
khứ không, hay
giờ đã mang một
cảm giác khác.

“Đừng,” cô
nói, “đừng có mơ
mộng hảo huyền
gì về em nữa,
Nick. Vì nếu anh
làm thế, em sẽ
biến khỏi chỗ này
còn nhanh hơn
Norah đây. Hiểu
rồi chứ?”

Tôi gặt đầu.
Cố không nhìn
vào làn da của cô.

“Tốt.” Tris
nhả một làn khói
thuốc. “Em không
muốn nói về
chuyện của chúng
ta.”

Em đã bao

*giờ muốn nói
đâu, tôi nghĩ.*

Khi ai đó chia
tay với bạn, vẻ
đẹp của họ - thứ
bạn đã từng rất
thỏa mãn khi
được sở hữu - đột
nhiên trở nên thật
chẳng công bằng

chút nào. Với Tris
bây giờ cũng vậy.
Cô thậm chí còn
xếp cho mình vào
góc dưới ngọn
đèn đường để
bóng đổ xuống
đúng chỗ. Nó như
một lời khiển
trách.

Chúng tôi ngồi
trong yên lặng
được độ một giây.
Cô rít một hơi.
Trông cô như
trong xi nê còn tôi
chẳng khác gì
nhân vật hài kịch
truyền hình. Sự
yên lặng chẳng

làm phiền gì cô,
nhưng nó làm tôi
phát khùng. Thế là
tôi làm cái việc
tôi vẫn luôn thề sẽ
không bao giờ
làm và rồi luôn
thấy mình kiêu gì
cũng làm: Tôi
ném “Anh nhớ

em” vào cái
khoảng lặng ấy.
Thậm chí cả tôi
cũng thấy những
lời ấy nghe thật
trống rỗng. Như
thể tôi đã không
nói cho đúng
người cần nghe.

“Đừng lại bắt

đầu thế nữa.” Tris nói, nhưng không hề day đả như tôi dự tính. “Câu đó chẳng chứng tỏ điều gì trừ việc em không cảm thấy như thế.” Cô lại rít thuốc, dỏng một tai về phía

câu lạc bộ. “Tôi nay họ khủng thật nhỉ? Em đã nghĩ thành công lớn quá sẽ hủy hoại họ, nhưng có lẽ em đã lầm. Lẽ ra em nên ngủ với Owen O. khi có cơ hội. Rồi em sẽ

để anh ta thoải
mái với bất cứ
ngôi sao nhĩ nào
đến với anh ta
trước. Chỉ mong
họ đừng có đặt tên
con gái mình theo
tên một loại quả
ngớ ngẩn nào đó.”

“April,” tôi

nói.

“Cái gì?”

“April. Em
từng bảo muốn đặt
tên cho con gái
của chúng ta là
April.”

Tris bắn cho
tôi một cái nhìn tò

mò. “Em đã nói
thế à? Không biết
nên thấy việc anh
nhớ được cả
chuyện đó là ngọt
ngào hay thật đáng
sợ đây.”

Tôi đã tìm
được đủ can đảm
để hỏi, “Không

phải là với em thì
ngọt ngào luôn
đồng nghĩa với
đáng sợ sao?”

Cô nhếch mép
cười trước phân
tích đầy của tôi và
gật đầu. “Có lẽ
vậy. Xin lỗi.”

“Xin lỗi gì?”

“Ừ. Xin lỗi.”

Cô lại kéo
thêm tro thuốc về
phía mình, không
nhìn vào tôi mà
vào những cô cậu
punk đang đi
ngang qua phố.

“Tris, anh...”

“Anh có thích
cô ta không?”

“Cái gì cơ?”

“Norah. Anh
có thích cô ta
không?”

“Em có thể
thích một người
làm em phát

khùng được
không?”

“Mọi lúc
luôn.”

“Anh có làm
em phát khùng
không?”

Nó thực sự chỉ
là một câu hỏi,

nhưng lần này
Tris bức mình
thực sự, vậy điều
thuốc về phía tôi
làm tàn thuốc
vương vãi hết lên
áo tôi.

“Im đi, được
không?” cô nói.
“Đủ rồi. ĐỦ RỒI.

Đúng, anh làm tôi
phát khùng. Vì
không những
không thể buông
tay, anh thậm chí
còn không nhận ra
rằng thứ mình
đang cố níu kéo
thậm chí còn
không tồn tại

*nữa. Anh nghĩ tôi
đã làm tổn thương
anh?Ồ, tôi còn có
thể làm tổn
thương anh nhiều
hơn nữa kia.”*

“Bằng cách
nào?” tôi hỏi.

“Bằng việc
nói sự thật, Nick

a. Tôi đã nghĩ anh
có thể nhận ra.

Tôi đã nghĩ anh
có thể hiểu được.

Tôi hoàn toàn
chẳng hề hay biết
là anh có thể làm
bản thân trở nên
mù quáng đến thế.
Và phải, tôi hoàn

toàn có thể bước
ngay ra và nói thật
to những lời đó
lên. Nhưng anh dễ
bị tổn thương đến
nỗi tôi không bao
giờ có thể làm
được việc đó. Và
rồi rốt cuộc tôi
vẫn làm anh đau.

Nhưng trời ạ,
Nick - anh cần bị
đau. Anh cần bị
sự thật đá vào
người.”

“Giống bị dao
đâm hơn là bị đá
đấy,” tôi nói với
cô, chỉ để cô biết
thế thôi.

“Với tôi thì là
đá,” Tris trả lời.
“Nhưng thế nào
cũng được.
Chuyện của chúng
ta đã xong rồi.
Nhưng chuyện của
anh với Norah thì
chưa. Để tôi cho
anh vài lời khuyên

miễn phí nhé. Cô
ta thực sự là một
vận động viên
chạy đầy - cô ta
sẽ chạy biến đi
mọi lúc mọi nơi
mà không thèm
nói một lời nào
đâu. Nhưng vẫn
đề nằm ở đây -

anh không phải là
một người thích
chạy. Và tận sâu
tâm hồn, tôi nghĩ
Norah cũng không
muốn chạy đâu.
Chỉ đơn giản là
cô ta nghĩ cô ta
phải làm thế thôi.
Một phần có lẽ là

vì cô ta là một
con bé học giỏi
đáng ghét không
có lấy một chút
cảm nhận về thời
trang. Và một
phần là vì cô ta là
một con người
đáng ghét.”

Cô nói đúng,

và nghe cô nói
cũng giống như
đang nghe khiến
trách vậy. *Sao
chúng tôi lại
không có được
những cuộc hội
thoại như thế này
khi chúng tôi còn
bên nhau? Và rồi*

tôi nhận ra việc
mình đã làm - tôi
đã biến khi chúng
tôi còn bên nhau
thành một cái nơi
biệt lập, xa cách.
Tôi vẫn cảm thấy
bị tổn thương,
nhưng tôi đã ít có
cái cảm giác

muôn dập tắt nó
đi hơn.

“Tôi xong mọi
chuyện với anh tối
nay rồi,” Tris nói,
đứng dậy. “Tìm
cái người chết tiết
ấy và cùng nhau
có những đứa con
chết tiết đi. Đừng

có đặt tên chúng
theo tên các loại
quả hay các tháng.
Sáng tạo một chút
và cứ đặt tên
chúng sao cho
giống tên trẻ con
ấy.”

“Nhưng cô ấy
đi mất rồi,” tôi

nói.

Tris khịt mũi.
“Nick, Norah
chưa *đi mất*. Cô
ta hiển nhiên là
vẫn đang ở *một*
nơi nào đó. Tất
cả những việc anh
cần làm là tìm ra
nơi đó là nơi nào

thôi.”

“Có gợi ý gì không?” tôi hỏi.

“Không.” Tris trả lời, lại bước ra khỏi cuộc đời tôi một lần nữa.
“Anh phải tự làm thôi.”

Tôi để cô đi.
Tôi nhìn cô đi về
phía tiếng nhạc
âm âm dội ra từ
cánh cửa mở
toang của câu lạc
bộ.

Rồi tôi nhìn
lại về phía vỉa hè
và cố ngồi vạch

ra những khả
năng.

12. Norah

Tôi vẫn thấy
đói.

Tôi cũng vẫn
thấy mệt, và vẫn
hơi hơi thích thú
với cái tương lai
làm nữ thánh của

tôi nữa, hơi hơi
nhưng vẫn có. Tôi
gặm bánh. Cái
bánh Oreo ừ tôi
đang nhâm nhi
trong taxi đây, với
phần bánh ẩm thay
vì giòn, phần kem
trắng đã gần như
sền sệt - như một

cái bánh
sandwich kẹp
kem giữ ở nhiệt
độ phòng - ngon
tuyệt, nhưng còn
lâu mới giúp giảm
cơn đói này. Tôi
không biết tiếng
ròn rột đang đến
từ bụng tôi hay từ

miền phụ cận Bắc
Cực quanh đó,
những vùng mà
trước đó đã bị tan
chảy một cách
quái đản trước tác
dụng của hiệu ứng
nhà kính đến từ sự
gần gũi với Nick.

“Chúng ta có

định đi không
vậy?” người lái
xe taxi hỏi tôi.
Chúng tôi đã ngồi
qua năm lần đèn
đỏ ở ngã tư
Houston và West
Broadway trong
lúc chờ tôi quyết
xem định đi về

đâu. Người lái xe
cố chịu sự trù trừ
của tôi vì ông ta
hy vọng tôi sẽ
không làm theo
lời đe dọa rằng
một là muốn được
chở về Jersey và
hai là đệ đơn
khiếu nại nếu ông

ta còn dám nói
vài câu ngu ngốc
về chuyện chờ tôi
rời khỏi thành
phố.

“Thế về đâu,
thưa cô?”

TÔI BIẾT
THẾ QUÁI NÀO
ĐƯỢC!

Tôi chỉ có thể
có hai dòng suy
nghĩ có lý thế này.
(1) Tôi muốn ăn
thêm bánh Oreo ỉu
từ cái cửa hàng
tạp hóa Hàn Quốc
đó, và (2) tôi
không muốn vì
một tên ngốc ngớ

ngắn nào đó mà
tôi lại ngừng thích
Where's Fluffy.
Tôi cần phải xóa
cái ký ức về bài
hát của Fluffy mà
tôi ưa thích, cái
bản thánh ca tôn
vinh quyền của
người đồng tính

“Lesbian Lap
Dance”, xóa cái
việc nó là ký ức
cuối cùng của tôi
về ban nhạc ấy,
bài hát họ chơi
khi cô thần đồng
quyết định cầm
tay Nick để nhảy
điệu lap dance

của chính chúng
tôi. Tôi cần phải
quay lại cái câu
lạc bộ đáng ghét
ấy.

“Quay lại
Ludlow,” tôi nói
với người tài xế.

Tôi đã đi quá
xa với Nick, hay

vẫn chưa xa đủ?
Hay đơn giản chỉ
là vì tôi không
hấp dẫn? Tôi lẽ ra
không nên xóa
những cái thư rác
quảng cáo vitamin
giúp làm ngực
tròn và đầy đặn
hơn. Ngực tôi lớn

hơn Caroline và
Tris nhưng lại
phát triển theo
hướng không hợp
lý - quá cỡ và
chĩa sang hai bên
thay vì cao và gọn
gàng. Có lẽ đã
đến lúc tôi cần
tinh dậy và chấp

nhận cái sự thật
rằng tôi cần phải
có một cuộc phẫu
thuật thẩm mỹ.

Người lái xe
thở dài, lắc đầu,
rồi làm một cú
quay đầu xe trái
lượt qua bốn làn
đường từ nơi suốt

này giờ chúng tôi
đã ì ra bên vệ
đường. Ông ta vặn
to loa radio, có lẽ
để mong sẽ không
phải nghe tiếng tôi
nếu tôi tự nhiên
lại đổi ý định lần
nữa. Làm sao mà
một người từng

chơi ở vị trí dự bị
cho đội bóng đá
Kazakhstan lại trở
thành một người
lái taxi ca đêm
giữa Manhattan
và ngồi nghe đài
Z100 thay vì 1010
WINS (toàn tin
tức, toàn tin đáng

chán, lúc nào
cũng thế), việc tôi
đã luôn coi là một
quy luật bất di bất
dịch của nghệ
thuật bắt đài trên
các xe taxi, tôi
cũng không biết
nữa. Mỗi người
đều có một câu

chuyện riêng
mình.

Britney cổ lỗ
đang hát trên kênh
nhạc pop; cô ta
biết thế nào là
chất độc⁽¹⁰⁾. Nick
hắn phải nghĩ tôi
là chất độc, lao
vào cậu ta trong

phòng thay đồ ở
một buổi biểu
diễn của Fluffy.
Cậu còn chẳng cố
ngăn tôi lại khi tôi
rời căn phòng đó,
hay khi tôi rời cậu
để đi về phía cái
xe taxi. Cậu thậm
chí còn chẳng

thèm vẫy tay
chào.

Cái xe đang
phi xuống đường
Bowery, rú còi
khi tới gần cái cầu
lạc bộ nơi đầu tối
Nick đã hỏi xem
liệu tôi có muốn
làm bạn gái năm

phút của cậu
không, rồi làm tôi
thích cậu, rồi nhìn
thẳng vào tôi và
phát biểu cho tất
cả mọi người
nghe những từ kỳ
diệu ấy - “FUCK-
SHIT-COCK” -
những từ ngữ đê

tôi không còn sự
lựa chọn nào khác
là quán lấy cậu.
Tôi nhớ đã thấy
Lou Điên ở buổi
biểu diễn của
Where's Fluffy,
một lúc lâu sau
khi cái năm phút
kia hết hạn. Lou

sẽ chỉ rời khỏi
câu lạc bộ của
mình để cho ai đó
quản nếu như...

“DỪNG
LẠI!” Tôi gào lên
với người lái xe
để át tiếng nhạc
đi. Tôi đã tới nơi
tôi cần phải đến

rồi.

Người lái xe
đạp phanh mạnh
đến nỗi chỗ bánh
quy của tôi văng
đi - đúng thật ấy.
Cú giật mạnh làm
gói Oreo của tôi
rớt xuống sàn xe.
Cái xe dừng lại.

Vua áp phích
Kazakhstan quay
lại và gào lại với
tôi từ phía bên kia
tấm ngăn bằng
nhựa, “THẾ CÔ
MUỐN GÌ HẢ,
CÔ GÁI? CÔ
SAO VẬY?”

Tal đang ở bên

kia đường, xua
những người còn
sót lại trong câu
lạc bộ ra, đóng
cửa hàng của bác
mình lại để nghỉ
đêm. Việc bình
thường sau các
buổi diễn của anh
ta, cởi áo sơ mi,

đứng quét vĩa hè.
Tôi nhớ ngực Tal,
cơ nhỏ quá, gầy
quá, ăn chay nhiều
quá. Tôi nhớ khi
tay tôi chạm lên
ngực Nick. Tôi
thích chạm vào
Nick. Cậu có cái
gì đó có thể bám

vào được. Tôi
muốn được chạm
vào cậu nhiều hơn
nữa.

Tôi cũng
chẳng biết tôi bị
làm sao nữa, ông
lái xe ạ. Nhưng
nếu tôi sắp phải
sống một cuộc đời

cô quạnh và đơn
độc, chẳng phải
vẫn có một điều
luật con con cho
phép tôi được
hưởng thụ chút
vinh quang cuối
cùng? Một tiếng
gọi vui vẻ cuối
cùng?

Ba lần tôi cố
ra khỏi cái xe để
theo đuổi cái nghi
lễ cuối cùng ấy.
Tôi vội lấy cái
nắm cửa và đếm
tiền trong ví. Ba
lần tôi dừng lại và
lại ngồi yên.

“Gì nữa đây?

Cô định ra hay cô định vào?” người lái xe hỏi.

Gần đến đoạn cuối bài hát của Britney, tôi có thể nghe tiếng The Clash gào lên trong đầu, *Should I stay or should I*

*go? Tôi nên ở lại
hay tôi nên đi?*

Tôi không thể
suy nghĩ được gì
với ngân này
giọng nói được!
Tôi quát lại người
lái xe, “Lighten
Up,
Motherfucker.”

(Thoải mái tí đi.
Đồ điên). Tôi cá
là ngay chính giây
phút này Where's
Fluffy đang chơi
lại bài hát phản
kháng dè dặt ấy.
Nhỡ mất nó mới
tức làm sao. Lỗi
của Nick.

Ngay lập tức,
người lái xe quay
lại đối mặt với
tôi, “Cô muốn
ngồi trong cái xe
ngày để quyết
định sẽ đi đâu
cũng được, tôi
chẳng quan tâm.
Đằng nào cũng là

tiền của cô.” Ông
ta chỉ vào đồng hồ
cước, vẫn đang
chạy. Thời gian
luôn làm tôi điên
lên. “Nhưng tôi sẽ
nói với cô điều
tôi vẫn luôn nói
với năm cô con
gái của tôi khi

chúng hỗn quá.
Cô đang nói
chuyện với một
người đàn ông tử
tế chứ không phải
một đạo diễn
tuyển diễn viên
cho loạt phim *The
Sopranos* (Giọng
nữ cao) đâu. Cần

thận cái miệng
đấy không thì ra
khỏi xe ngay.”

“Được thôi,”
tôi nói. “Xin lỗi.”
Tôi cá rằng ông ta
là một ông bố rất
tử tế. Tôi cá rằng
các cô con gái
của ông ta luôn

làm những món ăn
truyền thống của
Kazakhstan cho
ông ta và cầu nhàu
nhắc ông ta nhớ
thường xuyên đi
kiểm tra tuyến tiền
liệt. “Nhưng ít
nhất ông cũng có
thể đổi đài khác

được không?”

“Được,” ông ta nói. Đài tiếp theo đang chơi bài “I Fall to Pieces” (Tôi vỡ thành trăm mảnh) của Patsy Cline. Tôi chẳng làm thế nào khác ngoài

khóc nấc lên.
Người lái xe
ngoái lại đưa cho
tôi một hộp khăn
giấy Kleenex.
“Có muốn kể tôi
nghe về chuyện đó
không?”

“Con trai toàn
là một lũ ngu,” tôi

nói với ông ta, sứt
sứt liên hồi. Nếu
tôi có là một con
ngốc đến từ hành
tinh Thần Kinh thì
đó là bởi bọn con
traí đã biến tôi
thành ra như thế.
“Tôi hy vọng ông
sẽ không để năm

cô con gái của
mình hẹn hò với
họ.”

“Tôi sẽ cố,”
ông ta cười. “Tôi
sẽ cố.”

Tôi bảo người
lái xe tắt đèn pha
đi trong khi chúng
tôi dừng bên một

cái lẽ đường
khác. Tôi muốn
nghĩ trước khi
quyết định có nên
nói chuyện với
Tal hay không và
tôi không muốn
Tal nhận thấy tôi
trong cái xe này
trước khi tôi có

đủ thời gian để ra
quyết định cuối.

Lần cuối cùng
tôi gặp Tal cũng
là ở câu lạc bộ
của Lou, trước khi
Tal đi tới *kibbutz*,
ngay sau khi anh
ta bỏ trường
Columbia. Chúng

tôi ở hành lang
phụ sau khi một
buổi diễn đã kết
thúc, câu lạc bộ
trống trải và tối
không đèn, đầy
mùi bia, chất thải
và khói thuốc,
vương vãi chai lọ
và cốc, áo sơ mi

và những thứ năng
lượng cuồng nhiệt
tích tụ rồi bị dùng
đến cạn kiệt của
màn mosh tối đầy.
Tal đứng trước tôi
- Tal quá cao,
phải đến hơn một
mét chín - và phải
gập người xuống

mới chạm được
tới môi tôi. Nụ
hôn của anh ta thật
ướt át và nhộp
nháp. Tôi đã từng
ngờ sự thật đúng
là như thế, nhưng
trước kia, tôi
chẳng có mấy cơ
hội để so sánh.

“Norah,” Tal thì
thầm, và tôi chỉ
nghe thấy phần
pha giọng Israel,
còn cái từ dùng
đến phát mòn
trong vốn từ tiếng
Anh của anh ta -
“cung” - lại
thường phát ra

với phần Mỹ
trong giọng phát
âm của anh ta.
Khi tôi mười sáu
tuổi, giọng Israel
nói từ “Norah”
của anh ta thực sự
nghe rất hay, rất
hấp dẫn, nhưng
khi mười tám tuổi

thì tôi nghe nó với
một cảm nhận
khác: nó khàn, nó
xấu xí, như tiếng
đờm dồn lên từ
cuống họng anh ta
thay vì một tiếng
gọi khao khát.

Hồi đó có hai
anh chàng giành

nhau Caroline
ngoài cửa câu lạc
bộ, và Tris hẳn
lúc ấy đã cặp với
Nick rồi. Tôi chỉ
có một mình với
Tal và chẳng có gì
khác để làm. Đó
là chẳng bao lâu
sau lần chia tay

thứ năm và được
coi là cuối cùng
của chúng tôi, và
tất cả những gì tôi
trông chờ ở Tal là
mong anh ta im
miệng lại để
chúng tôi có thể
bắt đầu luôn. Tal
thường thích vừa

xem tờ Forward
vừa tự sướng
trong phòng ký
túc hơn là làm
chuyện ấy với tôi,
cho nên cái góc
sau cầu lạc bộ ấy
hẳn phải là giấc
mơ thành hiện
thực của anh ta -

tôi ở đó, làm việc
đó giúp anh ta,
chẳng cần được
đáp lại. Anh ta cứ
sung sướng mặc
tôi làm, chẳng
thèm nói chuyện
hay chạm vào tôi
lấy một lần.

Khi ấy hôn tôi

đã chết, tay tôi tê
cứng vì xóc anh
ta. Tal chẳng thêm
ý kiến khi tôi bỏ
đi vào phòng làm
việc của Lou. Anh
ta biết tôi định đi
đâu. Anh ta vẫn
thích giữ được lâu
trước khi phóng

xuất. Tôi thấy
chai bôi trơn
Jergens trong văn
phòng bác Lou.
Tôi đã quyết sẽ
kết thúc cái tôi
bắt đầu, nhưng
bước ra khỏi cái
phút ấy, dù chỉ
trong giây lát,

cũng vẫn thay đổi
toàn bộ suy nghĩ
của tôi. Tôi nghĩ
mình hoàn toàn có
thể kiêu hãnh vì
sự chuẩn mực của
mình: tôi chẳng
rượu chè thuốc lá
hay hút hít, nhưng
điều đó thì quan

trọng gì khi đem
ra so với mức hạ
giá mới mà tôi
làm trước Tal?
Anh ta làm tôi sờn
gai ốc; anh ta
thậm chí còn
chẳng thích tôi.
Tôi băn khoăn -
có phải do tôi bị

lãnh cảm hay đơn
giản là vì giữa
chúng tôi chẳng
có chút xúc cảm
nào?

Tôi đặt chai
Jergens lại lên
bàn và lén qua
cánh cửa sau dẫn
ra hẻm để tự giải

thoát bản thân. Kể
từ đó tôi không
thấy hay nghe gì
về Tal, cho tới tận
đêm nay. *Cô ta
giỏi nói lắm,
nhưng khi cậu
thực sự ra đến
thực địa, cậu sẽ
nhận ra rằng nó*

trông không. Có
lẽ tôi không nên
quá tức tối với lời
nhận xét của Tal
về tôi khi này.
Đúng là lần cuối
cùng tôi đã để lại
anh ta giữa lúc sự
vụ còn dang dở.

Tôi giờ đang

tò mò không biết
Tal đã quay lại
thế giới của tôi
như thế nào,
nhưng ra khỏi xe
để hỏi Tal *Sao*
anh lại quay về
Manhattan? có lẽ
còn lãng phí hơn
là ngồi đây suy

nghĩ trong lúc
đồng hồ cước vẫn
đang chạy qua cả
thời gian lẫn tiền
bạc của tôi. Sao
ai đó lại đến chốn
này ư? Chỉ từ ngữ
thôi thì không đủ
để trả lời. Câu hỏi
quá lớn.

Tal có về đây
vì lý do gì đi nữa,
tôi cũng chắc chắn
rằng anh ta không
về đây vì tôi. Nếu
anh ta về vì tôi thì
anh ta thậm chí
còn ngu ngốc hơn
cả tôi nữa kìa.
Sao lại có chuyện

hai người đạt
điểm SAT gần
như tuyệt đối lại
có thể có ít trí
thông minh đến
thế khi giải quyết
chuyện của nhau
chứ?

Patsy đã tan
nát xong, và giờ

đến lượt Merle
Haggard giễu cợt
tôi qua cái radio.
Bài hát là
“Always Wanting
You” (Luôn muốn
có em), một bài
ưa thích của bố,
nơi kẻ bi quan,
thất tình Merle

than thở về việc
luôn mong muốn
nhưng không bao
giờ có được tình
yêu, và về việc
đôi mắt với ngày
mai thì khó khăn
đến thế nào vì ông
ta biết mình chỉ
muốn được có lại

người ấy. Chán!

Nếu tôi ở lại
trong cái phòng ấy
với Nick, có lẽ
tôi đã nhận ra
những mức độ
mới của sự khao
khát, thử những
cách mới, những
thứ Tal chưa bao

giờ khiến tôi có
hứng làm. Với tôi
và Tal, nó chỉ là
Lên/Xuống hoặc
Vào/Ra. Nếu
Nick ghìm tôi vào
tường ngay lúc
này, tôi sẽ sáng
tạo hơn nhiều lúc
tôi ở với Tal, vượt

thay vì giặt, vò và
lùa tay vào tóc,
mơn trớn cùng
với vuốt ve, hai
tay thay vì một,
thêm cả đầu móng
tay cào nhẹ nữa.
Có lẽ tôi sẽ giúp
Nick có thêm sức
sáng tạo cùng tôi

luôn. Khi Tris bỏ
Nick, cô ta có nói
cô ta biết đã làm
tan nát trái tim
cậu, nhưng cũng
đã giúp cậu một
việc. Cô ta đã gửi
tra Nick lại cho
thế giới với những
kỹ năng mà những

người phụ nữ
tương lai của cậu
sẽ rất sốt sắng
cảm ơn, vì cậu
chắc chắn không
có chúng khi mới
được cô ta khai
quật. Quỷ tha ma
bắt Tris và cái
kiến thức Tantra

của cô ta.

Ngày mai đã
đến rồi và tôi
thực sự cảm nhận
được sự cay đắng
pha lẫn ngọt ngào
trong bài hát của
Merle. Tôi không
nên thế, nhưng tôi
cứ thế. Tôi vẫn

muốn có Nick.

Lẽ ra tôi nên
tin cậu.

Một dòng
nước mắt chảy
xuống má tôi đã
thay thế cho tia
sáng vừa được
tạo ra nhờ bài hát
của Patsy.

Cậu thật đáng
ghét. Tôi thật
đáng ghét.

Những kết
thúc có hậu không
bao giờ xảy ra.
Merle Haggard
biết điều đó, và
giờ tôi cũng biết
điều đó.

Tôi biết một
thứ tôi muốn, một
thứ tôi có thể có.
Tôi muốn kết thúc
trọn cái cảm giác
cứ phải đau khổ
vì Tal. Thế nên có
lẽ tôi đã cố bám
lấy Nick. Nhưng
ít nhất thì giờ tôi

cũng đã biết thêm
một điều nữa.
Ngoài kia có
nhiều Nick lắm.

Tôi cũng rất
muốn ăn thêm
chút xúp cái.
“Bác có thể bật
đèn chỗ cháu lên
được không?” tôi

hỏi người tài xế.
Tôi chỉ cho ông ta
quay về phía quán
ăn 24 giờ kiểu
Ukraina ở East
Village, cái nơi
duy nhất cả Tris,
Caroline và tôi
cùng thích. Từ lần
đầu tiên chúng tôi

vào thành phố một
mình để nghe nhạc
- khi chúng tôi đã
lần lượt vượt quá
giới hạn bố mẹ
cho phép cho tới
khi họ chẳng
những đỡ bỏ mà
còn trục xuất vĩnh
viễn hình phạt

cầm tức và quy
định về giới
nghiêm ra khỏi
nhà, vì giờ chúng
tôi đã lớn rồi,
chúng tôi có thể
gây rắc rối nhưng
rồi chúng tôi sẽ
ồn cả thôi, kiêu gì
chả thế - ba người

chúng tôi thỉnh
thoảng qua đêm
ngoài đường luôn,
ít nhất là những
đêm không kết
thúc bằng vài trận
cãi vã hay hú hí
hay say bí tỉ, ở
quán ăn này với tô
xúp cải to tướng

và phòng vệ sinh
sạch sẽ. Tôi băn
khoăn không biết
liệu có bao giờ ba
chúng tôi lại cùng
nhau tới đây lần
nữa, hay cái thời
ấy cũng đã qua,
như chuyện của
tôi và Tal, của

Nick và Tris.

“Lựa chọn tốt
đây,” ông lái xe
nói với tôi. Ông ta
nãy giờ đã chăm
chú nhìn Tal quét
sân qua ô cửa
kính.

Tôi đang định
chộp mắt một chút

khi xe chạy tới
East Village
nhưng ngực tôi lại
kêu reng reng.
Quái gì thế? Tôi
quên mất là mình
đang mặc áo của
Nick - tôi muốn
nói là áo của tôi.
Tôi lục trong túi

áo ngực lấy ra
một tờ mười đô
nhà nhĩ cùng một
cái di động loại
gập có dán ảnh
Tris phía trên. Tôi
không nghĩ Nick
lại là loại thích
dùng di động,
nhưng rồi tôi nhớ

ra, Tris đã tặng
cậu một cái vào
dịp Giáng sinh.
Khi cô ta muốn
dán nhãn sở hữu
lên một cậu nào
đó, khi cô ta thấy
vui ở bên cậu ta,
cô ta sẽ làm thế.
Tôi bóc ảnh Tris

ra khỏi chiếc điện
thoại và dán nó
lên cái bản đồ
thành phố bên
dưới mặt sau vách
ngăn bằng nhựa,
phía trên tòa nhà
Empire State, sao
cho tòa nhà trông
như đang giờ ngón

tay giũ ra với
Tris.

Tôi không biết
mình có nên trả
lời điện thoại của
Nick không. Cái
tên lóe sáng là
“tHom.”

Tôi là một
người thật xấu xa.

Tôi để hai kẻ lạ
mặt mang cô bạn
chị em nổi khổ
của mình đi. Tôi
bắt đầu tưởng
tượng, Thom và
Scot là một đôi
giết người hàng
loạt không ghê
tay, Ted Bundy và

Aileen Wournos
của một nhóm
punk-rock nghiệp
dư đến từ New
Jersey. Chuyện gì
sẽ xảy ra nếu
Caroline tỉnh dậy
và tìm tôi, như hồi
sau khi mẹ cô mất
và bố cô ra ngoài

kiếm một ả chân
dài trẻ trung hơn,
và Caroline sẽ
tỉnh dậy lúc nửa
đêm, hoảng sợ và
cô đơn, trèo qua
hàng rào để đến
nhà tôi? Không,
tôi không nên lo
lắng làm gì. Bản

năng mách bảo tôi
rằng việc tôi thích
Nick có thể là sai,
nhưng chuyện bạn
cậu ta là người tốt
thì không thể sai
được. Họ sẽ chờ
cô về nhà.

Tôi trả lời.
“Thom? Caroline

ồn không vậy?”

“Cuối cùng
cũng nghe máy
hả!” cậu ta nói.

“Ừ, cô ấy vẫn
đang ngủ. Có vẻ
rất hạnh phúc. Cứ
lúng búng gì đó
về hoạt hình và
Krispy Kremes

lúc sáng. Nhưng
tôi đã cố gọi Nick
suốt cả tiếng qua.
Các cô cậu không
nghe thấy tiếng
chuông à? Scot và
tôi đi nhầm đường
và rồi, ừm, chúng
tôi hơi mất tập
trung lúc dừng lại

một chút và mấy
cái sơ đồ cậu vẽ
chỉ đường trên tay
tôi có bị nhòe đi.
Chúng tôi đang đỗ
ở bãi đậu xe một
cửa hàng 7-
Eleven. Tôi chẳng
biết chúng tôi
đang ở đâu và làm

thế nào để đến
được nhà cậu
nữa.”

Tôi cố nói với
Thom, cố đoán
xem cậu ta đang ở
đâu, nhưng cậu ta
càng làm tôi rối
thêm, và tôi lại
chẳng biết đâu

vào với đầu nữa.
Người lái xe taxi
bỗng phanh kít
lại. Tôi nghĩ
chúng tôi giờ
đang ở gần St.
Marks Place.
“Đưa tôi cái đó,”
người lái xe nói,
chỉ vào cái điện

thoại. Tôi thích việc ông ta là một người rất tuân thủ luật pháp và không cố dùng điện thoại của Nick khi xe vẫn đang chạy.

Tôi đưa ông ta cái di động và

ông nói chuyện
với Thom, tìm
xem cậu ta đang ở
đâu và chỉ đường
cho cậu ta về nhà
tôi Engelwood
Cliffs, rồi trả lại
tôi cái điện thoại.
“Này, Thom lại
muốn nói chuyện

với cháu đây.”

“Chào lại lần nữa,” tôi nói vào điện thoại.

Tôi nghe tiếng Thom cười khúc khích. “Vậy mọi chuyện thế nào rồi? Hẹn hò với Nick ra làm sao?”

Cậu yêu cậu ta
chứ hả?”

“Tuyệt lắm.
Chúng tôi sắp
cưới rồi.”

“Thật á? Tôi
nói chuyện với
cậu ta chút được
không?”

“Không.”

“Sao không?”

“Tôi chả biết
cậu ta ở đâu cả.”
Tôi đập máy.

Chúng tôi đã
tới cửa hàng ăn.
“Bác có vào
không?” tôi hỏi

người lái xe.

“Xúp cải và bánh
rán nhồi bơ châu
đãi.”

Ông ấy cười
với tôi. Các con
gái của ông ấy hẳn
phải có mấy bức
ảnh chụp chân
dung gia đình cực

kỳ đẹp ở hiệu
Sears treo trong
phòng. “Cám ơn.
Nhưng tôi đang
làm việc. Phải
tiếp tục làm việc
thôi. Nhưng cháu
cứ giữ chỗ
Kleenex đi.”

Tôi lấy hộp

khăn giấy Kleenex
ra khỏi xe và đưa
cho người lái xe
tờ một trăm đô la,
toàn bộ chỗ tiền
phòng trường hợp
khẩn cấp bố đã
giấu ở góc kín
trong ví của tôi.
Tôi chỉ còn đủ

tiền để ăn chút gì
đó và đi xe buýt
về Englewood
Cliffs, nên tôi sẽ
phải luẩn quẩn ở
nhà hàng đó vài
tiếng cho tới khi
xe buýt hoạt động
trở lại.

Một bà điên

khùng nào đó
đứng trước cửa
nhà hàng, cầm một
lon hạt dẻ Chock
Full o' Nuts rỗng,
y như Phù Thủy
Ác xứ Stank. Bà
ta đảo mắt nhìn
tôi, chòng chọc
soi vào vùng ngực

của tôi. Có lẽ bà
ta biết chút ít về
những thứ vitamin
bổ dưỡng kia
chẳng? Bà ta nói
với tôi,
“Salvatore đang
đi tìm cô.”

Tôi cho lại tay
vào cái túi áo

jacket để lấy tờ
mười đô nhàu nhĩ
ra. Tôi bỏ thí tiền
kiếm được của
Nick vào cái lon
của mụ phù thủy.

“Không, ông
ta không tìm tôi
đâu,” tôi nói chắc
như đinh đóng

cột.

13. Nick

Đời thất bại.

Nhưng bài hát thì
không phải lúc
nào cũng vậy.

Tôi đang đứng
trên lề đường.
Cảm nhận tất cả

mọi thứ, kể cả thứ
không là gì. Nơi
tôi tồn tại, cách
tôi tồn tại, tôi là
ai, thứ gì không là
tôi.

Nó bắt đầu
hiện đến với tôi.

on Ludlow

*the world
goes so slow
all the things
I don't know
closing in
on Ludlow
the sidewalk
shadow
keeps*

*pleading don't go
but you won't
hear*

*(trên Ludlow/
thế giới trôi đi
thật lâu/ tất cả
những gì tôi
không hiểu/ đang
khép lại/ trên
Ludlow/ bóng đổ*

*lên lê đường/ cứ
nài xin đừng đi/
nhưng em nào có
nghe)*

Được rồi,
Nick. To hơn nào.

*WHO WILL
APOLOGIZE
FOR HOW*

WE ARE?

*WHO WILL
NAVIGATE
WHEN WE'VE*

*GONE THIS
FAR?*

ANSWER ME

*ANSWER
THIS*

*ANSWER ALL
THE QUESTION
THAT*

*I AM TOO
AFRAID TO ASK*

*(AI SẼ PHẢI
XIN LỖI/ KHI
CHÚNG TA
THÀNH THỂ
NÀY?/ AI SẼ CHỈ*

LÔI CHO
CHÚNG TA KHI
CHÚNG TA ĐÃ/
ĐI XA ĐẾN TẬN
ĐÂY?/ TRẢ LỜI
TÔI/ TRẢ LỜI
ĐIỀU NÀY ĐI/
TRẢ LỜI TẤT CẢ
NHỮNG CÂU
HỎI MÀ/ TÔI

*QUÁ SỢ ĐÊN
KHÔNG DÁM
HỎI)*

ON LUDLOW

*YOU LET ME
KNOW*

*AND I LET
YOU GO*

AND WE

*WERE WRONG
WRONG*

WRONG

*(TRÊN
LUDLOW/ EM
CHO TÔI BIẾT/
VÀ TÔI ĐỂ EM
ĐI/ VÀ CHÚNG
TA ĐỀU ĐÃ SAI
SAI/ SAI)*

*ON LUDLOW
THERE'S A
SHADOW
THAT LET
THE TRUTH
SHOW
AND WE
WERE WRONG
WRONG*

WRONG

*(TRÊN
LUDLOW/ CÓ
MỘT CÁI BÓNG/
LÀM SỰ THẬT
ĐƯỢC TIẾT LỘ/
VÀ CHÚNG TA
ĐỀU ĐÃ SAI SAI/
SAI)*

NEVER

AGAIN

*IS WHAT I
ALWAYS SAY*

*NEVER
AGAIN*

*IS WHAT I
ALWAYS SAY*

*NEVER
AGAIN*

*IS WHAT I
ALWAYS SAY*

*(KHÔNG BAO
GIỜ NỮA/LÀ
ĐIỀU TÔI LUÔN
NÓI*

*KHÔNG BAO
GIỜ NỮA/ LÀ
ĐIỀU TÔI LUÔN
NÓI*

*KHÔNG BAO
GIỜ NỮA/ LÀ
ĐIỀU TÔI LUÔN
NÓI)*

*Trở lại bình
thường nào.*

on Ludlow

*it's just a
stone's throw*

*from where
we could go
to where we
are*

*on Ludlow
find me on
Ludlow*

*on Ludlow
find me here...*

(trên Ludlow/
khoảng cách chỉ
bằng một tâm
ném/ từ nơi
chúng ta có thể
đi/ tới chỗ dành
cho chúng ta/
trên Ludlow/ tìm
tôi trên Ludlow/
trên Ludlow/ tìm

tôi ở đây...)

“Này! Tuyệt
phết đấy!”

Dev vỗ vào
lưng tôi và ngồi
xuống cạnh tôi,
tóc vón cục lại vì
mồ hôi do nháy
hăng quá, mồ hôi
làm áo cậu ta dính

vào người còn
chặt hơn lúc đầu
tối.

“Cậu không ở
trong đó xem
Where’s Fluffy
à?”

“Không. Cần
nghỉ một chút.
Cậu tưởng làm ca

sĩ chính chưa đủ
tuổi để thương
nhất trong một ban
nhạc đồng tính là
đễ lắm à? Tôi
không thể đối phó
nội việc đó suốt
ngày được đâu,
chàng trai ạ.”

“Randy đâu?”

“Ai cơ?”

“Randy.”

“Hả?”

“Ồ nhóm Are
You Randy ấy?
Cậu đã, ờ, gặp
cậu ta trước rồi
còn gì?”

“Ồ! Cậu muốn

nói đến Ted ấy hả!
Mấy phút nữa cậu
ta sẽ ra. Muốn
nhảy cho đến bài
cuối cùng. Máu
không?”

Cái ánh tinh
quái, nhu mì ấy
lại hiện lên trong
mắt Dev, thế là tôi

gật đầu tán thành.
Thỉnh thoảng Dev
chỉ có cái vẻ tỉnh
quái, chứ không
có chút nhu mì
nào hết - đó là lúc
tôi lo lắng cho
trái tim của cậu
ta. Nhưng khi Dev
bị con bọ đam mê

cẩn, tôi biết cậu ta
không chỉ theo
đuổi mỗi sex
không.

“Thế Tris
đâu?” cậu ta hỏi.

“Trong đây.
Sao?”

“Không biết

nữa. Tưởng hai
người ở cùng
nhau chứ?”

“Dev... Bọn
này chia tay được
gần bốn tuần rồi.”

“Chết tiệt!
Suýt thì quên
bém. Xin lỗi
chiến hữu.”

“Không sao.”

Dev nhìn tôi
một lúc rồi vỗ
trán.

“Từ từ đã! Tối
nay còn có một
em nữa phải
không nhỉ? Tớ
nhìn thấy hai
người như kiểu...”

sờ soạng nhau.”

“Nói thế cũng
được.”

“Nhìn thấy
thật mà!”

“Cái gì?”

“Nói rồi đấy.
Tớ có mù đâu, và
tớ đã thấy.”

Với Dev thì
việc đó thường
được coi là nguồn
cảm hứng.

Giờ cậu ta
choàng tay qua
tôi, xích lại gần.
Cậu ta thích làm
thế, và tôi cũng
chẳng thấy phiền

phức gì. Chẳng
liên quan mấy đến
giới tính, chỉ là để
an ủi nhau.

“Khổ thân cậu
bé bình thường
đúng mực của
tôi,” cậu ta nói.
“Trong một đêm
thế này chẳng ai

lại nên ở một
mình.”

“Nhưng tớ đã
có cậu còn gì,
Dev,” tôi đáp, cố
gắng nói đùa.

“Sự thật đâu
phải thế. Ted sẽ
quay lại ngay
thôi.”

“Tớ biết.”

“Cậu biết nó
nghĩa là gì
không?”

“Nó nào?”

“Nó, Nick ạ.
Ý nghĩa của nó.”

“Không.”

“The

Beatles.”

“The Beatles
làm sao?”

“Họ đã tóm
được nó.”

“Tóm được
cái gì?”

“Mọi thứ.”

“Cậu có ý gì

đây?”

Dev giơ tay ra
áp thẳng vào tay
tôi, da chạm da,
mồ hôi chạm mồ
hôi, chạm và
chạm. Rồi cậu ta
luồn qua những kẽ
ngón tay và đan
tay vào với tôi.

“Cái này,” cậu
ta nói, “đây là lý
do vì sao The
Beatles thành
công.”

“Tớ sợ là
chưa hiểu được
đâu...”

“Những nhóm
nhạc khác, toàn là

về tình dục. Hoặc
đau đớn. Hoặc
những thứ hão
huyền nào đó.
Nhưng The
Beatles, họ biết
mình đang làm cái
gì. Cậu biết lý do
vì sao The
Beatles lại có thể

nổi tiếng đến thế
không?”

“Sao?”

“ ‘I Wanna
Hold Your Hand.’
(Tôi muốn nắm
tay em). Đĩa đơn
đầu tiên. Tuyệt
vời khủng khiếp.
Có lẽ là bài hát

tuyệt vời khủng
khiếp nhất từng
được viết ra. Vì
họ đã tóm được
nó. Tóm được
điều người ta cần.
Không phải tình
dục cuồng nhiệt
24/7. Không phải
một cuộc hôn

nhân kéo dài một
trăm năm. Không
phải một cái xe
Porsche, một màn
blow job hay túp
lều tranh một triệu
đô la. Không. Họ
chỉ muốn nắm tay
người yêu. Họ có
cảm xúc mạnh mẽ

đến nỗi họ không
thể che giấu
được. Tất cả
những đĩa đơn
thành công trong
vòng năm mươi
năm trở lại đây
đều bước trên con
đường của ‘I
Wanna Hold Your

Hand'. Và mọi
đĩa đơn hát về
tình yêu thành
công đều có
những giây phút
tuyệt không chịu
được và đẹp
không chịu được
về những lần nắm
tay đấy. Tin tớ đi.

Tớ đã nghĩ về
điều này nhiều
lắm rồi.”

“ ‘I Wanna
Hold Your Hand.’
” tôi lặp lại.

“Và cậu cũng
vậy, bạn tôi. Cậu
cũng vậy.”

Cậu ta giờ
nhắm mắt lại,
ngón tay vẫn đan
chặt lấy tay tôi.
Cả cách thở của
Dev cũng đặc chất
rock ‘n’ roll, đầy
phấn khích và
nghe rõ tiếng. Tôi
ngả đầu vào đầu

cậu ta. Chúng tôi
ngồi đó vài giây,
nhìn dòng người
qua lại.

“Tớ nghĩ tớ
làm hỏng chuyện
rồi.”

“Với Tris?”

“Không. Với

Norah. Với Tris,
thậm chí tớ còn
chẳng có lấy một
cơ hội. Nhưng tối
nay, với Norah -
có lẽ tớ đã có một
cơ hội.”

“Thế rồi thì?”

“Thế rồi thì
gì?”

“Thế rồi thì
cậu định làm gì
tiếp?”

“Tớ không
biết nữa - hay là
dối?”

Dev nhấc tay
khỏi tôi và siết
nhẹ vai tôi.

“Lúc giận dữ
cậu trông cực kỳ
dễ thương,” cậu ta
bảo tôi thế,
“nhưng trong
trường hợp này, tớ
nghĩ một hành
động mang tính
chủ động có lẽ sẽ
tốt hơn.”

“Cậu lấy cái
cụm từ dài ngoằng
đấy ở đâu ra thế?”
tôi phải hỏi.

“Cậu, đồ
ngốc. ‘If you act
courageous/ it
could be
advantageous/ to
make me act

outrageous/ all
over your blank
pages' (Nếu can
đảm hành động
anh có thể, thì có
lẽ đã tốt đẹp hơn/
Đã khiến em hành
động cuồng nhiệt
hơn/ Trước trang
giấy không một

lời anh viết.) -
cậu tưởng tớ chỉ
biết học vẹt từ
những bài hát đấy
à?”

“ ‘My love
ain’t
hypothetically/ or
pronounced for
you phonetically/

so it might just be
heretical/ if you
don't love me
back,' (Tình yêu
tôi không hề giả
dối/ hay chỉ là
chót lưỡi đầu
môi/ nên nếu em
chẳng đáp lại tình
tôi/ thì có lẽ sẽ

thật là không phải)." Tôi trích dẫn đáp lại.

Dev gật đầu.
"Chính xác."

"Chúng ta kiếm cái thứ này ở đâu ra thế?" tôi hỏi. "Tớ muốn nói là, những lời này

từ đâu ra thế? Tớ
ngồi đây trên cái
vĩa hè này và
chúng cứ thế xuất
hiện trong đầu
tớ.”

“Có lẽ chúng
đã luôn ở đó và
cậu chỉ cần phải
sống đủ lâu để có

thể hiểu được
chúng thôi,” Dev
nói.

Ai đó huýt sáo
phía sau lưng
chúng tôi. Dev và
tôi cùng quay đầu
lại, và Ted vừa
bước ra khỏi câu
lạc bộ đang đứng

đó, tỏa sáng như
một viên kim
cương dưới ánh
đèn sân khấu. Cậu
giữ một khoảng
cách rất ý tứ,
nhưng tôi có thể
biết chắc rằng cậu
ta đang sốt ruột
đợi đấy.

“Cậu có định
cầm tay cậu ta
không?” tôi trêu
Dev.

“Trời, có
chứ,” Dev nói,
giờ đã chịu đứng
dậy. “Đừng hiểu
lầm tớ - chúng tớ
hoàn toàn chỉ

muôn làm quái vật
hai lưng tôi nay
mà thôi. Nhưng
nếu chúng tớ làm
đúng cách, sẽ
giống như là nắm
tay đây.”

Ted chẳng thể
nào nghe được
chúng tôi đang nói

gì. Nhưng khi Dev
đi về phía cậu ta,
Ted chìa lòng bàn
tay ra, tôi nhìn họ
đi xuống phố, tay
trong tay. Tôi
không nghĩ họ
nhận ra, nhưng
bước chân họ
nhịp với nhau thật

hoàn hảo. Trước
khi rẽ vào ngõ
quặt, họ quay lại
cùng lúc và vẫy
tay tạm biệt tôi.

Tôi lại ở một
mình. Tôi quyết
định sẽ kiểm tra
tin nhắn... và nhận
ra rằng tôi không

chỉ mất cái áo
jacket của mình,
tôi còn mất cả cái
điện thoại đáng
ghét nữa. Quá
nhiều thứ bất cần
và tôi bắt đầu thấy
bực mình. Nhưng
chẳng là gì so với
việc cố tìm một

chỗ gọi điện thoại
trên phố Ludlow
lúc ba bốn giờ
sáng. Tôi phải đi
ngược lại
Houston mãi mới
thấy một bộ điện
thoại ở góc một
quán ăn ngon. Cái
ống nghe cắm vào

có cảm giác y như
được sơn bởi
vàng ao, còn tiếng
quay số thì cứ như
là đến từ North
Dakota vậy. Ba
lần quay đầu tiên
chỉ tiếng tút tút.
Tôi đã chuẩn bị
điên đến nơi, thì

hai lần sau đường
dây nối được và
cái nút chỉnh âm
đã cho phép
phóng tiếng lên đủ
to để tôi có thể
nghe thấy tiếng kết
nối.

Norah trả lời
ở lần đồ chuông

thứ tư.

“Ai thế?”

Tôi muốn nói là, tôi biết cô sẽ trả lời. Nhưng tôi cứ ngây ra.

“Nick có đó không?” cuối cùng tôi cũng hỏi.

“Không,” cô
nói. “Cậu ta ra
ngoài chiến đấu
với một hiểm họa
nhỏ nhỏ rồi. Cậu
có muốn gọi vào
thư thoại của cậu
ta không?”

Cứ như tôi
không kìm được

vậy. Tôi lại hoàn
toàn chìm đắm
trong việc trò
chuyện cùng cô
rồi.

“Cậu có thể
nhấn lại giùm
được không?” tôi
hỏi.

“Tôi có cần

phải lấy bút
không? Vì nếu tôi
phải lấy, cậu sẽ
cực kỳ không may
mắn đấy.”

“Không. Cậu
có thể nói với cậu
ta rằng cậu ta đã
phá hỏng hết mọi
thứ khi để Norah

đi lên cái xe ấy
không?”

Có một
khoảng lặng. “Ai
vậy?”

“Và cậu có thể
nói cậu ta biết tôi
thực sự rất tin
tưởng rằng cậu ta
cuối cùng đã tự

giải phóng mình
khỏi cái cô Tris
ấy không?”

“Cậu đang đùa
đấy hả?”

“Và cậu có thể
chuyển lời nhắn
rằng nếu không có
gan để ít ra thử
nói chuyện lại với

một cô gái thì
ngồi một mình
trên vỉa hè viết
bài hát cho cô ấy
cũng là chưa đủ
không?”

Lại một
khoảng lặng nữa.
“Cậu nghiêm túc
đấy chứ?”

“Cậu đang ở
đâu?”

“Veselka. Cậu
đang ở đâu?”

“Không quan
trọng,” tôi nói.

“Tôi sẽ đến
Veselka ngay.
Trong khi ấy thì,
liệu cậu có thể

chuyển lời nhắn
của tôi được
không?”

Tôi dập máy
trước khi cô có
thể trả lời.

14. Norah

Thật bất lịch
sự, đập máy vô
duyên thế.

Tôi không
muốn tin là cú
điện thoại đó thực
sự đã xảy ra. Tôi

đang buồn ngủ
đến bị ảo giác mất
rồi.

Đề đề phòng,
tôi vào nhà vệ
sinh, hắt ít nước
lạnh lên mặt cho
tỉnh táo, lấy ngón
tay chỉnh tóc sao
cho trông rồi một

cách hấp dẫn
nhưng không quá
hấp dẫn đến mức
trông như thể tôi
có quan tâm đến
việc trông nó thế
nào, đồng thời thò
tay vào trong áo
để chỉnh lại áo
ngực. Salvatore

trông khác lắm
rồi.

Khi tôi quay
lại, bàn đã chất
đầy thức ăn: bát
xúp cải nóng hổi
(ngon hơn món
xúp của bà tôi,
nhưng tôi sẽ
không bao giờ nói

điều đó ra trước
mặt bà), nửa tá
bánh pierogi, một
ít xúc xích
kielbasa. Bánh
bột mì blintze sẽ
ra ngay. Tôi có
thể nói được gì,
tôi rất, rất đói, và
tôi thèm thịt cực.

Tôi có thể giữ chỗ
còn thừa cho bà
phù thủy khi này
hay một người
sống lang thang
ngoài đường nào
đó.

Tôi ngụp lặn
trong thức ăn như
thể tôi vừa được

ra tù. Tôi nghĩ
mình đã để xúp
cải rớt hết xuống
cầm khi tôi cố
vừa nhai nhồm
nhoàm vừa ngược
nhìn lên. Cậu đã
đến. Ồi trời. Chân
thành tưởng nhớ
Merle Haggard:

Những điều kỳ
diệu thực sự có
thể xảy ra.

Tôi vẫn ngồi
ngượng chín cả
người, nhưng tôi
cũng vẫn nhớ ra,
tôi đã tái sinh, đã
quyết định chắc
chắn sẽ dành cả

tương lai của
mình để làm một
nhà nhân đạo của
Liên Hợp Quốc.
Tôi đã miễn
nhiệm với việc
buông mình rơi
vào cạm rài, trước
mặt tôi giờ chỉ
còn một cuộc đời

cô đơn còn cỗi
mà thôi. Có lẽ
cũng sẽ không quá
đau buồn. Tôi sẽ
không bao giờ bị
bệnh lây nhiễm
qua đường tình
dục, tôi sẽ không
bao giờ phải lo
lắng về chuyện

bao cao su thùng
giữa chừng nữa,
và chuyện thiếu
thốn tình dục, hay
thậm chí cả việc
phải nghĩ về nó,
muốn có nó, cố
gắng để có được
nó, tất cả sẽ đưa
tôi tới một cảnh

giới hạnh phúc
hơn nhiều, như
Đạt lai Lạt ma ấy.
Thế nên mọi
chuyện đều sẽ tốt
đẹp. Chẳng vương
nợ gì. Nick có thể
cứ thư thả. Tôi sẽ
không ngẫu nhiên
câu đâu.

Lúc đầu Nick
chẳng nói gì, cậu
chỉ ngồi xuống
phết bơ lên một
miếng bánh mì
challah rồi ngẫu
nghiến ăn ngay,
dữ dội không kém
gì tôi. Giữa những
lần nhồm nhoàm,

cậu hỏi, “Cậu đặt
đồ ăn cho bao
nhiều người vậy?”
Cậu uống một hớp
Coca, ợ hơi, rồi
lặp lại những từ
cuối cùng tôi nói
với cậu ấy, “ ‘Cậu
đã được tự do’?
Nghĩa là quái gì

vậy?” Cậu nói
nghe có vẻ thù
hằn nhưng cái nụ
cười nửa miệng
ấy lại được thêm
lại trên môi cậu
rồi.

Tôi quyết phải
dối, nhưng sự thật
là, tôi muốn hôn

cậu điên cuồng.
Tôi không thể tin
là cậu lại ở đây.
Tôi muốn làm
những trò thật
hoành tráng với
cậu. Với cậu.

Tôi cố thử nói
với vẻ thờ ơ. “Có
nghĩa là, chúng ta

gặp nhau trong
những hoàn cảnh
thật kỳ lạ và trải
qua vài giờ kỳ lạ
bên nhau, nhưng
thế không có
nghĩa chỉ vì tôi tự
biến mình thành
con ngố mà cậu
phải làm một

Chàng Trai Tốt và
cố thử đẩy cái
tình trạng gọi-là-
bất-cứ-cái-gì-
cũng-được này
tiến xa hơn. Gì thì
gì, chúng ta thậm
chí còn chẳng biết
nhau và chúng ta
chưa bao giờ

được giới thiệu
một cách tử tế...”

Nick ngắt lời
tôi bằng việc chìa
tay ra, dính đầy
bơ. “Tôi là
Nick,” cậu nói.
“Tôi quê ở một
vùng đất bé nhỏ
sành điệu đáng

yêu tên gọi
Hoboken.

Where's Fluffly là
ban nhạc ưa thích
của tôi cho tới tối
hôm nay. Tôi sáng
tác bài hát. Tôi
vừa bị một con
linh dương châu
Phi đá nhưng tôi

đang cố gắng vượt
qua. Còn cậu?”

Tôi bắt tay
cậu và cố nén
cười hết sức. Tôi
chẳng nỡ cậu nụ
cười nào. “Tôi là
Norah,” tôi nói.
“Dân Englewood
Cliffs không hề

sành điệu. Tới tới
qua thì Where's
Fluffy cũng là ban
nhạc ưa thích của
tôi. Tôi thích
những bài hát tự
sáng tác hơn là
cover. Tôi đã đá
một con linh
dương châu Phi

và cậu ta đá lại
tôi và hiện tôi
đang chìm trong
một vòng xoáy
khổ đau bất tận
nhưng tôi cũng
đang cố vượt
qua.”

“Chào,
Norah,” cậu nói.

“Chào, Nick,”
tôi đáp lại.

“Tôi có thể
lấy cái áo jacket
khốn khổ của
mình về được
không?”

“Không.” Tôi
xứng đáng có
phần thưởng gì đó

cho việc từ chối
cuộc đời tương
lai cô độc và đầy
những việc làm
tốt đẹp.

“Tại sao?”

“Vì Salvatore
muốn tôi giữ nó.”

“Ông ta nói

với cậu thế à?”

“Ông ta nói
thế đấy.”

“Nhưng nếu
cái áo jacket thực
ra không phải của
Salvatore? Nếu
ông ta không có
quyền đưa nó cho
cậu? Nếu nó thực

ra thuộc về người
anh em sinh đôi
xấu xa của ông ta,
Salamander, hấn
ta chỉ thêm tên
Salvatore lên áo
để người khác
lầm tưởng hấn ta
là người anh em
sinh đôi tốt đẹp

ây, thế là
Salamander sẽ
được tự do thực
hiện những trò bất
chính của mình?”

“Trò bất chính
đó có thể là gì?”

“Cậu biết đấy,
thống trị thế giới,
những thứ kiểu

thế.”

“Thống trị thế
giới là một việc
làm rất mệt mỏi
và cái khái niệm
đấy đã sáo quá
rồi. Người ta nên
chỉ tập trung vào
việc làm một công
dân có trách

nhiệm của trái đất
thay vì trở thành
bạn khốn là được.
Và lần sau khi
Samalander tới
chỗ cậu đòi cái áo
jacket, cậu có thể
nói với ông ta như
thế. Nói với ông
ta là tôi và

Salvatore đang
bắt đầu lập trật tự
thế giới mới của
mình. Nó được
gọi là phong trào
mang tên Tổng Cổ
Thăng Khôn Đi và
Hãy Để Cô Gái
Được Giữ Chiếc
Jacket.”

“Có thể có áo
phông và huy hiệu
cho phong trào
mới này không?”

“Có thể lắm.
Chúng tôi đang
xem xét cả huy
hiệu đính trên
hành lý nữa, có lẽ
cả vài hợp đồng

quảng cáo với
Nike hay IBM
nữa.”

Tôi không
nhận ra mình đang
cười, hay thậm
chí còn đang
chuyển động, cho
tới khi Nick gạt
một lọn tóc rử

xuống mặt tôi và
vén nó ra sau tai
tôi, trong giây lát
tôi có thể cảm
nhận được hơi thở
của mình trên
cánh tay của cậu.
Vì giờ chúng tôi
đang bốn mắt nhìn
nhau, có lẽ có cả

sự tha thứ trong
đó, sự tha thứ đến
từ hai phía, và
trong cái giây
phút ấy bụng tôi
lóc lên chút hy
vọng thoáng qua,
giống với cảm
giác sợ hãi, và vì
tôi luôn là một kẻ

thất bại và chẳng
bao giờ ngộ ra
được điều gì, tôi
bật ra, “Thực ra
tôi cũng có hơi
biết biết cậu rồi.”

“Gì cơ?” cậu
hỏi.

Cơn lũ thức ăn
đã làm đầu tôi mụ

đi, làm nó choáng
váng, không thể
phân biệt được
giữa đong đưa và
nói quá nhiều.

“Tôi nghĩ là tôi
cũng biết cậu một
chút, qua Tris. Cô
ấy và tôi thực ra
cũng không thực

sự là bạn, vấn đề
là chúng tôi cũng
không thực sự
không phải là bạn
của nhau. Cậu đã
làm vài cái đĩa
nhạc rất tuyệt cho
cô ấy, viết vài lời
nhạc rất hay. Tôi
thường được xem

những thứ cậu
tặng cô ấy và lần
nào cũng nghĩ,
Này, tôi cũng
chẳng phiền gì
nếu được quen
với cậu này đâu.
Không phải là tôi
muốn theo đuổi
bạn trai của Tris

hay gì đó, và tôi
không phải là một
kẻ bám đuôi, ít
nhất tôi cũng
không nghĩ mình
như vậy, nhưng tôi
đoán là...” Ôi,
đáng ghét, sao
không nói thật
quách ra chứ?

Cậu không phải là
người được giải
thoát - Tôi mới là
thế. “... Tôi nghĩ
tôi đã coi cậu là
một người rất
tuyệt trước cả khi
tôi gặp cậu, dù
chỉ dựa trên
những bằng chứng

mang tính tình
huống. Vì thế cậu
đừng nghĩ là tôi
sẽ đổ vì bất cứ
cậu con trai nào.”

Có một
khoảng lặng, và
trong cái khoảng
lặng đó tôi ghét
tất cả lũ con trai,

vì họ chẳng bao
giờ biết nói gì cho
phải. “Sao cậu lại
bỏ đi?” cậu hỏi.
*Sao CẬU không
ngăn tôi lại?*

“Tình huống
khẩn cấp cấp
quốc gia.
Salvatore và tôi

bị gọi đi. Hóa ra
là báo động giả.”
Sao cậu lại nghĩ
là tôi bỏ đi, kẻ
ngốc đáng yêu
kia?

Thế là chúng
tôi lâm vào bế
tắc. Chúng tôi
đành ngồi ăn.

“Các bạn cậu
đâu?” Cuối cùng
tôi cũng nói được
sau vài cái bánh
pierogi. Chỉ để
nói gì đó. Lại thế
nữa. Tôi chắc
chấn mấy cậu bạn
của cậu chẳng
mấy chốc nữa sẽ

lăn đến đây để
nhận lại cậu, có lẽ
để trộm vài cái
bánh blintze của
tôi nữa. Nick chắc
chỉ tìm tôi để đòi
lại di động.

Nick nói,
“Dev đi với Ted
rồi.”

“Ted?”

“Cậu biết mà,
Ted của nhóm Are
You Randy ấy?”

“Chẳng có Ted
của nhóm Are
You Randy nào
cả! Có Randy và
một đồng các cậu
khác, nhưng không

có ai tên Ted hết.”

“Thế ai là
Randy?” Nick
hỏi.

“Cái cậu đang
cố ve vãn
Caroline ấy.”

“Caroline là
ai?”

“Vì Chúa,
TED là ai?”

“Cái cậu Dev
đi với ấy!”

“Đó là
HUNTER. Của
nhóm Hunter
Does Hunter.”

“Ồ,” Nick nói.

“Tôi hiểu rồi.”

Cậu vẽ một cái
biểu đồ lên cái kê
chén trên mặt bàn.

“Dev đi với Ted,
người cũng là
Hunter, nhưng cậu
ta không phải là
Randy, người
muốn có

Caroline, người
tôi đoán là cô gái
trên ghế sau của
Thom và Scot?”

Tôi đặt tay lên
bàn tay nắm chặt
của cậu.
“ĐÚNG!”

Gần như là tôi
vừa cùng khiêu vũ

thêm lần nữa với
Johnny Castle, và
tôi chắc chắn là
đang nằm mơ vì
điều này không
thể có thực được,
Nick không có
thực, chuyện này
không hề xảy ra.
Tôi mong là tôi sẽ

không tỉnh lại quá
sớm. Tôi véo vào
đùi cậu để kiểm
tra, và cậu ngả
người về phía tôi,
rồi chúng tôi cùng
cười dè dặt và
mắt chúng tôi nhìn
nhau và một điều
gì đó tôi thấy rất

tự nhiên và ngọt
ngào sắp sửa xảy
ra ở đây, ngoại
trừ...

Một Con Quái
Vật đứng trước
bàn của chúng tôi.
Nó chỉ vào tôi.
“Tôi muốn nói
chuyện với cậu.

Đi vào văn phòng
tôi ngay.” Tris
lướt quanh và
thẳng tiến tới nhà
vệ sinh. Tôi sững
sốt khi thấy thậm
chí với đám chân
tóc đen dày cộp
thấp thoáng lộ ra
trên mái đầu vàng

ánh kim, vệt chì
kẻ mắt và son môi
nhòe đi sau những
cuộc phiêu lưu
lúc tối, mắt vẫn
máu vì mệt mỏi,
cô ta vẫn trông rất
nóng bỏng. Thật
chẳng hợp lý chút
nào.

Tôi đứng dậy,
chỉ chỉ ngón trỏ
về phía Nick. Cậu
sẽ chẳng hiểu nổi
đâu, nhưng tôi
mượn câu này từ
phim *Heathers*
khi tôi bỏ cậu lại
để đi theo Tris: “
‘Nhiệm vụ của

một người bạn
thực sự thì không
bao giờ xong
được’,” tôi ngân
nga.

“ ‘Chúng
cuồng ăn đã cổ lỗ
lắm rồi,
Heather,’ [\(11\)](#)” cậu
đáp lại.

THÁNH
THẦN ƠI bình
phương. Tôi nghĩ
tôi vừa mới có
lần cực khoái đầu
tiên.

Tris đang tè
khi tôi đi vào. Cô
ta chẳng phải là
người hay quan

tâm đến chuyện
kín đáo gì. Nhưng
tôi vẫn cứ đóng
cửa lại và nói,
“Cậu làm cái khi
gì ở đây?” Cô ta
cho tôi cái của bỏ
đi tuyệt vời này,
như một món quà
từ trên trời rơi

xuống, nhưng cô
ta dường như vẫn
cứ cương quyết
không cho tôi mở
nó ra hay thưởng
thức nó.

“Tôi lạc mất
bồ và tôi nghĩ có
thể tìm cậu ở đây,
cô xúp cái ạ. Tôi

cần tiền đi xe về nhà. Tôi nghĩ là cậu có nợ tôi. Năm mươi đô để đi một cái xe cà tàng nào đấy về Jersey và một cốc Starbucks.” Cô ta lau, đứng dậy, mặt đỏ bừng. “Thế tôi

có thể có chứ?”

Cô ta đẩy tôi
sang một bên để
ra bồn rửa tay.

“Sao cậu lại
nghĩ là tôi nợ cậu
nhỉ?”

“Cậu biết đấy,
tôi tặng Nick cho

cậu.”

“Có thật thế không vậy?” tôi hỏi. Vì chúng tôi cần phải làm chuyện này thật rõ một lần cho xong luôn.

“Thật sự đây,” cô ta nói, quệt lại

son môi. Tôi tin
cô ta.

“Tôi nghĩ là
tôi thực sự thích
cậu ta đấy,” tôi
nói.

“Cậu ta cũng
thích cậu nữa đấy.
Chỉ cần nhớ đừng
đặt tên con theo

tên tháng hay tên
các loại hoa quả
là được. Hứa với
tôi đây.”

“Cái gì cơ?”
tôi hỏi.

Cô ta quay
mặt về phía tôi.
“Cậu có định đưa
tôi năm mươi đô

không đây?”

“Cậu không
nghĩ là Nick đáng
giá hơn thế à?”

“Ngốc quá, tôi
không cố định giá
một con người.
Tôi chỉ cần về
nhà. Và đừng than
nghèo kể khổ vì

tôi biết cậu có
tiền kìn phòng
trường hợp khẩn
cấp giấu trong cái
ngăn nào đó.” Cô
ta nhoài người về
phía tôi và, lạy
thánh Allah con
nói thật đấy, cô ta
sờ tôi. “Jesus, cậu

bự thật đây! Sao
cậu cứ giấu nó
dưới mấy cái áo
to đùng này suốt
thế chứ?”

Tôi nghĩ mình
đã lấy hết tiền
khẩn cấp trong
ngăn bí mật để
đưa cho người lái

xe đã chở tôi đến
đây rồi, nhưng rồi
tôi nhớ tới tờ năm
mươi đô Thom
đưa cho lúc trước
để đưa Nick đi
chơi giúp cậu
chàng thoát khỏi
cái bóng của Tris.
Cái quỹ riêng ấy

mới nhiều làm
sao. Thom và
Scot sẽ không thể
nào nghĩ rằng
chính cái cô linh
dương kia lại là
người hưởng lợi
từ phần góp cho
buổi đi chơi của
Nick.

Tôi đẩy Tris
ra và lần vào
trong cái túi áo
vải flannel. Tôi
đưa cho Tris tờ
năm mươi đô rúm
ró. “Cám ơn!” cô
ta nói cộc lốc. Cô
quay lưng định đi,
nhưng tôi kéo cô

ta lại.

“Tris?”

“Gì thế hả
ngốc?”

“Có thật là tôi
bị lãnh cảm
không?”

Cô ta thờ dài,
“Dĩ nhiên là cậu

không lãnh cảm.
Đừng có tin tất
mấy thứ tuyên
truyền bậy bạ
Caroline và Tal
gieo rắc vào đầu
cậu. Tôi đã thấy
cậu hôn Nick lúc
đầu tối nay rồi.
Trông như hai

người biết phải
làm gì hết rồi ấy.”

“Nhưng tôi
không,” tôi nói.

“Không cái
gì?”

“Biết mình
đang làm gì.”

Tris đảo mắt.

Cô ta đi lại và chỉ
ngón trỏ vào tôi.

“Tôi sẽ cho cậu
chút lời khuyên,
nhưng đầu tiên
cậu phải thề với
tôi là cậu không
biết Nick cho tới
tận tối nay và đây
không phải là một

- gọi nó là cái gì
thì được nhỉ - một
cái bẫy đèn
đường để gài
tôi...”

“Bẫy đèn
đường?”

“Cậu biết đấy,
để làm tôi nghĩ
rằng mình thật sự

bị điên trong khi
thật ra cậu đã sắp
đặt hết những trò
này.”

“Đó là phim
Bầy Đèn Khí
(*Gaslight*), Tris.
Không phải là đèn
đường. Nhớ cái
phim mẹ tôi bắt

hai chúng ta xem
vào lần sinh nhật
thứ mười một siêu
ảm đạm của tôi
chứ? Và không,
trước tối nay tôi
chưa bao giờ gặp
Nick.” Tôi giơ tay
làm dấu thề của
đội Nữ Hường

Đạo Sinh.

“Được rồi,”
Tris nói. “Tôi tin
cậu.”

Cô ta lấy bã
kẹo cao su ra khỏi
miệng dán lên bức
tường phía sau
tôi, dang tay đẩy
tôi về phía đó.

Rồi cô ta áp sát
vào tôi, mắt tôi
vẫn mở và chúng
thấy cô ta tiến tới
và THÁNH
THẦN OI mũ ba,
cô ta nói, “Hôn
môi trên ấy.” Cô
ta hôn môi trên
của tôi, nhẹ

nhàng, dịu dàng.
“Đó là dương.”
Môi cô ta trườn
xuống. “Đó là
âm.” Cô ta giật ra
nhưng tay trái của
cô giờ đã ra phía
sau lưng áo tôi, ấn
vào chỗ gần
xương cụt. “Bắt

đầu bằng việc mở
các huyết đạo,
như thế này này.”

Tôi chẳng nói
gì hết. Môi tôi
vẫn cứ tách ra,
không biết liệu
bài học đã kết
thúc chưa.

“Hoặc là,”

Tris nói, “cậu có thể thử cái này xem.” Dùng cả hai tay, cô ta kéo mặt tôi về phía mình. Cô ta cắn môi trên của tôi vào giữa hai môi, rồi đưa lưỡi vào trong miệng tôi,

luôn vào phần
giữa môi trên và
lợi. Tôi chẳng
bao giờ để ý rằng
lại có cái vùng
đấy. Phải, tôi khá
là chắc rằng tôi
không phải người
bị lãnh cảm. “Đó
là phần hãm,” cô

ta nói khi đã xong.
Cô ta hắt tóc
xuống. “Cái mô
nồi nhỏ trong
miệng cậu. Nó là
một Điểm Nóng.
Cậu có thể dùng
nó với Nick, tôi
cho phép cậu đấy.
Tôi không nghĩ

mình đã dùng nó
với cậu ta nên cậu
yên tâm là không
lo bị coi là bắt
chức tôi đâu.”

Tôi đang đứng
tựa lưng vào
tường, không biết
phải nói gì hay
làm gì cho phải.

Giờ tôi chắc chắn
là mình đang mơ
rồi.

Tris nói,
“Hoặc cậu có thể
sáng tạo một chút.
Nào nào. Thử với
tôi đi.”

Quái gì đây?
Tôi nghiêng đầu

một góc và tựa sát
vào mặt cô ta. Tôi
đặt hai tay lên
hông cô ta, ghì lấy
cô. Thật chậm rãi,
tôi hôn môi trên,
dương, cắn vào
môi dưới, âm,
nhưng thay vì cho
lưỡi vào cuộc,

dường như là cái
điều cô ta muốn,
tôi lại quay trở lại
môi trên và nhẹ
cắn nó vài cái.

Cô ta giật ra.
“Hôn cắn! Bản
năng tốt đấy,
Norah! Thấy
chưa? Cậu không

bị lãnh cảm đâu.
Nhưng phải nhớ
cẩn thận với cái
đó. Chỉ làm thế
với một người cậu
tin tưởng. Cái
rằng đây sẽ rất
nguy hiểm với
người không quen
đây.”

“Sao cậu biết
nhiều thế?” tôi hỏi
cô ta. Tôi muốn
nói là, tôi biết cô
ta chơi bời thế
nào rồi nhưng cô
ta còn chưa đủ
tuổi bầu cử - cô ta
chưa có nhiều
thời gian đến thế

để học được
nhiều tri thức thế
chứ.

“Chào ngốc,
tôi có thể Google
các kỹ năng làm
chuyện ấy hết như
cậu nếu cậu muốn
làm thôi. Chẳng
có gì liên quan tới

trí óc khoa học ở
đây hết.” Cô ta
quay ra với lấy
cái nắm cửa, rồi
dừng lại và quay
đầu nhìn tôi.

“Nhưng Norah
này?”

“Gì?” tôi thì
thào.

“Hãy cố hiểu
cậu ta trước đã.
Cậu và cậu ta
không phải loại
tình một đêm. Các
cậu toàn lũ nhạy
cảm và đại loại
thế. Đừng có đi
nhANH quá.”

Và cô ta đi.

“Tạm biệt,
Tris!” tôi thở hắt
ra.

Từ cánh cửa
mở, tôi có thể
thấy cô ta lướt
qua chỗ Nick trên
lối ra cửa. Cô ta
nói với cậu thế
này, “Em đã nói

với anh rằng anh
sẽ thấy cô ta ở
một nơi nào đó
mà! Giỏi lắm! Và
chúc may mắn với
người đó. Anh sẽ
cần may mắn đấy.
Em gần như cảm
thấy thương thay
cho anh.”

Tôi giờ đã ít
thấy thương thay
cho Nick. Có lẽ
cậu không phải
một gã khờ tội
nghịch. Tôi giờ
đã hoàn toàn hiểu
vì sao cậu lại
thảm hại thế.

15. Nick

Trong khi họ
vào nhà vệ sinh
cùng nhau, tôi đã
thử cố làm mình
mất tập trung bằng
việc viết ra một
dãy các thứ có thể

tệ hơn việc bạn
gái cũ cuồng nhiệt
lôi cô gái hiện tại
ôi-cô-mới-hay-
ho-làm-sao đi để
trò chuyện tình
cảm bạn bè (hoặc
cãi vã) trong
phòng WC. Tôi
nghĩ ra mấy thứ

này:

- Tia vùng kín bằng kéo làm vườn.

- Nhờ một cậu sinh viên vừa nốc mười hai cốc Jgermeister tia vùng kín bằng kéo làm vườn.

- Nhờ một cậu sinh viên vừa nốc mười hai cốc Jgermeister trong trận động đất 8,6 độ rích-te tả vùng kín bằng kéo làm vườn.

- Nhờ một cậu sinh viên vừa nốc

mười hai cốc
Jgermeister trong
trận động đất 8,6
độ rích-te *khi có*
một ban nhạc
jazz đang chơi tia
vùng kín bằng kéo
làm vườn.

Tôi phải dừng
ở đây thôi. Khủng

khiếp quá.

Thật đáng
ngạc nhiên khi tôi
lại tin tưởng Tris
ít đến thế, trong
khi tôi luôn nhai
nhai những lời
chót lưỡi đầu môi
về chuyện tin
tưởng là phần

thiết yếu của tình
yêu ra sao.

Viễn cảnh tốt
đẹp nhất:

Tris nói, “Thật
đây, cậu ta quá tốt
với tôi, và tôi
luôn nghĩ là cậu ta
có thể làm tốt
hơn... như là với

một cô gái như
cậu. Và, trời ạ,
cậu ta thật tuyệt
trên giường.”

Cảnh tệ nhất:

Tris nói, “Đã
từng có cái lần
này, bọn tôi đang
chuyển qua lại
các kênh, và cậu

ta dừng lại ở
Pocahontas, và
thứ kế tiếp tôi biết
là cậu ta *hoàn
toàn dựng lều.*”

(Tris sẽ không đả
động gì đến việc
tay cô lúc đó đang
đặt ở đâu). “Và
này, cậu ta là một

kẻ rắc rối lắm,
rắc rối lắm ấy.”

Hít thật sâu.
Tôi đang hít thật
sâu.

Bình tĩnh. Cái
điều, đối với tôi,
có nghĩa là lại
sáng tác.

*Why the fuck
does my fate get
decided*

*in the ladies'
room?*

*Sitting
tounge-tied as I
get derided*

in the ladies'

room

*Employees
must wash their
hands of me*

*in the ladies'
room*

*Lock the door
and throw away
the plea*

*in the ladies'
room.*

*(Sao số phận
tôi lại được định
đoạt/ trong
phòng vệ sinh
nữ?/ Ngồi á khẩu
khi bị mả mai/
trong phòng vệ
sinh nữ/ Những*

*người làm công
phải rửa tay cho
hết mùi tôi/ trong
phòng vệ sinh nữ/
Khóa chặt cửa và
ném những lời
khàn cầu/ trong
phòng vệ sinh
nữ.)*

Có lẽ đây là

cách tôi dùng để
tạo ảo giác rằng
tôi có thể điều
khiển được thứ tôi
không thể điều
khiển. Kiểu như,
nếu nó chỉ là một
câu chuyện tôi
đang kể hay một
bài ca tôi đang

hát, thì tôi sẽ rất
ổn vì tôi là kẻ
đang tạo lời nhạc.
Mà điều này
không phải là
cách cuộc sống
luôn diễn ra. Hay
ít nhất khi đời bắt
công thì không
phải thế.

Tôi đoán điều
nhẹ lòng ở đây là
tôi thực sự đã
không thấy vui khi
Tris bước vào.
Lần đầu tiên trong
cả khoảng thời
gian dường như là
vô tận. Cô đi qua
cánh cửa và tìm

tôi rơi thẳng
xuống địa ngục.

Thật lạ là
Norah biết về tôi
trước cả tôi biết
cô ấy. Cô đã luôn
quay quanh Tris
mà tôi lại không
hề nhận ra. Nhưng
tôi nghĩ là bạn

chẳng thể nhìn
thấy hành tinh khi
bạn đang ngấm
mặt trời. Bạn đã
bị lóa mắt.

Việc cô biết
tôi làm mọi thứ
trở nên thật hơn.
Tôi gây được ấn
tượng đầu tiên mà

không biết rằng
mình đã gây ấn
tượng đầu tiên. Ít
nhất cô cũng đã
biết chút ít về tôi,
và gì thì gì cô
cũng đang ở đây
rồi. Hy vọng là sẽ
lâu hơn hai phút
nữa.

Người nữ
phục vụ có lẽ nghĩ
tôi thuộc dạng
biến thái tồi tệ
nhất, vì tôi cứ
không ngừng nhìn
vào cánh cửa
phòng vệ sinh.

Cuối cùng nó
cũng mở, và Tris

đi ra một mình.
Và ý nghĩ đầu tiên
của tôi, thề với
nhóm Godspeed
You Black
Emperor! (Chúc
Bạn May Mắn
Hoàng Đế Da
Đen!), *là Cô đã
làm gì Norah?*

Cô ấy ở đâu?

Nhưng Tris
chẳng ở lại đủ lâu
để trả lời bất cứ
câu hỏi nào. Cô
chỉ lướt qua bàn,
thét lên với tôi,
“Em đã nói với
anh rằng anh sẽ
thấy cô ta ở một

nơi nào đó mà!
Giỏi lắm! Và
chúc may mắn với
người đó. Anh sẽ
cần may mắn đấy.
Em gần như cảm
thấy thương thay
cho anh.”

Và tất cả
những gì tôi có

thể thoát ra là:

“cám ơn.”

Nhưng tôi
không nói thêm gì
nữa. Tôi để cô đi.
Tôi muốn nói là,
tôi không muốn cô
ở lại, và phải,
điều đó biến đây
thành lần đầu tiên

tôi không ở bên
cô mà không hề
nghĩ ngợi gì thêm
nữa về cô. Tôi tin
là vài nền văn hóa
đã gọi điều này là
sự tiến bộ.

Norah trông
khá căng thẳng khi
cô quay lại bàn,

mặt đỏ ửng lên,
nhịp tim rõ ràng
là tăng thêm một
hay hai nấc. Đó
chắc hẳn phải là
một cuộc cãi lộn
khủng lắm.

“Cậu có ổn
không vậy?” tôi
hỏi.

Cô lơ đãng gật
đầu. Rồi cô lại
nhìn tôi và có vẻ
như cuộc nói
chuyện của chúng
tôi lại được tiếp
tục. Cô lại tiếp
tục ở bên tôi.

“Ừ,” cô nói.
“Cô ấy chỉ cần

chút tiền thôi.”

“Và cậu đưa
cho cô ấy thứ cô
ấy muốn rồi
chứ?”

“Tôi nghĩ
chúng ta có khá
nhiều điểm chung
đấy nhỉ?”

“Cô ấy đúng
là một thế lực tự
nhiên hoành
tráng,” tôi nói.

“Chắc chắn
rồi.”

“Nhưng cô ấy
cứ đi biến đi là
hơn.”

Norah có vẻ
hơi giật mình.

“Cái gì?” cô
nói.

“Tôi không
biết cô ấy nói gì
với cậu, và có lẽ
tôi cũng không
muốn biết. Cũng
như tôi không

muôn biết tại sao
cậu lại gọi chỗ
thịt nhiều như thế
này, hay cậu kiếm
cái áo flannel ấy
ở đâu - nói vậy
không có nghĩa tôi
thấy có gì không
hay với chúng.
Chỉ là tôi không

muốn biết mấy
chuyện đó thôi.”

Cô nghịch
nghịch xiên một
miếng kielbasa
và, trước khi dứt
nó vào miệng, hỏi
tôi thế này, “Thế
cậu muốn biết cái
gì?”

*Chúng ta
đang làm cái
quái gì ở đây
vậy?*

*Việc này có
phải cực kỳ điên
rồ không?*

*Liệu tôi đã
sẵn sàng cho
cuộc nói chuyện*

này chưa?

“Điều tôi
muốn biết,” tôi
nói, “là cậu thích
bài nào nhất trong
số những bài tôi
làm cho Tris.”

Cô cắn một
cái. Nuốt chửng.
Uống chút nước.

“Đó là điều
cậu muốn biết à?”

“Nó có vẻ là
một điểm khởi
đầu tốt.”

“Nói thật đấy
à?”

“Ừ.”

Cô thậm chí

còn chẳng cần
phải nghĩ. Cô nói
luôn, “Cái bài có
từ noticing ấy. Tôi
chẳng biết tên nó
là gì.”

Oa. Tôi muốn
nói là, tôi nghĩ cô
sẽ nói tên nào đó
của Patti Smith

hay Fugazi hay
Jeff Buckley hay
Where's Fluffy.
Hay thậm chí một
trong số những
bài của Bee Gees
tôi đã làm cho
vui. Tôi không
nghĩ cô lại chọn
cái bài tôi viết lời

và hát. Thậm chí
tôi còn chẳng định
cho nó vào danh
sách. Nhưng một
đêm tôi quá phấn
khích khi được ở
bên Tris đến nỗi
tôi thức cho tới
tận khi biến đêm
thành bài hát. Tôi

ghi nó vào máy
tính, rồi cho nó
vào đĩa nhạc tôi
tặng cô vào hôm
sau, không đề tên.

Tris chưa bao
giờ nói gì về nó
với tôi.

Chưa lần nào.

“ ‘March
Eighteenth,’ ” tôi
nói.

“Gì cơ?”

“Tên bài hát
ấy. Tôi muốn nói
là, nó thực sự
cũng chẳng có tên
đâu. Tôi không
thể tin rằng cậu

lại nhớ nó.”

“Tôi rất thích
bài đấy.”

“Thật à?” Tôi
phải hỏi cho rõ.

“Thật đấy,” cô
nói. Và qua giọng
nói của cô, tôi có
thể nói rằng đó

thật sự là một cái
“thật đấy” thật.

Và, trước sự ngạc
nhiên của tôi, cô
chúi người về
phía tôi và bắt
đầu hát đoạn điệp
khúc. Không hát
to, để tránh mọi
người trong nhà

hàng nghe thấy.
Nhưng nghe một
cái loa stereo vắn
nhỏ, hay một cái
đài trên xe ô tô
trong một đêm cô
quạnh. Cô hát tâm
hồn của tôi lại
cho tôi nghe:

The way you

*are singing in
your sleep*

*The way you
look before you
leap*

*The strange
illusion that you
keep*

You don't

know

*But I'm
noticing*

*The way your
touch turns into
acrs*

*The way you
slide into the
dark*

*The beating
of my open heart*

*You don't
know*

*But I'm
noticing*

*(Cách em hát
trong giấc ngủ/
Nét mặt em nhìn*

trước khi em
nhảy/ Mơng mơ
kỳ lạ em ấp ủ/ Em
không biết/
Nhưng tôi vẫn
hằng để ý/ Cách
cái chạm tay của
em biến thành tia
lửa điện/ Cách
em lướt vào sâu

*thăm bóng đêm/
Nhịp đập của trái
tim tôi đã mở/
Em không biết
đâu/ Nhưng tôi
vẫn hằng để ý)*

Và tôi cảm
thấy thật xúc
động, thật đẹp.
Không phải vì thứ

tôi đã viết, mà vì
nó được trao lại
cho tôi theo cách
này. Được cô nhớ
lời nhạc và giai
điệu. Được nghe
nó ngân lên trong
giọng hát của cô.

Mặt cô đỏ
bừng hết cả, nên

tôi chẳng vô tay
hay làm gì đại
loại thế. Thay vì
thế tôi lắc đầu và
hy vọng rằng nó
sẽ truyền sự sùng
sốt của mình đến
với cô.

“Wow,” tôi
nói.

“Ừ, đó là thứ
tôi đang nghĩ đấy.
Dù, nói thật nhé,
lần đầu tôi nghe
nó lại đúng vào
một ngày chẳng
hay ho gì.”

“Tôi không thể
tin rằng cậu...”

“Tôi thì là tôi

không phải kẻ hay
bám đuôi hay cái
gì đại loại thế.
Tôi thề là tôi quên
tất cả những bài
hát khác.”

“Thật à?”

“Chúng ta đôi
chủ đề được
không?”

Và tôi thấy
mình nói những
lời này, “Nó thực
sự cũng không hẳn
là về Tris.” Và tôi
nhận ra đó là sự
thật.

“Cậu nói thế
là có ý gì?”
Norah hỏi.

“Đó là về cảm
xúc, cậu biết chứ?
Cô ấy làm dâng
trào thứ cảm xúc
đó trong tôi, cô ấy
gợi lên những cảm
xúc đó trong tôi,
nhưng nó không
viết về cô ấy. Mà
về những phản

ứng của tôi, những
điều tôi muốn cảm
thấy và rồi tự
thuyết phục bản
thân rằng tôi thực
sự đã cảm thấy
như thế, vì tôi cực
kỳ mong muốn
được cảm thấy
như thế. Cái ảo

giác ấy. Nó là tình
yêu vì tôi tạo cho
nó là tình yêu.”

Norah gật đầu.
“Vớì Tal, đó là
cái cách anh ta
luôn nói chúc ngủ
ngon. Nghe có ngu
ngốc không? Đầu
tiên là qua điện

thoại, rồi khi anh
ta chờ tôi ngủ, rồi
thậm chí sau đó
khi chúng tôi ở
bên nhau cùng
chìm vào giấc
ngủ. Anh ta luôn
chúc tôi ngủ ngon
và làm nó nghe
giống như một lời

chúc thật. Có lẽ
đó chỉ là lời mẹ
anh ta hay nói cho
anh ta nghe lúc
nhỏ. Một thói
quen. Nhưng tôi
đã nghĩ, *Đó là
quan tâm. Đó là
sự thật.* Nó có có
thể xóa đi rất

nhiều thứ khác.
Cái câu chúc ngủ
ngon đơn giản
ấy.”

“Tôi không
nghĩ là Tris đã
bao giờ chúc tôi
ngủ ngon.”

“Ồ, còn tôi thì
chắc chắn Tal

không gợi cảm
hứng sáng tác
nhạc cho tôi.”

“Tệ quá,” tôi
nói. “Tal vẫn với
hầu như tất cả mọi
thứ.”

Norah nghĩ
một thoáng. “Cậu
chưa bao giờ để

tên Tris vào một
bài hát nào à?”

Tôi điể²m qua
toàn bộ danh sách
bài hát, rồi lắc
đầu.

“Sao lại
không?”

“Tôi nghĩ là

tôi không nghĩ đến
điều đó.”

Chuông điện
thoại của Norah
reo và cô lấy nó
ra khỏi túi quần.
Cô nhìn vào màn
hình và lẩm bầm,
“Caroline.” Tôi
thấy cô định trả

lời, và thấy mình
nói thế này,
“Đừng.”

“Đừng?”

“Ừ.”

Lại tiếng reo
nữa.

“Nếu là
chuyện khẩn thì

sao?”

“Cô ấy sẽ gọi
lại. Này, tôi muốn
hai đứa mình đi
dạo một chút.”

“Đi dạo?”

Chuông reo
lần thứ ba.

“Ừ. Cậu, tôi

và thành phố. Tôi
muốn nói chuyện
với cậu.”

“Cậu nghiêm
túc đấy chứ?”

“Bình thường
thì không, nhưng
trong trường hợp
này thì có.”

Chuông reo.

“Chúng ta sẽ
đi đâu?”

“Bất cứ đâu.
Mới chỉ có” - tôi
nhìn vào đồng hồ
- “bốn giờ sáng
thôi.”

Ngừng.

Yên lặng.

Thư thoại.

Norah cắn môi
dưới.

“Đang nghĩ có
nên đi không à?”
tôi dè dặt hỏi.

“Không. Chỉ
là đang nghĩ sẽ đi

đâu thôi. Tới nơi
nào không ai tìm
được chúng ta
ấy.”

“Như là đại lộ
Park?”

Và Norah hơi
ngiênng đầu, liếc
mắt nhìn tôi rồi
nói, “Ừ, như đại

lộ Park.”

Và rồi cô thốt
ra một từ mà cả tỷ
tỷ năm nữa tôi
cũng không nghĩ
là cô sẽ thốt ra:

“Midtown.”

Thật kỳ cục,
nhưng chúng tôi

đã đi tàu điện
ngầm. Còn kỳ cục
hơn, chuyến tàu
chúng tôi lên là
chuyến tàu số 6,
chuyến tàu chậm
khét tiếng trong tất
cả các chuyến tàu
chậm ở
Manhattan. Bốn

giờ sáng, chúng
tôi đứng trên sân
ga đúng hai mươi
phút - nếu đi bộ
thì cũng mất ngàn
ấy thời gian thôi -
nhưng tôi cũng
chẳng phiền gì
chuyện chậm trễ
đó vì chúng tôi

nói chuyện suốt,
từ sở thích phim
Heathers tới bơ
đậu phộng, những
món đồ lót ưa
thích, chuyện
thỉnh thoảng Tris
cũng bốc mùi, sự
ám ảnh của Tal về
lông tóc, số phận

của chị em sinh
đôi nhà Olsen, số
lần chúng tôi thấy
chuột chạy trong
tàu điện ngầm và
những chữ cùng
hình graffiti ưa
thích - những thứ
dường như chỉ gói
gọn trong một câu

nhưng lại kéo dài
tới tận hai mươi
phút. Rồi chúng
tôi đã ở trong ánh
đèn huỳnh quang
kỳ lạ của toa xe,
xô vào nhau mỗi
khi đoàn tàu dừng
lại rồi lại khởi
hành, bình phẩm

bằng mắt về
những kẻ đầu
đường xó chợ say
xỉn, những sinh
viên ăn mặc chỉnh
tề như nhân viên
môi giới chứng
khoán, và những
hành khách đi
đêm mệt mỏi cùng

chia sẻ không gian
này với chúng tôi.
Tôi đang có một
khoảng thời gian
thật tuyệt vời và
điều hay ho ở đây
là tôi có thể cảm
nhận được ngay
lúc nó thực sự
đang diễn ra. Tôi

nghe Norah cũng
thể. Thỉnh thoảng
khi va vào nhau,
chúng tôi lại mất
vài giây mới tách
được nhau ra.
Chúng tôi không
có ý đụng chạm,
nhưng cũng chẳng
có ý định bỏ lỡ

một sự tình cờ.

Chúng tôi ra
khỏi tàu điện ở
Grand Central và
đi theo hướng Bắc
để ra Park. Nó
vắng lặng như tờ,
những tòa nhà
chọc trời canh
phòng dọc suốt

đại lộ, những
người lính gác say
ngủ của thế giới
quan trọng.

“Cứ như là
chúng ta đang ở
giữa hẻm núi ấy,”
Norah nói.

“Điều làm tôi
thấy lạ là sao lại

có nhiều tòa nhà
vẫn sáng đèn thế.
Tôi muốn nói là,
có tới hàng nghìn
bóng đèn cứ sáng
như thế trong
những tòa nhà
hàng đêm liền.
Chẳng có ích chút
nào.”

“Có lẽ vẫn còn người đang làm việc. Kiểm tra thư điện tử. Kiếm vài triệu nữa. Trêu kẻ khác trong lúc họ đang ngủ.”

“Hoặc có thể,” tôi nói, “họ

chỉ nghĩ là để thế
thì đẹp.”

Norah khịt
mũi. “Cậu nói
đúng. Chắc hẳn là
thế.”

“Bố cậu có
làm việc ở gần
đây không?”

“Không. Ông
ấy là trùm khu
trung tâm. Bố
cậu?”

Giờ tới lượt
tôi khịt mũi.
“Hiện tại thì
không được ai
thuê,” tôi nói.
“Hoàn toàn là do

lười cố gắng.”

“Tôi xin lỗi.”

“Đừng nghĩ
làm gì.”

“Bố mẹ cậu
vẫn ở cùng nhau
chứ?”

“Theo cái
nghĩa sống cùng

một nhà thì có. Bố
mẹ cậu?”

“Họ yêu nhau
từ thời trung học.
Cưới được hai
mười lăm năm
rồi. Vẫn hạnh
phúc và vẫn làm
chuyện đó. Những
kẻ đột biến của tự

nhiên.”

Chúng tôi ngồi lên rìa một trong những đài phun nước gần đó, nhìn dòng xe cộ chiếu đèn qua lại.

“Thế cậu hay đến đây lắm à?”
tôi đùa.

“Ừ. Tôi biết
tôi nhà quê mà -
từ hồi tôi mới biết
bắt tàu, tôi đã lên
vào thành phố để
tới Midtown.
Giao du với mấy
người làm nhà
băng, nhập hội và
thâu tóm mấy gã

chuyên lo sắp
nhập, thuê tóm
các công ty. Với
tôi toàn bộ chuyện
đó tỏa ra mùi tình
dục và rock ‘n’
roll. Cậu có thể
cảm thấy nó trong
không khí không?
Nhắm mắt lại.

Cảm thấy không?”

Tôi nhắm mắt
lại. Tôi nghe tiếng
xe cộ qua lại,
không chỉ trước
mặt mà còn trên
những tuyến
đường ngang dọc.
Tôi nghe tiếng
những tòa nhà

ngáp vào khoảng
không. Tôi nghe
nhịp đập trái tim
mình. Tôi có cái
ảo tưởng thoáng
chốc là cô sẽ ngã
về phía tôi và hôn
tôi lần nữa.

Nhưng thời gian
trôi qua đủ lâu để

tôi biết điều đó sẽ
không xảy ra. Khi
tôi mở mắt ra, tôi
thấy cô đang nhìn
mình.

“Cậu dễ
thương lắm ấy.
Cậu có biết thế
không?” cô nói.

Tôi chẳng biết

phải đáp lại thế
nào. Thế là nó cứ
treo lơ lửng trong
không khí, cho tới
khi cuối cùng tôi
cũng nói ra, “Cậu
nói thể chỉ để tôi
cởi đồ ra rồi nhảy
múa trong đài
phun nước thôi.”

“Tôi dễ bị
nhìn ra thế cơ à?
Ghét thật!” Nét
mặt cô trông thật
khó hiểu, nhưng
tôi không nghĩ nó
lại là một câu đố
chút nào.

“Thay vì thế
thì chúng ta có thể

đột nhập vào nhà
thờ Thánh
Patrick,” tôi gợi
ý.

“Bạn vẫn cời
đồ chứ?”

“Tôi phải đi
tất chứ. Bạn có
biết loại người gì
mới chạm chân

vào nơi đó không
?”

“Tôi sẽ phải
nói không với vụ
nhà thờ. Chưa gì
tôi đã thấy cái tí
báo thế này:
‘CON GÁI GIÁM
ĐỐC ĐĨA HÁT
BỊ PHÁT HIỆN

CHƠI TRÒ HU
HÔNG TRONG
NHÀ THỜ
THÁNH
PATRICK.

*“Chúng tôi đã
nghĩ cô bé là một
cô Do Thái dễ
thương,” hàng
xóm nói. ’ ”*

“Cậu là người
Do Thái à?” tôi
hỏi.

Norah nhìn tôi
như thể tôi vừa
hỏi cô là có phải
cô là con gái
không vậy.

“*Dĩ nhiên* tôi
là người Do

Thái.”

“Thế là người
Do Thái thì thế
nào?” tôi hỏi.

“Cậu đang đùa
tôi đấy à?”

Trông tôi
giống đang đùa
với cô không?

“Không,” tôi
nói. “Thật đấy.
Nó thế nào vậy?”

“Tôi không
biết. Nó chỉ đơn
giản là thế thôi.
Khó mà nói rõ là
thế nào.”

“Ừm, thế điều
cậu thích nhất khi

làm người Do
Thái là gì?”

“Chẳng hạn
như có tới tám
ngày lễ
Hanukkah?”

“Chắc chắn
rồi, nếu chuyện đó
có ý nghĩa gì đó
với cậu.”

“Tất cả những
chuyện thực sự có
ý nghĩa với tôi là
hồi bé tôi cũng
chẳng mấy túi nếu
không có cây
thông Noel.”

“Thế những
chuyện thực sự
thích thì là gì?”

tôi hỏi. Tôi thực
sự muốn biết
nhiều hơn nữa.

“Những
chuyện thực sự
thích?”

“Ừ. Thử xem
 nào.”

Cô nghĩ một

thoáng. “Có một
điểm ở đạo Do
Thái khiến tôi
cảm thấy thực sự
thích thú. Về mặt
quan điểm thôi,
tôi muốn nói thế.
Nó được gọi là
tikkun olam.”

“*Tikkun*

olam,” tôi lặp lại.

“Đúng rồi. Về cơ bản, nó nói là thế giới đã bị vỡ ra thành hàng trăm mảnh. Tất cả những thứ hỗn loạn, những thứ hỗn độn này. Và nhiệm vụ của

chúng ta - nhiệm
vụ của tất cả mọi
người - là cố gắng
ghép những mảnh
vỡ đó lại với
nhau. Để làm mọi
thứ lại vẹn
nguyên.”

“Và cậu tin
điều đó à?” tôi

hỏi. Không phải
phản đối gì. Chỉ
là một câu hỏi
đơn thuần.

Cô nhún vai,
rồi bác bỏ cái
nhún vai ấy bằng
sự dăm chiêu
trong ánh mắt.
“Tôi nghĩ là tôi

có tin. Tôi muốn
nói là, tôi không
biết thế giới làm
sao lại vỡ ra. Và
tôi không biết liệu
có Thượng đế nào
có thể giúp chúng
ta hàn gắn nó lại.
Nhưng cái sự thực
là thế giới giờ đã

vỡ - tôi hoàn toàn
tin đây. Cứ nhìn
quanh mà xem.
Cứ hàng phút - cứ
hàng giây, có hàng
triệu thứ cậu có
thể nghĩ tới. Có
hàng triệu thứ có
thể làm cậu thấy
lo lắng bất an.

Thế giới của
chúng ta - cậu có
thấy chúng ta ngày
càng tan vỡ
không? Tôi đã
từng nghĩ rằng nếu
tôi lớn hơn thì tôi
sẽ thấy thế giới dễ
hiểu hơn. Nhưng
cậu có biết

không? Tôi càng
lớn hơn, thế giới
càng thêm rắc rối.
Càng thêm phức
tạp. Càng thêm rối
rắm. Cậu nghĩ
rằng mọi thứ sẽ
trở nên tốt đẹp
hơn. Nhưng chỉ có
hỗn loạn là càng

lúc càng nhiều.
Những mảnh vỡ -
chúng ở mọi nơi.
Và không ai biết
phải làm gì với
chúng. Tôi thấy
mình cứ đang cố
nín giữ Nick ạ.
Bạn có hiểu cảm
giác đó không?

Cái cảm giác khi
cậu chỉ muốn đặt
mọi thứ vào đúng
chỗ của nó, không
phải chỉ vì làm
thế là đúng, mà
còn vì điều đó có
nghĩa là chúng ta
vẫn còn có thể
làm được những

việc như vậy? Tôi
muốn tin vào điều
đó.”

“Thế cậu có
thực sự nghĩ là
mọi thứ đang ngày
càng tồi tệ
không?” tôi hỏi.
“Tôi muốn nói là,
chẳng phải chúng

ta đang giàu có
hơn hai mươi năm
trước đây hay
sao? Hay là một
trăm năm trước
ấy?”

“Chúng ta giàu
có hơn. Nhưng tôi
không biết thế
giới có giàu có

hơn không. Tôi
không biết hai thứ
đó có phải là một
không.”

“Cậu nói
đúng,” tôi nói.

“Gì cơ?”

“Tôi nói là,
‘Cậu nói đúng.’ ”

“Nhưng chẳng
ai lại nói mỗi câu
‘Cậu nói đúng’ thế
cả.”

“Thật à?”

“Thật đấy.”

Cô ngả vào tôi
thêm một chút.
Không phải do vô

ý. Nhưng thế nào
đó vẫn làm tôi có
cảm giác là đó chỉ
do vô ý - chúng
tôi ở đây, trong
đêm nay. Như thể
đang đọc ý nghĩ
của tôi, cô nói,
“Tôi rất cảm
kích.” Rồi đầu cô

ngả vào vai tôi,
và tất cả những gì
tôi có thể nghĩ ra
là cô mới hợp với
chỗ đấy làm sao.
Tôi ngược nhìn
lên, cố tìm bầu
trời giữa những
tòa nhà, cố tìm ít
nhất một vệt sao

sáng. Khi tôi thấy
mình không thể,
tôi nhắm mắt lại
và cố tạo ra
những thứ của
chính tôi, thấy nhẹ
người vì Norah
giờ không đọc ý
nghĩ của tôi, vì tôi
chẳng biết mình

sẽ phản ứng thế
nào nếu lại có ai
đó biết tôi đang
làm những chuyện
như thế. Khi
chúng tôi ngồi
giữa cái thành phố
yên lặng này,
chẳng yên lặng
bằng tiếng ồn ánh

sáng, tâm trí tôi
trôi đi vài phút,
nghĩ về những gì
cô đã nói.

Rồi tôi chợt
nghĩ.

“Có lẽ chúng
ta là những mảnh
vỡ,” tôi nói.

Đầu Norah
không hề rời khỏi
cánh tay tôi. “Gì
cơ?” cô hỏi. Tôi
có thể nghe giọng
cô mà đoán được
là mắt cô vẫn
nhắm.

“Có lẽ là thế,”
tôi nhẹ nhàng nói.

“Về những chuyện
cậu nói lúc nãy
ấy. Thế giới bị
vỡ. Có lẽ nhiệm
vụ của chúng ta
không phải là đi
tìm các mảnh vỡ
và xếp chúng lại
cùng nhau. Có lẽ
chúng ta là những

mảnh vỡ.”

Cô không trả
lời, nhưng tôi tin
chắc là cô đang
lắng nghe rất
chăm chú. Tôi có
cảm giác như
mình lần đầu tiên
hiểu được một
điều gì đó, dù tôi

vẫn còn chưa thực
sự hiểu được nó
là cái gì.

“Có lẽ,” tôi
nói, “nhiệm vụ
của chúng ta là đi
cùng nhau. Đó là
cách chúng ta
ngăn việc đổ vỡ.”

Tikkun olam.

16. Norah

Nick và tôi lại
yên lặng nhưng tôi
không nghĩ đó là
kiểu yên lặng làm
người ta thấy
không thoải mái.
Tôi nghĩ bình

minh đang đến và
cảm giác buồn
ngủ của chúng tôi
cũng nhiều như
cảm giác hưng
phấn, và khi thứ
Bảy chuyển dần
sang Chủ nhật,
nhìn bầu trời qua
hẻm núi này mới

tuyệt làm sao,
màu xám ảm đạm
cùng màu vàng
nhợt nhạt hiện lên
từ ánh đèn thành
phố, trong khi
ngoài kia những
người làm ngân
hàng hay thư ký
đứng hút thuốc

bên ngoài tòa nhà
khi những chiếc
xe công vụ
Lincoln đỗ bên lề
đường, chờ chờ
những người làm
việc qua đêm về
nhà. Những con
dòng cháu giống
của thế giới tài

chính này chẳng
có vẻ gì là để ý
hay quan tâm đến
việc thời gian có
thể dừng lại bất
cứ lúc nào, sao họ
không tuân theo
lời dạy ‘vào ngày
thứ Bảy các con
nên nghỉ ngơi’? Ít

nhất cũng nên đi
ra đường mà tận
hưởng cuộc sống
chứ. Như tôi bây
giờ, đang quan sát
họ.

Nhưng tôi quá
mong muốn được
biết thêm về Nick
đến nỗi tôi không

thể chịu được sự
yên lặng này, dù
nó có là một sự
yên lặng dễ chịu
đi nữa. Có lẽ cách
để biết thêm về
cậu là cho cậu
biết thêm về tôi.
Thế là tôi nói với
cậu, “Tôi kiếm

cái áo flannel này
trong cửa hàng
quần áo nam ở
Marshalls.”

“Mẹ tôi rất
thích cửa hàng
đó,” cậu nói.

“Mẹ cậu rất
sành đây.”

Tôi đợi. Liệu
cậu có nói tôi biết
thêm chút gì về
mẹ mình không?

Trong khi tâm
trí tôi tua lại
những thông tin
thu thập được từ
cậu từ đêm qua
tới giờ, miệng tôi

lại nói ra những
lời thật ngu ngốc
về Marshalls vì
đầu tôi vẫn còn
đang luẩn quẩn
với những từ Nick
nói về *tikkun*
olam: Có lẽ
nhiệm vụ của
chúng ta không

*phải là đi tìm các
mảnh vỡ và xếp
chúng lại cùng
nhau. Có lẽ
chúng ta là
những mảnh vỡ.*

Vì tôi đang cố
sắp xếp lại các
mảnh xếp hình tạo
nên Nick. Thử

điễm qua một chút
nhé. Chàng trai
punk đúng mực
vừa sống sót sau
cuộc tình kéo dài
sáu tháng với
Tris. Tay bass
trong một ban
nhạc rất những
thành viên đồng

tính, một nhà soạn
nhạc đầy triển
vọng. Có thể có
những suy nghĩ
khá sâu sắc (ít
nhất cũng là đối
với một người
không phải Do
Thái) trong những
vấn đề liên quan

tới *tikkun olam*.

Và cậu hôn mới
giỏi làm sao. Đó
là kẻ đã nói

KHÔNG với một
màn sex không-
ràng-buộc được
một cô gái ngu
ngốc mời tham gia
trong một cái

phòng thay đồ
giữa buổi diễn
của Where's
Fluffy vài tiếng
trước, nhưng
không hiểu sao lại
xuất hiện ở tận
Velseka để gặp cô
ấy sau đó (một
hành động mới tử

tế làm sao); nhưng
rồi cậu lại chẳng
có ý gì với cô ta
trên cái chuyến
tàu số 6 nơi mà cả
cơ hội lẫn tâm
trạng đều rất hợp
nhau khi ánh đèn
thì mờ còn tàu thì
lắc lư đẩy người

họ lại gần với
nhau. Tôi phải
làm gì với cái cậu
này đây?

Khi tôi tựa
đầu vào tay Nick,
tôi có thể ngửi
mùi cậu thật gần
và thật riêng,
không bị ám mùi

bia và khói thuốc
trong câu lạc bộ:
cậu có mùi thoang
thoảng như nước
hoa cạo râu, hoặc
như vừa đi mát xa
hương liệu trước
khi buổi tối này
bắt đầu - một mùi
hương quá quý

phái so với một
cậu chàng punk.
Mùi người cậu
làm những mảnh
ghép trong tâm trí
tôi quay lại với
nhau, để cuối
cùng cũng dần
hiểu cậu thêm một
chút.

Tôi có lẽ sẽ
phải trích lại lời
của Randy của
nhóm Are You
Randy?

Cậu Nick này
không thể nào là
con trai một trăm
phần trăm được.

Như thể để

chúng tỏ sự ngờ
vực của tôi, Nick
lấy ít Chapstick từ
túi quần bò và
quẹt quẹt lên môi.
Tôi là fan cuồng
của Blistex, nên
cái sáp dưỡng
môi đó không làm
tôi bất ngờ; mà là

cái hương anh đào
kia cơ.

Nếu cậu thực
sự lại đồng tính,
tôi sẽ tức điên
mất. Tất cả những
người tốt đều thế
cả! Tôi sẽ không
có cách nào khác
ngoài việc coi

chuyện đây là
nhằm thẳng vào
mình. Việc mất
Nick vào tay phe
đồng tính hẳn sẽ
là một cú sốc lớn,
tương tự như việc
mất vào tay họ
Scottie “not-at-
all” Gross

(Scottie không-hề
Thô Thiển), người
tôi đã đầu tư năm
năm chẵn tròn học
trường Chủ nhật
thăm thương trộm
nhớ và có thể đã
là người có được
nụ hôn đầu tiên
của tôi nếu cái gã

Ethan Weiner ngu
ngốc đáng ghét ấy
không nhảy vào
giành lấy Scottie
trước, hay như
mất đi anh chàng
đáng yêu quyến rũ
George Michael,
thần tượng Behind
the Music từ-bi-

kịch-tới-cứu-rồi
tôi thương của tôi,
người mà nếu ở
trong một thế giới
công bằng và tốt
đẹp có lẽ đã là
người đàn ông lớn
của tôi - trải
nghiệm Lolita bí
mật của tôi.

THẬT QUÁ BẤT CÔNG!

Nhưng mà. Có
lẽ cái chẩn đoán
đơn giản *đồng
tính hay không
đồng tính* là một
sai lầm. Có lẽ chỉ
có *bản năng giới
tính* là có tồn tại,

và nó rất linh hoạt
và không thể đoán
trước, như một
diễn viên xiếc,
người tôi từng
muốn trở thành,
và này, đó có thể
là một khả năng
đáng theo đuổi khi
giờ đây tôi đã làm

hông bết cơ hội
nhập học đại học
còn vụ *kibbutz* thì
giờ chắc chắn sẽ
chẳng xảy ra. Tôi
thích mềm dẻo và
linh hoạt như một
diễn viên xiếc
hơn. Có lẽ Tris
lúc nào đó sẽ đến

rap xiếc xem tôi
biểu diễn và tôi
có thể hiểu thêm
chút chút về
những kỹ năng tán
tĩnh các thành
viên ban nhạc của
cô ta.

Bản năng giới
tính của Nick có

nằm tại (nằm ở? -
sao cũng được,
thế cả), đâu cũng
được, điều quan
trọng là: Cậu
Nick này quá
tuyệt để có thể
thực sự đang tồn
tại. Cậu viết
những bài hát

tuyệt vời. Cậu cực
kỳ dễ thương. Cậu
quá sức thông
minh. Và khủng
khiếp nhạy cảm.
Cậu cho tôi nhiều
phiêu lưu và bồi
rối trong một đêm
hơn cả đời tôi
cộng lại. Tim tôi

lại nhói lên, sợ, vì
giờ tôi muốn biết
TẤT CẢ MỌI
THỨ về cậu. Cậu
càng cho tôi
nhiều, tôi càng
muốn nhiều hơn.
Tôi muốn biết về
những dự định
tương lai của cậu,

về gia đình của
cậu, về âm nhạc
của cậu, ước mơ
của cậu, nỗi buồn
của cậu, tất cả
những thứ tình
cảm suốt mười
ấy.

Tôi băn khoăn
không biết cậu có

cùng chia sẻ với
tôi rằng bài
“Hideous
Becomes You”
của Fluffy là bản
tình ca tuyệt vời
nhất, và liệu cậu
ta có khi nào hát
bài hát ấy cho tôi
nghe? Vì tôi đã

hát bài hát cậu
viết cho cậu nghe
rồi mà, tôi còn kể
cậu nghe về
tikkun olam nữa,
nghe thì có vẻ rất
bâng quơ nhưng
nó thực sự thiêng
liêng và rất có ý
nghĩa đối với tôi,

và tôi đang nghĩ
hay là chúng tôi
sẽ đặt tên con trai
đầu lòng là
Salvatore, đó
không phải tên
một loại quả hay
một tháng trong
năm, và rất nhiều
người không phải

100% bình
thường giới tính
cũng đặt tên đó,
đúng không?

Điều đáng
quan tâm hơn: nếu
tôi không nhanh
chóng tắt nguồn
não, trí tưởng
tượng của tôi sẽ

đi quá xa tới
những việc có thể
xảy ra giữa tôi
với cái cậu này,
chẳng có gì lại có
thể cứ ở nguyên
tại hiện thực cả.

Nick nói đúng,
chị em sinh đôi
nhà Olsen đúng là

có một mối dây
liên hệ cùng
nương tựa vào
nhau đáng lo ngại.
Dù vậy tôi cũng
hiểu và thông cảm
với mấy chị gái
đó, tôi thực sự
hiểu. Tôi muốn
hiểu về Nick thật

nhieu, nhưng tôi
cũng muốn dành
chút thời gian
nghỉ để nói với
Caroline về cậu
ta. Nếu Caroline
có ở đây, chúng
tôi có thể mô xẻ
Nick qua kịch bản
Thứ Được Gọi Là

Đời Tôi/ Những
giây phút thật
Jordan Catalano.

Rayanne: Tớ
nghĩ là cậu ta
cũng phần nào
thích cậu đấy.
Chắc chắn thế. Tớ
muốn nói là, trong
đầu cậu ta còn có

nhiều thứ khác
nữa, nhưng cậu ta
có thích cậu.

Angela:
Nhưng cái phần
đó không công
bằng chút nào. Tớ
chẳng có cái gì
trong đầu nữa hết.
Sao lại có chuyện

tớ thì ngồi một
chỗ phân tích cậu
ta từng li từng tí
dưới kính hiển vi,
còn cậu ta lại có
những thứ khác
nữa trong đầu.

Rickie: Thật
là sâu sắc.

Tôi nghĩ mình

có thể ngồi đây
nơi cái Đại lộ
Park này và nói
chuyện với cậu cả
đêm. Trong khi tôi
ghét Midtown và
đặc biệt ghét vùng
East Side.

Lạy thánh
thần, dù tôi có tìm

hiều thêm gì về
cái cậu Nick này
ở đâu đi nữa thì
chắc chắn cũng
không phải lại
tiếp tục ở nơi này.
Chúng tôi là hai
đứa nhóc nhà quê
đang theo đuổi
một thú vui bình

thường, nhưng
hiển nhiên chúng
tôi đã bị làm
tưởng là các phần
tử khủng bố.

Những nhân viên
bảo vệ đã đi ra
ngoài để lừa
chúng tôi đi - tới
bất cứ đâu trừ cái

đài phun nước
trước tòa nhà của
họ.

Chúng tôi
đứng dậy và đi -
sang hướng Tây.
Có khi Nick cũng
đang cố tìm hiểu
về các mảnh vỡ
của tôi ấy nhỉ?

Cậu nói, “Bố cậu làm giám đốc một hãng thu âm bao quát cả khu trung tâm. Có lý do nào làm cậu không nói tên ông ấy cho tôi biết không? Liệu tôi có được biết ông ấy là ai

không?”

“Cậu sẽ biết,”
tôi nói với cậu.
Tôi cần phải xem
xem thái độ của
Nick thế nào
trước khi tôi nhận
ra rằng cậu làm
quen với tôi chỉ
để có thể gửi tuần

vào một bản thu
thử. Tôi lại chỉ
đầu tư tình cảm
quá mức mà thôi.

Cậu dừng chủ
đề tên tuổi, cảm
ơn nhiều lắm.
“Chắc cậu được
gặp nhiều người
nổi tiếng lắm

nhỉ.”

“Hồi tôi còn nhỏ thì có lẽ thế,” tôi nói. “Chúng tôi suốt ngày tới nhạc hội và các buổi biểu diễn âm nhạc. Cả đời tôi chỉ sống ở một ngôi nhà tại

Englewood
Cliffs, nhưng tôi
cảm thấy mình
như cũng lớn lên
ở Nashville,
Memphis, New
Orleans, Chicago,
Seattle - bất cứ
nơi nào có điểm
nóng âm nhạc, cậu

hiều chứ? Tôi khá
may mắn, cả đời
tôi đã cùng bố
gặp rất nhiều nghệ
sĩ vĩ đại, một vài
người đã trở thành
huyền thoại.

Nhưng vài năm
trước đây tôi đã
nhận ra một điều:

không biết họ thì
tốt hơn. Vì nếu tôi
không biết họ, tôi
có thể vẫn thích
nhạc của họ mà
không biết tới
những đòi hỏi quá
quắt hay lối sống
vô trách nhiệm
của họ, tôi thích

những bài hát đỉnh
cao của họ cho tới
khi tôi biết rằng
ca sĩ chính của họ
đã làm đời bố tôi
trở nên khốn nạn
và là lý do bố tôi
bỏ lỡ cuộc thi
đánh đàn mà tôi
tham gia, đại loại

thế.

“Đó là lý do
tại sao tôi lại
thích Where’s
Fluffy đến vậy.
Họ không giống
thế, không đi cái
hành trình ngôi
sao ấy.”

“Cũng có thể

họ sẽ đi. Tôi hy
vọng tôi không
làm cậu vỡ mộng,
Nick ạ, nhưng
Lars L. là một kẻ
hoàn toàn chẳng
ra gì, Owen O. là
một tên nghiện
rượu khủng khiếp,
và Evan E. chỉ là

một thằng điên.
Tôi biết - bố tôi
đã cố ký hợp
đồng với họ.
Nhưng Fluffy sáng
tác những bài hát
tuyệt vời, soạn
những bản nhạc
tuyệt hay. Đó mới
là điều quan

trọng, đúng
không?”

Nick nghịch
ngợm đẩy vai tôi
một cái. “Cậu
không hề làm tôi
vỡ mộng đâu. Cậu
không thể nhìn
vào một ban nhạc
mà không biết

điều đó. Tôi muốn
nói là, cậu đã
nghe lời bài hát
của ‘High is
Better than Low’
chưa? (Cao thì tốt
hơn là thấp). Chắc
chắn là nó không
nói về tình yêu
giày cao gót hiệu

Manolos của
Evan E.”

Trời, Nick
biết cả tên giày
hàng hiệu. Dấu
hiệu không hay
rồi.

Nick nói thêm,
“Nhưng đó không
phải là lý do làm

tôi thích nhạc
punk. Tự bản thân
nó có sự hài hước
riêng, nó không
giả vờ làm thứ
không phải là nó.
Nó là sự nổi loạn
hoành tráng có
hơi hướng heavy
metal, nhưng có

trí tuệ.”

Hồi phục tốt
đây.

“Có muốn biết
khát khao thâm
kín của tôi
không?” tôi trêu.

Nick quay về
phía tôi và

nhường một bên
lông mày, như một
ngôi sao điện ảnh
thời xưa. Tôi khá
chắc là cậu không
tỉa hay xăm lông
mày, nhưng cậu
thực sự có hàng
lông mày đẹp đến
đáng ngờ. Hay có

lẽ là tôi chỉ nghĩ
quá thôi. “Dĩ
nhiên là tôi muốn
biết chứ,” cậu
nói.

“Tôi chẳng có
tài viết nhạc hay
cái gì đại loại thế,
nhưng tôi muốn là
người đặt tên cho

các bài hát, đặc
biệt là những bài
nhạc đồng quê.”

“Tên hay nhất
cậu nghĩ ra là gì?”

“ ‘You Stole
My Heart and Left
It for Roadkill,’ ”
(Anh đánh cắp
trái tim em và để

đó cho xe cán nát)
tôi nói với cậu.
“Nào, thoải mái
nghĩ ra lời nào đó
đi.”

Tên bài hát ưa
thích của tôi do
một nhà đặt tên
lời bài hát chính
thống đặt cho là

“Something About
What Happens
When We Talk
(Điều gì đó về
chuyện đã xảy ra
khi ta nói
chuyện),” của
Lucinda
Williams, bài hát
bố và mẹ vẫn hay

dìu dặt khiêu vũ
với nhau mỗi dịp
kỷ niệm (buổi hẹn
đầu, nọ hôn đầu,
lần dừng-nói-
thẳng-ra đầu, đính
hôn, cưới, vân
vân - vâng, họ kỷ
niệm tất), dù họ
đã quá già và nên

chín chắn hơn.
Tôi giờ đang nghĩ
về bài hát đó, vì
nói chuyện với
Nick thật là dễ
chịu. Tôi phải cố
kìm nén mọi bản
năng bám đuôi
của mình để
không hát cho

Nick nghe như lời
hát của Lucinda,
Conversation
with you is like a
drug (Trò chuyện
với anh như một
chất gây nghiện
vậy.) Với Tal,
việc nói chuyện
luôn được đặt trên

hai chiến tuyến và
chỉ có một bên
thực sự nói thôi.
Tôi thích việc Tal
ít nhất cũng nói
chúc ngủ ngon,
và việc ngoài tiệc
tùng ra anh ta
cũng có quan tâm
đến vài thứ khác,

nhưng có gì đó
trong những cuộc
nói chuyện giữa
Tal và tôi khiến
tôi thấy giống như
anh ta đang đọc
tuyên ngôn còn tôi
chỉ ngồi nghe.

Khi chúng tôi
tới đại lộ Bảy, cả

hai cùng đồng loạt
quay sang hướng
Nam, và tôi nhận
ra Nick và tôi
chưa bao giờ bàn
xem chúng tôi sẽ
đi đâu sau đại lộ
Park. Giống y như
lúc chúng tôi nắm
chặt tay nhau

trong câu lạc bộ
và tôi dẫn cậu ta
len qua đám đông
tới chỗ phòng thay
đồ. Thế nào đó
chúng tôi đã lại ở
cùng nhau. Quảng
trường Thời Đại
giờ đang mời gọi
chúng tôi với toàn

bộ sự huy hoàng
của nó. Thế nào
đó thế giới của
chúng tôi lại tràn
đầy những cơ hội
và khả năng.

Điện thoại của
tôi lại reo và hiện
chữ Daddy-O và
tôi phải nghe, đó

là luật cho những
lần chơi tối đầu
đêm. “Cậu có
phiền không?” tôi
hỏi Nick. Lúc này
khi không trả lời
điện thoại của
Caroline chỉ vì
Nick bảo đừng
làm thế tôi đã thấy

khá tệ.

“Cứ tự nhiên,”
lần này cậu nói,
cứ như giờ cậu đã
hiểu không cuộc
gọi nào có thể kéo
tôi ra khỏi cậu
đêm nay. Tôi
đứng dưới mái
hiên một tòa nhà

trong khi Nick lùi
về phía vệ đường
để tôi được tự
nhiên, tôi thực sự
chẳng cần cậu làm
vậy, nhưng vẫn
đánh giá rất cao
cử chỉ đó, dù tôi
không chắc được
là những hành

động đúng mực
đặt câu ở mức nào
trên cái cân cân
giới tính.

“Chào bố,” tôi
nói vào trong cái
điện thoại.

Giờ tôi đang
đứng giữa ngã tư
của thế giới, lấp

lánh ánh đèn neon
đỏ trắng và đèn
taxi vàng, náo
nhiệt với vô số
hoạt động và đầy
kích thích với
tiếng nhạc và
giọng nói con
người, nguy hiểm
và phấn khích,

nhưng nghe giọng
nói của bố, tôi lại
thấy mình như hồi
mới lên năm và
làm cô công chúa
nhỏ được ông đưa
đi ngủ. “Con ổn
chứ, con yêu? Bố
vừa đón một đội
tạp nham gồm hai

cậu chơi nhạc
cùng một cô
Caroline say xin,
nhưng không có
Norah nào hết.”

“Con ỏn, bố ạ.
Có khi còn rất
tuyệt nữa ấy chứ!”

“Con có định
nói cho bố biết

tên cậu ta không?”

“Không?”

“Con có định
về nhà ngay
không?”

“Không.”

“Con có định
tiếp tục tuân theo
một mệnh lệnh

nào đó của bố nữa
không?”

“Không.”

Ông thở dài.
“Cẩn thận đấy
nhé.” Tôi nghĩ bố
không biết tôi
đang đứng giữa
quảng trường
Thời Đại lúc tảng

sáng với một cậu
con trai tôi mới
chỉ vừa biết được
vài tiếng đồng hồ
thì hơn. “Mẹ và
bố sẽ chăm cho
Caroline. Mẹ giờ
đang làm trứng
rán cho Thom và
Scot. Những đứa

trẻ đáng yêu.”

“Bố?”

“Gì cơ?”

“Con nghĩ con
đã sai khi từ chối
trường Brown.”

“Thật á.”

“Giờ con
không biết mình

phải làm gì nữa.
Chuyện với Tal,
bố mẹ và
Caroline đã đúng,
con sẽ không làm
những chuyện như
thế nữa. Nhưng
giờ con không
biết mình phải
làm gì.”

“Bố sẽ nói
cho con biết con
có thể làm được
gì. Vào trường
Brown năm sau
nhé. Sáng nay lúc
con đi ông già của
con đã lấy cái
đơn bỏ trường
Brown của con ra

khỏi hòm thư rồi.
Ông ta đã thay thế
nó bằng một cái
đơn đồng ý cùng
chi phiếu đặt cọc
nữa.”

Tôi nên biết
ơn nhưng lại tỏ vẻ
tức giận. “BỐ
CHẲNG CÓ

QUYỀN GÌ LÀM
THẾ! ĐÓ GẦN
NHƯ MỘT SỰ
XÂM PHẠM
QUYỀN RIÊNG
TƯ! VÀ LỤC
THƯ CỦA
NGƯỜI KHÁC
LÀ PHẠM LUẬT
LIÊN BANG

ĐÂY!”

Bố cười khúc
khích. “Thật tẻ
quá nhỉ. Đừng về
muộn quá đây.”

Rồi bố gác
máy.

Có lẽ bố tôi
đúng là một gã

hippy lai doanh
nhân, nhưng tôi
thực sự yêu ông
lão ấy.

Tôi không thể
nghĩ về những
việc bố đã làm vì
bầu trời đột nhiên
mở ra và mưa như
trút nước, nhưng

Nick đang làm gì thế kia? Cậu đang nhảy cuồng lên chỗ lề đường, hai tay dang ra, mặt ngược lên để hứng mưa. Thật là vui.

Tôi không nói với Nick là cuộc

gọi của tôi đã kết thúc. Tôi cứ đứng đó nhìn cậu. Từ lúc tôi nhìn Nick, tôi đã thấy tràn đầy cảm hứng của bài hát mà nhóm Smiths chơi lúc ở Camera Obscura, cái đoạn

Morrissey hát về
*what she asked of
me/ at the end of
the day/ Caligula
would have
blushed, (điều cô
ấy muốn ở tôi/
lúc cuối ngày/
Caligula hẳn
phải đỏ mặt.) Tôi*

không quan tâm
đến việc mình có
quan tâm gì đến
chuyện đào sâu
xem Nick đồng
tính hay không
đồng tính hay giữa
giữa. Tôi chỉ nghĩ
là tôi muốn ra
ngoài kia tắm mưa

với cái người này.
Tôi muốn nằm
cạnh cậu trong
bóng tối, ngắm
cậu thở, ngắm cậu
ngủ và bắn khoăn
không biết cậu mơ
về điều gì nhưng
cũng không cảm
thấy tủi nếu cậu

không mơ thấy
mình.

Tôi không biết
liệu Nick và tôi
sẽ là bạn hay
người yêu hay
liệu cậu có bao
giờ trở thành Will
còn tôi trở thành
Grace - một điều

thật đáng thất
vọng và buồn tẻ -
nhưng dù Nick và
tôi có trở thành
cái gì của nhau đi
nữa, nó không thể
là - nó chắc chắn
sẽ không là - thứ
gì đó chỉ thoáng
qua một đêm.

Tôi biết điều
đó.

17. Nick

Hát trong
mưa. Tôi đang hát
trong mưa. Và đó
là một cảm giác
thật thú vị! Một
cơn mưa rào bất
chợt và tôi cứ thả

mình vào nó. Vì
bạn còn có thể
làm được gì khác
nữa? Chạy đi tìm
chỗ trú? Ré lên
hay chửi thề?
Không - khi trời
mưa bạn cứ để
trời mưa đi, cứ
cười như một

người điên và
khiêu vũ cùng nó,
vì nếu bạn có thể
làm bản thân mình
được hạnh phúc
trong mưa, thì bạn
cũng có rất nhiều
khả năng làm
được thế trong
đời thật. Khi giọt

mưa đầu tiên rơi
xuống, cô vẫn còn
đang nói chuyện
điện thoại và tôi
cứ đứng nhìn cô
nói, cô thực sự là
một sinh vật phức
tạp đến đáng ngạc
nhiên, cùng một
lúc có bao nhiêu

là biểu hiện trên
nét mặt - gào lên
giận dữ trong khi
rõ ràng đang rất
vui, rồi giả vờ
vẫn nghe trong khi
thực sự đang nhìn
tôi trong mưa. Rồi
cô bỏ điện thoại
lại vào túi áo

Salvatore và đi
về phía tôi. Tôi
chẳng hiểu vì sao
ta lại nói bầu trời
mở ra khi đổ mưa
nhỏ - cứ như là
bầu trời đã kìm
nén mãi cho tới
tận giây phút này,
và rồi giờ là lúc

nó xả ra. Và tôi
nhìn cô và cô nhìn
tôi và cứ như là
tất cả mọi thứ
cùng mở ra hết
thảy. Tôi cảm
nhận được nước
mưa thấm trên áo
mình. Tôi cảm
nhận được tóc rũ

lòa xòa che hết
mắt. Nhưng tôi
vẫn cảm nhận
được sự thanh
thản và vẻ đẹp
của cô, cái cách
cô hé miệng mà
không chắc mình
có nên mỉm cười.
Chúng tôi đang ở

bên rìa quảng
trường Thời Đại
với những ngọn
đèn hiệu lấp lánh
và chúng tôi đang
đu đưa khi bầu
trời mở ra và tôi
kéo cô lại làm
bạn nhảy của mình
và cô đồng ý. Thế

là chúng tôi lên
via hè, tay tôi
quàng lấy người
cô. Cô tựa sát vào
- nhìn chăm chăm
vào tôi - và dù tôi
không biết câu hỏi
là gì, tôi vẫn biết
câu trả lời. Thế là
tôi trả lời, “Đây,”

và tôi nghiêng về
trước và hôn cô
ngay bên rìa
quảng trường
Thời Đại, theo
kiểu mọi người
hôn nhau tạm biệt
trên phố, chỉ có
điều nụ hôn này
giống hơn với lời

chào gặp mặt.
Đây. Cái này.

Tôi mở miệng
ra và cô mở
miệng tôi ra và cứ
như là cô đang
thở xuyên vào
trong tôi. Và
người cô ướt, tựa
sát vào tôi và tôi

muốn, tôi muốn,
tôi muốn. Cô giật
ra để nhìn tôi và
mắt cô lấp lánh nụ
cười và mắt cô
đầy vẻ nghiêm túc
và tôi biết đích
xác cô đang cảm
thấy thế nào. Đó
là một câu hỏi

khác và tôi lại
đưa ra một câu trả
lời khác, lần này
tay cô vòng qua
sau gáy tôi, cô tựa
sát hơn và người
tôi tựa lại còn sát
hơn nữa. Những
người xung quanh
chúng tôi - không

nhiều lắm, và
chắc chắn là
không nhiều người
tỉnh táo - đều
đang nhìn chúng
tôi, và tôi không
thể không nhìn
quanh một chút,
và tôi nảy ra một
ý tưởng. Tôi nói

với cô là tôi vừa
nảy ra một ý và
tôi cầm lấy tay cô,
và chúng tôi đan
ngón tay vào
nhau, nhà thờ là
đây, tháp chuông
là đây và tôi dẫn
cô vào quảng
trường Thời Đại,

dưới ánh đèn, đi
qua những mái
hiên để tới khách
sạn Marriott
Marquis. Đột
nhiên cô nhìn tôi
với con mắt *Cái*
quái gì thế?, vì
một cô gái thì
muốn gì ở cái

khách sạn
Marriott đầy nhóc
khách du lịch giữa
quảng trường
Thời Đại này
chứ? Nhưng tôi
nói là “Cứ tin tôi”
và lại hôn cô,
trong thang máy
vách kính cùng

chúng tôi có hai
người nữa, nhưng
lên tới sảnh tầng
tám thì họ đã ra
rồi. Tôi hỏi
Norah số may
mắn của cô, cô
nói cho tôi biết,
thế là chúng tôi đi
tới tầng đó. Hành

lang vắng tanh và
tuyệt nhất là chẳng
có nhạc nhẽo gì
đang chơi cả, tôi
không thấy thứ tôi
cần tìm và khi tôi
thấy thì Norah đã
không thể đợi hơn
nửa: cô đang đặt
tay xuống phía

dưới cổ áo tôi,
cảm nhận da tôi từ
vai tới cổ và cảm
giác đó nóng bỏng
đến nỗi trong giây
lát tôi đã quên
mất là chúng tôi
đang định đi đâu
và cứ ôm hôn cô
ngay giữa hành

lang, chỗ khuất
khỏi cửa hành
lang và cái thang
máy vách kính,
cẩn thận không
tựa vào bất cứ
cánh cửa nào để
tránh làm những
du khách bên
trong thức giấc.

Thay vì thế chúng
tôi tựa sát vào
tường và cô lướt
tay lên ngực tôi
rồi xuống bụng rồi
tiến thẳng lên trên,
ngay dưới cái áo
và cảm giác có
tay cô đặt ở đó
thật dễ chịu. Và

những ngón tay
của tôi chạm vào
áo cô, ngực cô và
chúng tôi cùng
đắm mồ hôi và
cùng đầy cuồng
nhiệt. Chúng tôi
hôn nhau thêm độ
năm phút nữa, cô
hôn thật tuyệt. Cô

hôn môi trên rồi
môi dưới của tôi
và tôi đáp lại -
hôn môi trên, hôn
môi dưới của cô.
Rồi cô dùng lưỡi
một cách không
hiệu quả lắm
nhưng cũng không
sao vì tay chúng

tôi ngay lập tức
đã ở khắp mọi nơi
và tôi quá đắm
chìm vào nó, và
sau khi cô từ bỏ
cái việc dùng
lưỡi kia, tôi có
thể thấy cô đã
thoải mái hơn. Cô
đang dần để bản

thân trôi đi, và tôi
càng thích hơn vì
cô không hề cố
gượng làm thế, cô
cứ làm thế một
cách rất tự nhiên
thôi.

Thế là tôi dẫn
cô đi dọc xuống
hàng lang một

chút cho tới khi
chúng tôi đứng
trước căn phòng
có đề chữ ICE
(Phòng lạnh). Cô
cười và tôi nói,
“Nào,” vì chúng
tôi còn chỗ nào để
đi nữa? Và căn
phòng đó cũng

không lạnh quá
thế đâu, chỉ có
tiếng máy làm
soda là hơi khó
chịu chút thôi. Cô
nói, “Cậu không
thể nghiêm túc
được nhỉ,” và tôi
nhận là tôi không
thể thật. Đúng thế.

Tôi nói, “Tôi chỉ
thực sự thích cậu
thôi,” rồi tôi hôn
cô và cô lần tìm
công tắc đèn rồi
tắt đi, và rồi
chúng tôi chỉ lơ
mờ thấy màu
những lon Pepsi
và cứ như thế

chúng tôi cuối
cùng cũng tìm
được một kiểu nói
chuyện khác, kiểu
nói chuyện bằng
cử chỉ và kéo và
đẩy và thở và nắm
và trêu chọc và
cười tinh nghịch
và cọ và chờ đợi

trông mong. “Cậu
ồn chứ?” tôi hỏi,
và cô nói, “Cậu
ồn không?” Và tôi
nói, “Có, tôi ồn.”
Tôi còn hơn cả ồn
ấy chứ. Đây thực
sự là một cuộc
nói chuyện tuyệt
vời.

Chúa ơi, tôi
thích cô ấy quá.

“Cởi mấy đồ
ướt sũng này ra
khỏi người cậu
nào,” cô nói, và
giật áo tôi, loay
hoay với mấy cái
cúc và tôi chẳng
biết tôi nghĩ gì

nữa, tôi bắt đầu
cù cô và việc đó
thực sự làm cô
tức điên, nhưng
cô chỉ cười và
hỗn hển ngăn tiếng
cười lại, tôi nghĩ
làm thế để du
khách không nghe
thấy. Rồi cô tháo

cúc xong và kéo
áo ra. Tôi cởi cái
áo jacket của tôi
khỏi vai cô và cô
làm một hành
động kỳ lạ nhất có
thể - cô giật lại
trong giây lát và
gấp nó lại một cẩn
thận, gần như đặt

nó một cách tôn
kính lên sàn nhà.
Rồi tôi cởi cái áo
flannel, cái áo
phông bên dưới.
Cô lướt tay lên
phần lông trên
ngực tôi, rồi lần
xuống dưới bụng.
Tôi chưa bao giờ,

chưa bao giờ có
khao khát mạnh
mẽ đến thế cả. Cô
tháo thắt lưng ra,
thả nó rơi xuống
sàn. Rồi đến cái
cúc trên cùng của
quần jean tôi - chỉ
cái cúc trên cùng
thôi. Và tôi hỏi lại

lần nữa - “Cậu có
ồn không?” Và lần
này cô nói có. Cô
nói là còn hơn cả
ồn ấy.

Chúng tôi hôn
như khóa môi.
Không giống lúc
trong câu lạc bộ,
khi cô dường như

làm thế chỉ để
chúng tỏ một điều
gì đó. Chúng tôi
giờ chẳng có gì để
chứng minh nữa
hết, chẳng có gì
trừ việc chúng tôi
không hề sợ hãi
nữa. Rằng chúng
tôi sẽ không nghĩ

quá nhiều, hay
ngập ngừng quá
lâu, hay đi quá xa.
Tay cô lướt xuống
đường khóa quần
và tôi nói, “Chậm
thôi.” Vì đây
không phải thứ
nên vội vàng. Đây
không phải thứ

chẳng có chút gì ý
nghĩa. Đây là thật.
Đây là việc đang
xảy ra. Và đây là
thời khắc của
chúng tôi.

Tôi thật căng
thẳng quá cỡ, yếu
đuối quá cỡ. Tôi
có thể cảm nhận

được lồng ngực
mình đang rung
lên. Cô ôm tôi,
nên giờ tay cô
đang vòng ra sau
lưng tôi, rồi chạy
dần xuống, đi qua
cái đường ấy,
dưới quần jean
của tôi, dưới quần

đùi của tôi. Tôi
vòng tay ôm lấy
cô, lên dần trên
lưng cô. Lên cổ
cô. Lên tóc cô.
Rồi một bàn tay
trượt lại xuống
dưới, chạy lên
ngực cô, rồi vào
giữa chúng, cứ

trượt lên rồi trượt
xuống thế. Chúng
tôi quện vào
nhau. Tiếng máy
lạnh chạy ì ì, rồi
đột ngột to lên,
tiếng cạch mạnh
làm chúng tôi phá
lên cười, đưa
chúng tôi ra khỏi

khoảnh khắc của
mình trong giây
lát, làm chúng tôi
nhìn vào nhau
trong ánh sáng
trần trụi. Cái ngập
ngừng ấy. Cái
ngưng đọng ấy.

“Chúng ta
đang làm gì vậy?”

cô nói.

“Tôi không biết?” tôi đáp lại.

Cô tựa lại vào tôi, cái quần ướt nhẹp của cô ép sát vào tôi, và cô nói, “Câu trả lời hay thật đấy.”

Tôi muốn hôn
cô mà không cần
đếm từng phút
giây. Tôi muốn
ôm cô thật lâu để
tôi có thể hiểu
được làn da của
cô. Tôi muốn, tôi
muốn, tôi muốn.

Tay cô lạnh

xuông hông tôi.
Hai ngón tay cái
bấu chặt lấy thắt
lưng tôi.

Xuống dần.

Xuống dần.

Tôi hôn hén.

18. Norah

Đời tôi trở
nên tuyệt thế này
từ khi nào vậy?
Có phải nó bắt
đầu từ khi tôi
đồng ý làm bạn
gái năm phút của

Nick, hay khi tôi
nhận ra rằng lãnh
cảm là một lựa
chọn chứ không
phải một sự thật
hiển nhiên?

Căn phòng
lạnh này thật sự
lạnh quá.

Nick thật nóng

bóng.

Sức nóng của
cậu - sức nóng
của tôi - sức nóng
của chúng tôi -
gần như làm tôi
quên mất mình
đang ướt sũng vì
cơn mưa trước
đó, cơn mưa mà

vì nó tôi đã phải
kiếm chỗ trú trong
căn phòng lạnh tối
đen của cái khách
sạn Marriott đáng
ghét chỉ có bảng
quảng cáo Pepsi
còn sáng này, vậy
không nghi ngờ gì
nữa, tôi thực sự

mê mẩn Nick vì
tôi là fan của
Coca, thậm chí tôi
có thể tham gia
vào cuộc thi
Pepsi Challenge
và nghĩ ngay ra
sự khác biệt giữa
chúng mà không
cần nếm cho mệt.

Mmmm, hương vị.
Môi cậu thật
thích, làn da ẩm
ướt của cậu thật
thích, mọi thứ của
cậu thật hoàn hảo.
Giờ cái áo ướt
của cậu đã bị cởi
ra và mặt tôi đang
áp vào chỗ này

trong khi tay tôi
đang lang thang ở
chỗ kia, tôi nhận
ra rằng cậu không
có mùi hương liệu
hay nước hoa gì
hết, ngoại trừ có
lẽ chỉ có mùi của
thứ nước hoa xịt
phòng Toni ám

vào tất cả mọi
người từng vào
cái WC đằng sau
câu lạc bộ ấy. Cậu
Nick này, cái
người ngực trần
này, cái người
đang thở nặng
nhọc này, cái
người tốt bụng

này, cái người hấp
dẫn khủng khiếp
này, cậu có mùi
thật tuyệt và đáng
yêu quá, mùi tắm
trong mưa đêm.
Tôi không thể
chán cậu được.

Tôi hiểu rồi -
cậu ta hoàn toàn

bình thường. Tôi
tin thế. Rạng danh
Thiên Chúa! Và!
Amen! J.C., tôi nợ
Ngài một lần!

Tôi có cảm
giác như mình có
thể chìm luôn vào
thời khắc này, vào
cậu. Cậu sáng lên

dưới ánh kim loại
của cái máy cưa
đang tựa vào, còn
tôi đã chìm trong
bóng tối, nhưng
không phải cái
bóng tối tức giận
hay thất vọng, mà
cái bóng tối hấp
thụ mọi thứ, nơi

tất cả những gì tôi
có thể thấy, nghe,
nếm, cảm nhận, là
miệng và tay của
chúng tôi, sự ảm
áp của cơ thể
chúng tôi áp sát
vào nhau, sự hồi
thức mãnh liệt của
cậu, sự khao khát

mãnh liệt của tôi.
Như thể chẳng có
gì tồn tại trên thế
giới lúc này trừ
cậu, tôi, chạm,
khám phá, mong
mỏi, khát khao, sẻ
chia, sở hữu. Quá
nhiều cho cái lời
thề đúng mực của

tôi, vì tôi đang
chìm trong cơn
say những *chuyện*
chúng tôi đang
làm. Nếu Nick là
một phần của
chúng, tôi muốn
chúng, chúng là
của tôi.

Cậu kéo tôi lại

để môi chúng tôi
lại được chạm
vào nhau, và tôi
lại chìm đi mất,
chìm trong miệng
cậu, cảm nhận hơi
thở của cậu, cảm
nhận nhịp tim đập
lên bàn tay tôi
đang áp vào ngực

cậu. Tay tôi muốn
chạy khắp trên
người cậu, nhưng
môi cậu đang lướn
thật ngọt ngào trên
người tôi, làm tay
tôi không thể tập
trung được. Độ
tập trung của tay
cậu thật tuyệt. Cậu

thực sự là một
người thích ngực
hơn là đùi. Chỉ là
tay cậu đi thật
chậm, vuốt ve và
đùa nghịch thay vì
cuồng nhiệt như
Tal (dạy vuốt
ngực giỏi đấy,
Tris), và tôi có

thể cảm nhận
được ngực mình
căng lên đón
nhận, khao khát,
muốn nữa nữa
nữa. Rồi tay Nick
rời đi và tôi muốn
thì thào, *Không
không không,
quay lại đi, tay*

oi, nhưng miệng
tôi đang quá bận
chiếm lấy miệng
cậu rồi. Khi tay
Nick lướt trên
lưng tôi, rõ ràng
là đang tìm chỗ
tháo dây áo ngực,
miệng tôi không
nỡ dứt khỏi cậu

mà nói rằng, *Anh
yêu, là loại nịt
ngực cài ở trước.*

Môi tôi đi
xuống một con
dốc nhỏ, từ môi
cậu xuống cằm,
xuống cổ, xuống
phía Nam để đến
ngực cậu. Tay cậu

đã từ bỏ việc tháo
dây nịt và chuyển
lên lùa vào tóc
tôi, và tôi lấy làm
lạ là cậu biết đam
mê của tôi sẽ tăng
đến khó tin khi da
đầu được mát xa
tuyệt thế này.

Tôi rất muốn

cậu, tôi cũng biết
chuyện này phải
đợi nhưng sự tò
mò muốn thử cảm
giác không-lãnh-
cảm của tôi
dường như đang
thắng thế, cứ như
tôi không thể ngăn
lại. Miệng tôi tách

khỏi người cậu
khi tôi kiểng chân
lên đặt miệng
mình lên tai cậu
để thì thâm vào
đó điều tôi muốn
làm, và thật lạ là
tôi lại dùng từ
ngữ trang trọng tử
tế thay vì những

từ nghịch ngợm,
và cậu thì thâm,
“Thật chứ?” như
thể cậu cũng
không nghĩ rằng
chúng tôi nên đi
xa đến thế, nhưng
hơi thở càng lúc
càng mạnh của
cậu nói với tôi

rằng cậu ấy cũng
tò mò muốn thử.
Và tôi thì thầm
đáp lại, “Thật
đấy,” vì lần này
cậu không trả lời
là, “Chậm thôi.”

Não tôi đã
chính thức rời
khỏi căn phòng

lạnh, như thể
muốn nói, *Tôi*
không thể nhìn
cái cảnh ấy đâu.
Cô biết rồi đấy.

Tôi giữ cậu
bằng cả hai tay -
ôi chao, ai biết là
tôi thuận cả hai
tay chứ? - và tay

tôi đang cảm
nhận, cảm nhận,
cảm nhận, và tôi
có thể nghe thấy
tiếng thở của cậu,
nó nặng nhọc
nhưng cũng thật
nhẹ nhàng, như lời
thì thầm mãnh liệt
của riêng nó. Tay

cậu nhẹ nhàng trôi
trên mái đầu ướt
nhẹ của tôi,
khuyến khích
những chuyển
động của đôi bàn
tay tôi, và tôi
muốn có cậu
nhiều như tôi
muốn có bàn tay

ấy vì nó và cậu là
một, tôi thật tham
lam, tôi muốn có
tất cả mọi thứ
thuộc về cậu.

“Norah.”

Trong này thật
lạnh nhưng nghe
cậu thốt ra tên tôi
trong tiếng thở

hắt, tôi thấy như
mình đang bùng
cháy. Tất cả
những cuốn tiểu
thuyết Jackie
Collins mà
Caroline và tôi đã
đọc hồi lớp bảy
giờ đã hoàn toàn
bắt đầu dễ hiểu.

Lưỡi tôi cháy
trên người cậu,
chuyển dần xuống
nơi tay tôi đang
chuyển động
nhưng vẫn chưa
đến đó; nhịp tim
đập càng lúc càng
nhANH của tôi làm
tốc độ tay tôi bị

chậm đi. Tôi
muốn điều này, rất
nhiều, nhưng ngay
cả khi tôi hoàn
toàn sẵn lòng
chìm đi trong nó
tôi vẫn thấy sợ.
Tôi rất thoải mái
làm chuyện này -
không, tôi CỰC

KỶ HẠNH
PHÚC được làm
chuyện này -
nhưng tôi sợ sẽ
làm nó không
đúng cách.
“Norah,” Nick lại
thì thầm lần nữa,
và tôi hy vọng
rằng có lẽ nếu làm

với cậu thì chắc
chắc sẽ không thể
sai được. Tôi hy
vọng rằng cậu sẽ
tin tưởng ở tôi.
Tim tôi đập đập
đập và miệng tôi
muốn đi tới đó
nhưng đầu tôi lại
ngẩng lên trước,

muốn mắt chạm
mắt với Nick,
nhưng trong ánh
đèn huỳnh quang
tôi thấy mắt cậu
nhắm lại, thế là
thay vì nhìn thì tôi
nói, và tôi đã nói,
“Nói tôi biết đi.
Hương dẫn tôi

đi.” Vì tôi muốn
bản năng của cả
hai chúng tôi cùng
làm việc này xảy
ra. Và mắt cậu mở
ra trong giây lát,
chạm vào mắt tôi
và qua ánh sáng
lóa lên chỗ cái
máy, tôi thấy sự

hàm ơn trong đó,
và cậu càng khẳng
định thêm điều đó
trong tay tôi, và
được thôi, tôi đến
đây.

Này, chào,
Julio!

Nhưng một kẻ
khốn kiếp nào đó

đã bật đèn cái
phòng này lên và
tôi thậm chí còn
chẳng chết vì xấu
hổ. Tôi tưởng
muốn chết vì
mong chuyện với
Nick này xảy ra,
vậy mà kẻ thiếu
suy nghĩ nào đã

phá hỏng giây
phút tuyệt vời của
tôi vậy chứ?

Một đôi đứng
tuổi đứng ở cửa
vào phòng lạnh.
Người phụ nữ
mặc áo lông
ngỗng, đi một đôi
dép rẻ tiền và

trông y chang bà
cô Hildy sống ở
Boca của tôi vậy,
cái bà luôn ghét
tôi vì cho rằng
miệng tôi như cái
bô và vì một lần
tôi đã vạ miệng
bảo món thịt sườn
bà tôi làm ngon

hơn bà ta làm.
Người đàn ông thì
mặc quần soóc
cùng áo phông, và
trời đất ạ, quanh
bấp chân ông ta
còn thất cái nịt tất
cổ lỗ mà tôi tin
chắc đáng được
trưng bày tại một

viện bảo tàng thời
trang nào đấy.
Mặt ông ta nhăn
nheo và già lão,
như thể ông là ông
chú của người
ngoài hành tinh
E.T. vậy, và ông
ta đang vác một
cái thùng đựng đá.

Những kẻ ngốc
này cần đá vào
giờ này làm gì cơ
chứ?

Mái đầu bạc
của họ cần vài
giây để thích ứng
với ánh sáng xanh
nhàn nhạt.

“Ôi,” Bản Sao

Bà Cô Hildy cuối
cùng cũng thốt ra.

“Ôi, trời,”
chồng bà ta nói.

Tôi đang
tưởng tượng lúc
này Nick và
Norah trông như
thế nào trước mặt
Bà Cô Hildy và

Ông Chú E.T.
ngay lúc này,
trong cái bức ảnh
chớp nhoáng in
trong bộ não
mong-là-gần-đạt-
đến-tình-trạng-
mất-trí-do-tuổi-
già của họ. Nick:
không áo, quần

vẫn còn nhưng
khóa và quần đùi
đang tuột, tay cậu
áp chặt vào sau
lưng cái máy
Pepsi. Norah: tóc
ướt rồi tung nhờ
màn mát xa da
đầu của Nick lúc
trước, quần ướt

nhẹp, cúc quần
bật mở, và cũng
không mặc áo trù
cái áo ngực ren
đen, vừa mới
chuyển sang tư thế
quỳ. BẮT-TẠI-
TRẬN.

Tôi hy vọng là
bà cô Hildy sẽ

nhận ra tôi đã gấp
cái áo jacket của
Salvatore cẩn
thận đến thế nào.
Nó cũng có chút ý
nghĩa đây.

Sự im lặng cú
sốc mang lại
dường như kéo
dài bất tận cho tới

khi Nick liếc về
phía bà cô Hildy
và nói, “Bác có
thể tốt bụng tắt
điện đi trên lối ra
được không ạ?”

Giờ đến lượt
bà ấy nói “Ôi,
trời,” nhưng cảm
tạ tấm lòng bà ấy,

bà ấy cũng đập
công tắc đèn đi,
nhưng sau khi đã
bắn cho tôi một
cái nhìn đầy ngụ
ý, và tôi thề rằng
bà ấy đã nhận ra
sự thèm khát của
tôi vì bà ấy cũng
đã cảm nhận được

nó ở một thời
khắc nào đó trong
cuộc đời mình, và
bà ấy nháy mắt
với tôi trước khi
hai người rời đi
và tôi có chút tin
tưởng rằng Bà Cô
và Ông Chú này
thực sự vừa được

xem vài cảnh
đáng đồng tiền bát
gạo trong kỳ nghỉ
ở New York của
họ. Nick và tôi có
thể trở thành hai
vị đại sứ thiện chí
cho thành phố khi
giờ đây cái cửa
hàng đồ người lớn

trên phố 42 đã
đóng cửa. Phải
nhấn vài lời với
thị trưởng thôi.

Bóng tôi đã
quay lại với
chúng tôi, nhưng
khoảnh khắc, sự
cuồng nhiệt, thì đã
hết. Vì Nick đã

trở lại với giọng
bình thường chứ
không phải tiếng
thì thầm, và cậu
nói là, “Có lẽ
chúng ta vẫn chưa
thực sự sẵn sàng
cho chuyện này
đâu nhỉ?” Cậu
thực sự nghiêm

túc - và đúng nữa
- nhưng thế nào
đó chúng tôi lại
cùng cười trước
cái tình cảnh trở
trêu này, và có lẽ
cười một cách
thanh thản vì sự
trở trêu đó đã làm
tình huống này

không đi quá xa.

Hắn là lúc rời
đi khỏi phòng cô
Hildy đã gửi bộ
nào trở lại với tôi
vì giờ tôi đang
với lấy cái áo và
Salvatore trong
khi Nick mặc lại
áo. Tôi không thể

tưởng tượng mình
đã cảm kích thế
nào khi bị bắt quả
tang. Tôi cực kỳ
muốn có cậu,
nhưng giờ là quá
sớm. Tôi phải suy
nghĩ cẩn thận, với
ngân ấy rập rình
thì chắc chắn

chuyến tàu này
kiểu gì cũng sẽ
rời ga thôi. Việc
gì phải vội?

Chúng tôi mặc
lại quần áo nhưng
chúng vẫn còn ướt
và chúng tôi cứ
cười mãi nhưng
chúng tôi đã lại

tựa vào cái máy
tạo đá và tiếp tục
hôn nhau và cậu
đâm vào tôi làm
đá đổ hết xuống
sàn, lên cả người
chúng tôi, cứ như
một trận tuyết lở
vậy, và tất cả
những gì chúng tôi

có thể làm là cười
to hơn và chạy
trốn.

Chúng tôi lại
hôn nhau chỗ hành
lang, tựa lưng vào
tường.

Chúng tôi lại
hôn nhau trong cái
thang máy vách

kính. Chúng tôi đi
lên rồi lại đi
xuống, đi lên rồi
lại đi xuống, vẫn
cứ tiếp tục hôn
nhau. Bên ngoài
thang máy, thời
gian cứ tiếp tục
trôi, nhưng bên
trong, nó đã dừng

lại vì chúng tôi
bởi vì chúng tôi
có lịch trình của
chính mình: hôn,
cười, chạm, thở,
chiếm lấy, khao
khát, hy vọng.
Thích.

Tôi không biết
cô Norah này, cái

kẻ liều lĩnh này,
cái kẻ luôn tìm
kiếm cảm giác
mạnh này. Tôi là
một cô gái Do
Thái dễ thương
đến từ Englewood
Cliffs, New
Jersey. Tôi có thể
hay nói bậy,

nhưng tôi không
bị bắt quả tang
đang làm chuyện
bậy bạ ở khách
sạn Marriott. Tôi
nghĩ tôi có thể
thoải mái nếu đó
là khách sạn Ritz-
Calton hay Four
Seasons, nhưng

Marriott, không
đời nào! Thế mà
tôi lại ở đây đây.
Và tôi chẳng
muốn ở nơi nào
khác nữa cả. Cậu
thanh niên này đã
bỏ bùa gì lên tôi
vậy?

Tôi không biết

cô Norah này,
nhưng tôi quý cô
ấy. Tôi mong là
cô ấy sẽ ở quanh
đây một thời gian,
rồi xem xét ở
luôn.

Thang máy mở
ra trước tầng một
và chúng tôi được

đám nhân viên an
ninh khách sạn
đón chào rồi hộ
tống ra ngoài; tôi
phải cố kìm cái
mong muốn bảo
họ ngồi xuống
cùng thảo luận tử
tế về những
nguyên tắc nền

tặng về quyền tự
do công dân của
đất nước chúng
tôi vì nó sẽ lấy
mất thời gian tôi
có thể dành cho
Nick.

Thế là Nick
và tôi đi thẳng ra
ngoài, và nắm tay

nhau và vẫn cứ
cười rúc rích, và
vẫn còn ướt do
trận mưa lúc
trước và mồ hôi
do ấy ấy ấy của
chúng tôi. Và
chúng tôi đều hơi
chénh choáng vì
giờ bình minh đã

đến, chúng tôi
đang ở giữa trung
tâm của thế giới
và chúng tôi đang
ở giữa trung tâm
vũ trụ riêng của
hai chúng tôi, và
mùa xuân đã đến
đây, và không khí
dậy lên mùi ẩm

ướt và thật trong
lạnh. Chúa phù hộ
Manhattan, bạn
biết đấy, vì chắc
giờ mới là sáu giờ
sáng một ngày
Chủ nhật mà
những xe thu rác
đã chạy đầy
đường và trên

quảng trường
Thời Đại công
nhân vệ sinh đang
dọn rác đêm trong
bộ đồng phục
vàng cam rực rỡ
và cả hương mưa
xuân trong lành
cũng không hoàn
toàn xóa sạch

được mùi Nước
hoa hương Nước
Tiểu/ Rác/ Nôn
mửa hiệu Quảng
trường Thời Đại,
nhưng không hiểu
sao ở đây, lúc
này, mọi thứ thật
hoàn hảo.

“Đi đâu đây?”

Nick hỏi, và tôi
nói, “Về nhà.”

Chúng tôi ra
lấy chiếc Yugo và
tìm đường ra khỏi
đảo này.

Tôi có rất
nhiều việc phải
làm. Phải nói
chuyện với

Caroline. Phải lên
kế hoạch vào đại
học. Phải hiểu
thêm về Nick.
Phải Google các
kỹ năng tình dục.

Phải lên danh
sách những bài
hát. Tôi đã nghĩ
đến danh sách tôi

sẽ làm cho Nick
sau khi ngủ một
chút. Tôi sẽ gọi
nó là
“(T)rainy/Dreamy
((Tàu) Mưa/Mơ)
và nó sẽ toàn
những bài hát mơ
mộng và thật lãng
mạn với nhan đề

có chứa từ mưa
hoặc tàu vì cậu
trong mưa thật
đẹp và một ngày
nào đó tôi muốn
làm chuyện ấy với
cậu ở trên tàu,
miễn là không
phải cái tàu
Chicago El như

một cảnh trong bộ
phim hồi thập
niên 80 *Risky
Business* (*Chuyện
liều lĩnh*) vì kiểu
đó tuy nóng bỏng
nhưng lại không
vệ sinh cho lắm;
không, chúng tôi
sẽ lên một chuyến

tàu xuyên Mỹ với
khoang riêng và
chăn đệm tử tế
như trong một bộ
phim đen trắng
thời xưa, Nick và
tôi sẽ gọi nhau là
“anh yêu, em yêu”
và đọc sách thật
to cho nhau nghe

vào buổi tối khi
con tàu trườn qua
vùng Đồng bằng.
Phía trên đỉnh
đầu, tôi đang nghĩ
cái danh sách
nhạc
“(T)rainy/Dreamy”
cho Nick sẽ có
bài “I Wish It

Would Rain” của
The Temptations,
“Train in Vain
(Stand by Me)”
của The Clash,
“It’s Raining” của
Irma Thomas,
“Blue Train” của
Johnny Cash rồi
“Runaway Train”

của Rosanne Cash
(ôi! Tôi thật thông
minh làm sao!),
“Come Rain or
Come Shine” của
Dinah Washington
hoặc Ray Charles
(khó nhằn đây-tôi
sẽ quyết sau) và
tôi sẽ chốt hạ

bằng bài
“Friendship
Train” của Gladys
Knight & The
Pips vì cuối cùng
luôn là thế đúng
không?

Chúng tôi
đang đi xuống đại
lộ Bảy và tôi

không biết chúng
tôi sẽ đi ra chỗ
tàu điện ngầm hay
đi bộ về Lower
East Side hay thế
nào, mà tôi cũng
chẳng quan tâm.

“Nick?” tôi
nói.

Cậu nâng bàn

tay tôi lên hôn
nhẹ. Rồi, “Gì?”
cậu nói.

Tôi bảo cậu
ấy, “Chuyện gì
vừa xảy ra ở đó
vậy? Tôi có
chuyện muốn nói
với cậu.”

Cậu dừng lại,

không thả tay tôi
ra mà chỉ nói ra
một chút và tôi có
thể nhìn thấy trong
mắt cậu rằng cậu
đang nghĩ, *Giờ cô
ấy sẽ nói với
mình rằng cô ấy
bị mụn rộp, hay
tệ hơn, Cô ấy sắp*

sửa phủ nhận
toàn bộ chuyện
này. Tôi gần như
có thể nhìn thấy
những giọt lo lắng
rịn ra trên trán
cậu. “Gì cơ?” cậu
thì thầm.

Tôi nhìn thẳng
vào mắt cậu. Tôi

hít một hơi thật
sâu, thật nghiêm
túc, và phun ra:
“Tôi có thai rồi.
Tôi không biết đó
là của cậu hay của
E.T. nữa.”

Lần này tôi
chẳng cố kìm mím
cười nữa. Nó sẽ

thoát ra dù tôi có
muốn hay không.
Nên tôi quyết định
là tôi muốn.

Cậu cũng
chẳng kìm nữa.
Cậu kéo tôi về
phía mình, ôm thật
chặt. Cậu cười
phá lên, nhưng

một phần trong tôi
muốn bảo cậu
ngừng lại đi vì cái
phần đó của tôi
đang tựa sát vào
ngực cậu và nghĩ,
Khốn thế, chẳng
đáng cười chút
nào, vì tôi có thể
thực sự yêu cậu

đây này.

19. Nick

Khi nào thì
một đêm kết thúc?
Đó là lúc bình
minh bắt đầu hay
lúc nó kết thúc?
Có phải đó là lúc
cuối cùng bạn

cũng đi ngủ hay
đơn giản chỉ là
khi bạn nhận ra
rằng bạn phải đi
ngủ? Khi câu lạc
bộ đóng cửa hay
khi tất cả mọi
người đều đã ra
về? Thông thường
thì, tôi chỉ giữ

những câu hỏi này
cho riêng mình.
Nhưng lần này, tôi
hỏi Norah.

“Nó kết thúc
khi cậu quyết định
là nó đã kết thúc,”
cô nói. “Khi cậu
gọi nó là một
đêm. Còn lại chỉ

là vấn đề mặt trời
ở đâu trên trời mà
thôi. Việc đó
chẳng liên quan gì
đến chúng ta hết.”

Chúng tôi cứ
đi dọc xuống đại
lộ Bảy, qua thành
phố rộng lớn vẫn
đang say ngủ

trong ánh bình
minh. Những
người lái xe làm
ca đêm chậm lại
khi nhìn thấy
chúng tôi, rồi lại
tăng tốc khi thấy
cách chúng tôi
nhắm tay nhau, cái
cách chúng tôi

không có vẻ gì là
vội đến bất cứ
đâu trừ nơi đây.

Tôi kiệt sức
rồi. Thậm chí cả
việc chối rằng tôi
đã kiệt sức cũng
làm tôi cảm thấy
thật kiệt sức, thế
là tôi cứ để sức

nặng ấy đồ lên
các khớp xương
và lên những suy
nghĩ của mình.
Tôi mệt muốn
chết, và hầu hết
sức lực của tôi
chỉ đủ để ước gì
mình không mệt.

“Tôi rất thích

ánh sáng này,”
Norah nói. Khi
thức giấc thành
phố hồng lên y
như khi nó nhuộm
vàng cam và xanh
dương lúc chìm
vào giấc ngủ.

Chúng tôi đều
trông thật thảm

hại. Tóc rồi tung
xù ra mọi hướng.
Cái bóng ảm đạm
sáu-giờ-sáng của
tôi. Quần áo xộc
xệch, trông vẫn
giống hậu-chuyện-
đó dù chúng tôi
có cố vũ chúng ra
thế nào đi nữa.

(OK, thực ra chúng tôi không cố nhiều thế đâu. Chúng tôi tự hào về độ xộc xệch đó lắm).

“Norah,” tôi nói, “tôi muốn hỏi cậu một chuyện.”

“Ừ,” cô nói.

“Hơi riêng tư
một chút. Có
được không? Tôi
muốn nói là cậu
không cần phải
nói nếu cậu không
muốn.”

“Đừng lo. Nếu
tôi không muốn
nói, tôi sẽ không

nói đâu.”

“Được rồi.”

Tôi ngừng một giây, và có thể thấy cô nghĩ tôi rất nghiêm túc, điều này làm tôi thích thú vô bờ bến. “Thế này. Norah?” tôi lại

ngừng tiếp.

“Gì, Nick?”

“Liệu tôi có
thể... ừm...”

Cô bắt đầu
cảm thấy khó
chịu. “Gì, Nick?”

“Cậu có thể...
có thể... nói cho

tôi biết họ của cậu
được không?”

Không ngừng
một nhịp, cô nói,
“Hilton.”

“Không, họ
thật ấy.”

“Hyatt?”

“Norah...”

“Marriott?
Hay Olsen? Tôi
là đứa sinh ba
chẳng bao giờ
được ai thừa
nhận.”

“Tôi thấy có
chỗ giống đây.”

“Ghét. Là
Silverberg.”

“Tuyệt thế.”

“ ‘Tuyệt thế’,
là vì giờ cậu biết
bố tôi là ai?”

Cái ý tưởng
đó thậm chí còn
chưa từng xẹt qua
óc tôi.

“Nói thật

chứ,” tôi nói, “dù có biết họ cậu, tôi cũng chẳng thể biết bố cậu là ai đâu. Tôi nghĩ là mình không theo dõi mấy chuyện đó lắm. Có được không vậy?”

“Cậu chẳng

biết là nó được
đến thế nào đâu,”

Norah trả lời.

“Giờ... tôi đã cho
cậu biết họ của
tôi, cậu phải cho
tôi biết họ của
cậu.”

“O’ Leary.”

“Cậu là người

Ireland à?”

“Không hẳn,
nhưng nói chung
là thế. Chỉ là tình
cờ ông nội tôi
trúng được cái họ
ấy thôi. Tôi thực
ra là người
Ireland-Anh-
Pháp-Bỉ-Ý-

Xlavor-Nga-Đan
Mạch. Về cơ bản,
người ta nên in
hình tôi lên đồng
euro.”

“Có nghĩa cậu
là một gã lai đủ
các dòng máu
châu Âu?”

“Có lẽ chỉ trừ

Luxembourg.”

“Hay nhĩ.”

Chúng tôi
quẹo sang phố
Sáu, rồi đi về
phía Broadway.

“Và liệu tôi có
thể có số điện
thoại của cậu

được không?” tôi hỏi.

Norah giật tay khỏi tay tôi, luồn vào túi trong cái áo Salvatore rồi lấy ra cái điện thoại của tôi.

“Đây,” cô nói, đưa ra. “Nó đã

được ghi vào đây
rồi.”

Tôi biết làm
thế là cực kỳ
không hay ho gì,
nhưng tôi cứ hỏi,
“Bạn có muốn có
số của tôi
không?”

“Gọi cho tôi,”

cô nói. Và rồi khi
thấy tôi giờ chẳng
làm gì, cô nói
thêm, “Ngay bây
giờ.”

Thế là tôi mở
điện thoại của
mình ra và kiểm
tra danh bạ. Tôi
thấy Norah đã

thêm vài lời nhắn
của riêng cô - số
của Tris giờ được
đặt là A ngốc ấy.
Số của Norah, tuy
thế, cũng chẳng
phải đặt là Norah.
Nhưng khi tôi thấy
tên Salvatore, tôi
biết mình đang

gọi cho ai.

Tôi ấn số.
Tiếng chuông điện
thoại của cô vang
lên.

“Chào?” cô
trả lời, không
cách tôi quá hai
mét.

“Tôi có thể
nói chuyện với
Salvatore được
không?” tôi hỏi.

“Tôi sợ là ông
ta không ra nghe
điện ngay lúc này
được. Cậu có
muốn để lời nhắn
lại không?”

Giờ tôi đang
nhìn cái áo
Salvatore, và tôi
nhận ra rằng mình
đã từ bỏ nó từ lâu
lắm, rằng trong
tâm trí tôi nó đã
thuộc về cô.

“Nói với ông
ta rằng tôi hy

vọng ông ta sẽ
thích ngôi nhà
mới,” tôi nói.

Norah nhìn
tôi. “Cậu chắc
chứ?”

“Ừ, chắc
lắm.”

“Cám ơn.”

Chúng tôi
cùng tắt máy và
lại nắm tay nhau.
Chúng tôi đi qua
quảng trường
Union, bước qua
vương vãi rác
rưởi của những
người vừa thác
loạn đêm thứ Bảy

vừa qua. Chúng
tôi đi qua tiệm đĩa
nhạc Virgin
Megastore, tiệm
sách Strand, nhà
thờ Trinity Church
cổ kính. Chúng tôi
đi xuống quảng
trường Astor, đi
qua khối lập

phương nổi
tiếng⁽¹²⁾ nơi dân
trượt ván vẫn hay
tụ tập, tới quảng
trường St. Mark
Place, nơi những
kẻ vừa từ câu lạc
bộ ra đang loạng
choạng đi trong
nắng mới. Cứ đi

dọc đại lộ Hai
cho tới khi chúng
tôi tới Houston.
Tôi có thể thấy là
cô cũng rất mệt.
Chúng tôi đang
dùng hết năng
lượng của mình
cho cuộc đi bộ
này, cho sự hai

mình cậ-im lặ
ng này. Cho việ
c nhĩn ngắ
m mội
thứ. Cho việ
c nhĩn
ngắ
m và bả
o vệ
lẫ
n nhau.

Khi chúng t
ôi
về tới Ludlow, t
ôi
nhớ bài hát m
ình
đang bắt đầ
u viế
t,

trong vòng một
tiếng mà dường
như là hàng tuần
trước. Bài hát
chưa bao giờ thực
sự có đoạn kết -
nhưng giờ thì đã
có - tôi không biết
lời cụ thể sẽ thế
nào, nhưng nó sẽ

gồm cả việc
chúng tôi trở lại,
nó sẽ bao hàm cả
ánh bình minh
màu hồng và sự
tĩnh lặng của ban
mai ngày Chủ
nhật. Vì bài hát là
chúng tôi, và bài
hát là cô, và lần

này tôi sẽ dùng
tên cô. Norah
Norah Norah -
không vắn điệu gì.
Chỉ có sự thật.

Lẽ ra tôi
không nên muốn
bài hát có kết
thúc. Tôi luôn
luôn nghĩ mỗi

đêm là một bài
hát. Hay mỗi giây
phút là một bài
hát. Nhưng giờ tôi
đang nhận ra rằng
chúng ta không
sống trong một
bài hát duy nhất.
Chúng ta đi từ bài
hát này đến bài

hát khác, từ lời
nhạc này đến lời
nhạc khác, từ giai
điệu này đến giai
điệu khác. Chẳng
có gì kết thúc ở
đây. Đó là một
danh sách những
bài hát bất tận.

Tôi biết

Norah sẽ rất muốn
tôi hát cô nghe bài
hát ấy, ngay tại
nơi đây trên phố
Ludlow này.
Nhưng tôi sẽ đợi
đến lần sau. Vì tôi
biết sẽ có lần sau.
Tôi sẽ đợi đến khi
tôi được gặp cô

lần nữa. Suốt
trong đêm, tôi đã
trông đợi cái lần
sau ấy, và cái lần
sau sau lần sau ấy,
và cái lần sau sau
lần sau ấy nữa.
Tôi biết điều này
có một ý nghĩa gì
đó.

Tôi có thể
thấy Jessie đang
an tọa trên vỉa hè,
sẵn sàng đưa
chúng tôi về nhà.

“Chúng ta gần
đến nơi rồi,”
Norah nói.

Tôi dừng cả
hai chúng tôi lại.

Chúng tôi quay
sang hôn nhau lần
nữa. Ở nơi đây
trên phố Ludlow
này. Trong ngày
mới.

Tim tôi đập
càng lúc càng
nhANH. Tôi đang ở
đây, trong hiện

tại. Tôi cũng đang
ở trong tương lai.
Tôi đang ôm cô,
đang khao khát,
đang biết thêm và
đang hy vọng
cùng một lúc.
Chúng tôi là
những người giữ
lấy thứ gọi là âm

nhạc này và hòa
nhịp nó vào thứ
gọi là thời gian
kia. Chúng tôi là
những tiếng tích
tắc, chúng tôi là
những tiếng phách
nhịp, chúng tôi
đang luôn dưới
mọi góc cạnh của

giây phút này. Và
bằng việc biến
giây phút này
thành của riêng,
chúng tôi đang
làm nó trở nên vô
tận. Chẳng có
khán giả nào.
Chẳng có nhạc cụ
nào. Chỉ có hai

con người, hai
dòng suy nghĩ,
những tiếng thì
thầm và những
ánh mắt. Đó là
bản giao hưởng
dồn dập kết thúc
tất cả những bản
giao hưởng khác,
vì đó mới là thứ

quan trọng. Khi
tim chạy đua thật
nhANH, đây là nơi
nó sẽ tới.

20. Norah

Tôi có thể giữ
cái áo jacket, tôi
có thể giữ cái áo
jacket,
lalalalalalalalalala
Nick yêu tôi, hay
ít nhất thì cậu

cũng thực sự rất
thích tôi,
lalalalalalalala.
Salvatore và tôi
đang thật hạnh
phúc, cái áo
jacket này sẽ chỉ
được phép giặt
khô là hơi, không
chất tẩy nào được

phép chạm vào
nó,
lalalalalalalala.

Chúng tôi tới
đây, về lại với
Jessie. Yugo!
Lalalalalalalalalal

Tôi ngồi trên
ghế phụ bên cạnh
Nick và nó lại

đúng như lúc
trước đây chúng
tôi ngồi cạnh nhau
trong chiếc xe
này, trừ một vài
việc. Tôi không
còn mơ hồ về
việc tôi có muốn
dành thời gian với
người này hay

không, trong cái
“xe” này hay
không, nhưng
Jessie, như trước
đây, vẫn nghi ngờ
việc có nên cho
tôi làm Cô gái của
Jessie hay không.
Jessie, một lần
nữa, lại không

chịu khởi động.
Nick xoay chìa
khóa và điên
cuồng đạp ga và
thậm chí còn cầu
nguyện vài câu
nữa, nhưng không,
Jessie không chịu
nhúc nhích.

Nick dừng

xoay chìa khóa và
quay sang nhìn
tôi. “Ghét thật,”
cậu nói.

Tôi không thể
nhịn cười khi thấy
cậu như thế, quần
áo nhàu nhĩ, tóc
dựng đứng lên vì
mưa và những cú

cào điên cuồng
của tay tôi khi
này, mắt đỏ lên vì
mệt mỏi và khao
khát, quai hàm
bạnh ra vì tức
giận với Jessie.
Tôi nói với cậu,
“Cậu trông giống
bài hát của

Where's Fluffy,
'You Have That
Just Fucked Look,
Yoko,' ” (Em có
cái vẻ mặt thật
Ghét, Yoko) bài
hát tôi tin là ở
trên cái list nhạc
chia tay cô đơn
mà Nick làm cho

Tris, và giờ theo
tôi, đó là bài hát
hay nhất của họ
vào thời tiền Evan
E., khi tay trống
của Where's
Fluffy còn là một
cậu tên là Guy G.,
kẻ đã dùng dùng
giận dữ ra khỏi

ban nhạc khi Lars
L. sa thải tay quản
lý, người hóa ra
lại là bạn gái của
Guy G.

“Ồ, bình tĩnh
nào trái tim của
tôi, Norah,” Nick
nói. Rồi, một cách
ngghiêm túc, cậu

ấy nói tiếp, “Dev
tuyên bố rằng ‘I
Wanna Hold Your
Hand’ là bài hát
tuyệt nhất vì nó
bắt được linh hồn
của mọi bài hát
nhạc pop, của thứ
tất cả chúng ta
thực sự muốn -

thật giản dị, Anh
Muốn Nắm Tay
Em.” Nick rút tay
phải khỏi cái cần
số và nắm lấy tay
trái tôi. “Tôi nghĩ
Dev cũng đang
nghĩ tới cái gì
đó.”

“Tôi ghét The

Beatles,” tôi nói.
“Trừ bài
‘Something’. Một
bản tình ca thật
tuyệt. Mà thậm chí
còn chẳng phải do
John hay Paul
viết. George viết.
George thật
khủng. Còn cả

nhóm The Beatles
ư? Được thôi
phòng quá mức
rồi.”

Nick thả tay
tôi ra. Cậu nhìn
tôi như thể hoặc
là tôi vừa bị
khủng hoảng tinh
thần, hoặc là cậu

sắp bị vậy. “Tôi
sẽ vờ như mình
chưa nghe thấy
điều đó.”

Những anh
chàng nhạc sĩ và
tình yêu họ dành
cho The Beatles -
ta làm được gì
với điều đó đây?

Tôi cúi về phía
trước để hôn làm
lành lên má cậu
ấy. Rồi tôi hỏi,
“Có thật là cậu đã
viết một bài hát
cho tôi không?”

“Ừ. Nhưng
chưa xong. Và
đừng nói về The

Beatles với cái vẻ
khinh khi ấy nếu
không tôi sẽ
không bao giờ
hoàn thành đâu
đấy.”

“Thế tôi có
được nghe thử
không, bản chưa
hoàn chỉnh cũng

được?”

“Không.”

“Không bao
giờ? Hay chỉ là
không phải lúc
này?”

“Chỉ là không
phải lúc này.
Đừng tham quá

thế.” Cậu đã biết
tôi quá rõ rồi.

Cậu lại xoay
chìa khóa lần nữa.
Và lần nữa và lần
nữa và lần nữa.
“Mẹ kiếp,” cậu
lặp lại.

“Chúng ta có
những sự lựa chọn

nào?” tôi hỏi.

“Ừm, chúng ta
có thể cố kiếm
người nào có thể
giúp khởi động xe
từ phía ngoài.
Hoặc chúng ta cứ
để cái xe ở đây và
đi tàu về nhà và
lo lắng cho Jessie

sau khi đã chọn
mất được một lúc.
Chiều nay tôi có
thể cùng Thom và
Scot quay lại đây
nổ máy nó. Hoặc
là, cậu biết đấy...
tôi luôn có thể
nhận rằng đây sẽ
là lần cuối Jessie

làm tan nát trái
tim tôi, và cho nó
vào quỹ từ thiện
luôn.”

Tội nghiệp
Nick. Tris làm tan
nát trái tim cậu.
Jessie làm tan nát
trái tim cậu.

Tôi thì thậm

vào tai cậu, “Tôi
hứa sẽ không bao
giờ làm tan nát
trái tim cậu.” Vì
không nghi ngờ gì,
tôi có thể làm rối
tinh rất nhiều thứ
trong cái-tình-
cảm-gọi-là-gì-
cũng-được này,

nhưng tôi sẽ
không bao giờ,
không bao giờ
làm tan nát trái
tim cậu.

“Ừ, cảm ơn
cậu?” Nick thì
thầm đáp lại.

Có lẽ tôi đang
lại gần cái ranh

giới bám đuôi
quấy rối quá rồi,
thế là tôi quyết
định im miệng lại.
Rồi cậu tựa lại
gần, đặt tay lên
gáy tôi kéo tôi về
phía cậu để hôn
tôi lần nữa. Thật
kỳ lạ khi những kẻ

bị bắt lại bắt đầu
chơi với kẻ bắt
mình. Và tôi lại
thử trò với lười
lần nữa, âm,
dương, hút, đẩy,
và lần này cậu tự
tìm được chỗ hãm
của tôi, và xem
này, chúng tôi đã

bắt đầu tự tìm
được nhịp điệu
của riêng mình
rồi. Máy luân xa
của tôi có vẻ đã
mở rất, rất rộng,
và những ô cửa sổ
của Jessie thì bám
rất, rất nhiều hơi
nước.

Nhưng tôi giã
ra vì nếu không
dừng lại lúc này,
chúng tôi sẽ
không bao giờ về
được đến nhà.
“Tôi bảo này,
Nick,” tôi nói.
“Cậu cứ cố dụ
Jessie khởi động

đi nhé, còn tôi sẽ
vào cửa hàng tạp
hóa Hàn Quốc
xem có ai giúp
được gì cho
chúng ta không.”

Tôi ra khỏi xe
và kẻ lang thang
nào đó đang dựa
tường ông ổng hát

bài “Ride Like
the Wind” và tôi
đành đưa cho ông
ta đồng đô cuối
cùng để ông ta
thôi đi. Tôi vào
trong cửa hàng,
nơi tôi nghĩ sẽ
kiếm được ai đó
cho chúng tôi nổi

cáp truyền điện từ
xe họ sang để nổ
máy, nhưng tôi
thực sự đang đứng
giữa việc có nên
cứ gọi cho bố -
hoặc tốt hơn, trợ
lý của bố - và nhờ
gọi điện thoại tới
dịch vụ sửa xe

nào đó giúp chúng
tôi; cách đó đã
giúp Caroline và
tôi về nhà rất
nhiều lần. Chỉ với
một cú điện thoại,
tôi có thể làm mọi
việc dễ dàng cho
Nick và tôi hơn
rất nhiều. Và nếu

tôi không thực
hiện cuộc gọi đó
trong lúc đang
đứng đây giữa cái
khu lạnh cóng này,
răng đánh lập cập
tôi cũng không
chắc đó là vì tôi
không muốn Nick
nghĩ tôi quá công

chúa hay vì tôi
đang cố kiếm
thêm thời gian
được ở bên Nick.

Nick hỏi số
điện thoại của tôi,
nhưng cậu chẳng
nói là *khi nào* sẽ
gọi cho tôi cả.
Chúng tôi mới chỉ

biết nhau được có
vài giờ, nhưng,
ừm, chúng tôi đã
biết về nhau được
kha khá rồi, thế
nên tôi cũng mong
rằng ít nhất điều
đó cũng hàm ý
rằng chúng tôi sẽ
sớm gặp nhau

thôi, nhưng cậu
chẳng nói là *khi*
nào cả. Và tôi
chẳng muốn đợi
để tìm ra đáp án
đâu.

Tôi rút điện
thoại ra khỏi túi
áo của Salvatore
và xem danh sách

cuộc gọi. Tôi thấy
số của Nick. Tôi
băn khoăn không
biết có nên đặt tên
cho số của cậu
không. Nếu tôi
làm thế, thì tim tôi
thực sự sẽ nát tan
nếu cậu không gọi
lại; tim tôi sẽ

quặn lên mỗi lần
tôi mở cái điện
thoại này ra và
thấy tên cậu ở đó.
Tôi sẽ phải ném
cái điện thoại này
vào thùng rác mất.
Rồi tôi nghe bài
hát trên radio chỗ
quầy thu ngân và

đó là cô Alanis
Morissette đáng
yêu của bố và tôi
nghĩ về chuyện
trong một đêm
Nick đã gọi lên
cái mà bố gọi là
“Norah - những
sự biến đổi tuổi
vị thành niên của

Alanis” ra sao, bố
từng nói tôi có đủ
khả năng chuyển
phất từ Alanis
mèo hoang giận
dữ trong bài “You
Oughta Know”
thành Alanis mèo
con dịu dàng
trong “Thank U”,

và tôi quyết định
lưu số Nick vào
điện thoại mình
dù thế nào đi nữa.
Tôi định cho tên
cậu là Không Ái,
nhưng ngờ rằng
việc đó sẽ làm
cậu cực kỳ tức
giận. Còn tên Bố

nhỏ của Salvatore
lại quá dài. Thế là
tôi chỉ bám có
Nick. Thật giản
dị. Thật ngọt
ngào. Và tôi gọi
cho cậu.

“Cậu có gặp
ai trong đó cho
nói nhờ cáp điện

không?” cậu hỏi
đầy hy vọng.

“Vẫn chưa hỏi
ai cả. Vậy thì, ừm,
nếu cậu nói là cậu
sẽ gọi cho tôi vào
một lúc nào đó,
thì lúc đó là lúc
nào vậy?”

“Cậu chẳng đề

chỗ cho tôi tạo
bất ngờ à?”

“Tôi ghét bất
ngờ.”

“Tôi không
tin.”

“Nghe này,”
tôi nói, rất nghiêm
túc, “Tris có làm

cái việc là gọi
điện cho cậu từ
hàng ghế sau trong
khi cậu đang lái
xe chở cô ta
không? Vì cô ta
học cái đó từ tôi
đấy. Cô đó không
phải lúc nào cũng
là giáo viên đâu,

cậu biết đấy.”

“Tris nào cơ?” cậu nói, và đập máy. Tôi mừng là mình đã lưu tên cậu vào điện thoại.

Tôi mong là Nick còn tiền vì tôi thực sự đã tiêu

đồng xu cuối cùng
của mình rồi,
những đồng xu
cuối cùng đã dùng
để mua một túi
bánh Oreo ỉu, và
khi tôi dốc xu ra
trả cho người thu
ngân, tôi gào lên
cho tất cả mọi

người trong cửa
hàng nghe thấy,
“CÓ AI Ở ĐÂY
CÓ XE CHO NÔI
NHỜ CÁP ẮC
QUY HAY GÌ
KHÔNG?”

Không lời
đáp. Này, tôi đã
cố hết mức rồi

đây nhé. Dù vậy,
trước khi quay lại
chỗ cái xe, tôi
nghe cái thư thoại
Caroline để lại
hồi tối. Cô hẳn đã
gọi lúc đang trong
trạng thái hậu tháo
cổng ngay trước
khi lên giường đi

ngủ, vì giọng nghe
thật đáng yêu và
hạnh phúc.

“Norah? Norah
Norah Norah,” cô
khẽ hát, như là ru
vậy. “Thom và
Scot nói cậu đang
đi chơi với bạn
họ! Cái cậu Nick

đây cũng dễ
thương, dù đi giày
hơi xấu. Và nếu
không trả lời cuộc
gọi này thì cậu
phải thực sự rất
thích cậu ta, vì tớ
biết cậu, và tớ
cũng biết cậu biết
tớ đang gọi cho

cậu. Và tớ đoán là
tất cả những điều
tớ muốn nói với
cậu là, cậu đã
luôn quan tâm
chăm sóc tớ và
cho dù có hơi kỳ
khi tỉnh dậy trong
một cái xe tải tối
đen với hai cậu

con trai lạ hoặc
giữa bãi đậu xe
của một cửa hàng
tiện ích 7-Eleven
nào đấy, tớ vẫn
thấy vui vì cậu đã
quan tâm đến bản
thân mình thay vì
tớ một lần trong
đời. Và tớ mong

là cậu sẽ có một
quãng thời gian
thật tuyệt, tớ thực
sự mong đấy. Và
trưa ngày mai khi
tớ phải chịu đựng
cơn vág vặt sau
khi say và chửi
cậu vì tội bỏ rơi
tớ thì cậu cứ bật

lại cho tớ nghe lại
cái đoạn này nhé,
được không? Yêu
cậu.” Tôi mỉm
cười. Và lưu tin
nhắn lại.

Tôi quay lại
chỗ Jessie. “Xin
lỗi, anh bạn,” tôi
nói với Nick

trong lúc chui lại
vào trong xe. Tôi
mời cậu một cái
bánh Oreo ỉu.

“Tôi ghét
Oreo,” cậu nói,
và giờ tới lượt tôi
nói, “tôi sẽ vờ
như mình chưa
bao giờ nghe thấy

điều đó.”

Nick bước ra khỏi Jessie để mở nắp xe. Trong khi cậu đang kiểm tra động cơ, tôi kiểm tra cái ví đĩa nhạc trên sàn xe. Vẫn những nghi phạm thường gặp,

Green Day và The
Clash và The
Smiths, đúng,
nhưng cũng có cả
Ella Fitzgerald và
Frank Sinatra, cả
Dino, Curtis
Mayfield và
Minor Threat và
Dusty Springfield

và

Belle&Sebastian,
và khi tôi đang lật
giở cái cuộc đời
âm nhạc của cậu,
cố hiểu cậu qua
sở thích của cậu,
tôi buộc phải thừa
nhận rằng không
những tôi không

bị lãnh cảm, mà
tôi còn có khả
năng lên đỉnh
nhiều lần nữa cơ.
Có thể cái cậu
Nick này sẽ không
gọi điện cho tôi
nữa, nhưng cậu
thực sự là bạn âm
nhạc chí cốt của

tôi. Tôi lấy cái
đài di động từ
hàng ghế sau ra và
chỉnh đến một bản
hòa tấu ngẫu hứng
sôi động.

Nick chui lại
vào xe. “Thế
đấy,” cậu nói.
“Chúng ta phải

lên kế hoạch khác
để về nhà thôi.
Jessie sẽ không
chịu nhúc nhích
đâu.” Cậu lôi ví
ra. “Và dĩ nhiên
là tôi chẳng còn tí
tiền nào. Nhưng
tôi vẫn có một cái
thẻ đi tàu điện

ngâm MetroCard!
Tôi thành thật xin
lỗi, Norah!”

Tôi chẳng thấy
buồn gì, vì những
lời cậu nói làm
tôi nhớ tới bài hát
của nhóm Le
Tigre mà tôi yêu
thích, và tôi mấp

máy môi, “My!
My MetroCard!”
(Ôi! Cái thẻ
MetroCard của
tôi) và Nick nối
tiếp bài hát bằng
cách đáp lại rằng,
“OH FUCK/
Giuliani,” (ÔI
CHẾT TIỆT/

Giuliani) rồi
chúng tôi cùng kết
thúc bằng, “HE’S
SUCH/ A fucking
jerk!” (HẮN
QUẢ THẬT LÀ/
Một thằng tồi
khốn kiếp!)

“Giờ cứ để
Jessie lại đây đến

hết hôm nay đã.
Tôi sẽ nghĩ xem
làm gì với nó sau
khi chớp mắt một
chút. Nếu chúng
ta nhảy tàu cao
tốc tới Port
Authority, tôi có
quen một cậu
chuyên lái xe tải

chuyến lúc sáng
sớm tới Hoboken.
Cậu ấy trong
nhóm Pretty Girls
Named Jen (Cô
Gái Dễ Thương
Tên Jen), một ban
screamo hạng
nhẹ của Jersey -
cậu biết họ

không? Nhưng mà
tôi biết cậu ấy sẽ
cho chúng ta về
miễn phí, và khi
đã về tới

Hoboken, tôi có
thể lấy xe của chị
tôi chở cậu về
nhà. Tóm lại tất
cả những gì chúng

ta cần làm là đi
bắt tàu. Dù tôi
không chắc là
mình có còn đủ
sức để đi tới chỗ
bắt tàu nữa. Cậu
thì sao?”

Lúc này chúng
tôi đã chính thức
mất toàn bộ giấc

ngủ đêm nên đành
chọn cách tỉnh táo
như sáo và tận
hưởng ngày mới
tươi đẹp này. Tôi
tra lời với một từ
duy nhất,
“KHỦNG!” Tôi
bật đĩa nhạc lên,
và cứ thế cứ thế,

Nick và tôi cùng
nhau hát theo, rú
lên theo. “I like
the party, not
drink Barcadi”
(Tôi thích tiệc
tùng, không dùng
Barcadi) và cứ
thế tiến tới
“Triple Trouble”

(Thất Bại Gấp Ba) vì chúng tôi đã có giai điệu punk hàng khủng, cảm giác thật dễ chịu, nhạc càng lúc càng to trong khi chúng tôi nhún nhảy khiến Jessie giật ùng ùng.

Nick lắc đầu điên
cuồng và tôi cũng
đang lắc đầu điên
cuồng và chúng
tôi cùng nhau là
Johnny Castle gặp
Johnny Rotten qua
DJ Norah. Và
chúng tôi đang
tỉnh, chúng tôi

đang sống.

Chúng tôi đi
bộ suốt tới tận
phố Canal - làm
được đấy nhé,
thậm chí chúng tôi
còn chạy loạn lên
ở đây cơ - và
chúng tôi đang
nhắm tay nhau,

cười với nhau và
hôn nhau và vừa
hát vừa gào,
“Mommy’s just
jealous it’s the
BEASTIE
BOYS,” và cứ thế
cứ thế chúng tôi
nhảy xuống những
bậc thang về phía

ga tàu. Vài dòng
graffiti trên tường
hỏi, *Hỡi mọi*
người đi qua, há
chẳng lấy làm
quan hệ sao?
Sách Ai Ca, đoạn
1:12 và tôi nghĩ,
Không đâu, Chúa
à, dù Người có là

*cái quái gì đi
nữa, điều này
không phải không
có ý nghĩa gì với
con. Nó có ý
nghĩa lắm đấy.*
Tôi có thể hình
dung ra mình là
một du khách tới
khu phố Tàu và

mua một cái áo
phông có chữ,
“Tôi Đã Sống Sốt
Qua Một Đêm
Thức Trắng” hoặc
“Nick&Norah Đã
Tới Marriott
Marquis và Tất
Cả Những Gì Tôi
Kiếm Được Là

Cái Áo Nhàu Nhĩ
Này,” như thể trải
nghiệm đó chưa
hề xảy ra nếu
không có chiếc áo
ấy làm bằng có.

Khi Nick quẹt
thẻ MetroCard
cũng là lúc chúng
tôi nghe tiếng một

đoàn tàu chạy tới,
giờ là sáng sớm
Chủ nhật nên tốt
hơn là tôi nên
chạy nhanh vì ai
biết phải đợi bao
lâu nữa mới có
một chuyến tàu
nữa đến. Cậu đưa
tôi cái thẻ nhưng

khi tôi cố quẹt nó,
cái máy hiện lên
chữ Không Đủ
Tiền, vì chắc hẳn
Nick đã dùng hết
giá trị cái thẻ rồi.

“Khốn!” tôi
nói.

“Khốn!” cậu
nói.

Nick đặt tay
cậu lên tay tôi từ
phía bên kia cái
cửa xoay chỉ cho
phép từng người
vào. Cậu nói,
“Đừng lo, cứ nhảy
qua đây đi.”

Tôi lưỡng lự
dù tôi biết việc

tôi cứ chân chừ sẽ
khiến chúng tôi lỡ
mất chuyến tàu
sắp đến. Nếu tôi
nhảy, thì điều này
sẽ trở thành sự
thật, cậu sẽ là
thật. Tôi sẽ phải
phá luật vì cậu, và
chuyện đó sẽ trói

chúng tôi lại với
nhau mãi mãi,
ngoài vòng pháp
luật, như Bonnie
và Clyde. Và nhìn
xem chuyện của
họ đã thành công
thế nào.

“Nào, Norah,”
Nick nói. Tôi

nghe thấy sự giục
giã trong giọng
nói của cậu, và
một lần nữa, tôi
lại nghĩ, *Ôi, tội*
nghiệp Nick. Tôi
muốn nói là về cơ
bản thì tôi là một
cô gái rất tuyệt
nhưng tôi cũng là

một con bé khá
khó chịu. Tôi biết
thế. Còn cậu thì
có vẻ không biết
mình đang dính
vào cái gì. Lẽ ra
tôi nên cứ tự gọi
dịch vụ sửa xe và
để Nick đi.

“Norah?”

Nếu tôi làm
việc này, nó sẽ
giống như là nhảy
vào giữa một
mosh pit vậy.
Nguy hiểm. Dữ
đội. Tuyệt vời.
Đó chỉ là một cái
cửa xoay chết tiệt,
nhưng chuyện gì

sẽ xảy ra nếu tôi
không qua được
bên kia? Có
những người
không bao giờ
sống sót ra khỏi
một màn mosh pit.

Tiếng phanh
tàu rít lên điếc tai
báo hiệu tàu đã

vào ga.

Nick nói,
“Mình có cùng
làm việc này
không đây?”

Việc sẵn sàng
ném mình qua sự
ngăn cách vĩ đại
giữa chúng tôi sẽ
là một bước nhảy

của niềm tin.

Tôi nắm lấy
bàn tay ấm áp của
cậu. Thở sâu.

Chuẩn bị.

Sẵn sàng.

Nhảy.

**Mời các bạn
ghé thăm [Đào](#)**

Tiểu Vũ eBook -
www.dtv-
ebook.com để tải
thêm nhiều
eBook hơn nữa.

Growing Readers